

Liahona

A woman in a white robe and floral crown is pouring oil from a brass vessel into a small lamp. The background shows a stone wall and a doorway with a warm light inside.

De visa behöver
inte vara rädda,
s 10, 20

Vad Hjälpföreningen gör bäst, s 26

De kunde inte tvinga mig, s 36

Caleb försvaras, s LS8

vuxna

BUDSKAP FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

- 2 **Kom till honom i bön och tro**
Thomas S Monson

BESÖKSLÄRARNAS BUDSKAP

- 25 **Stöd, vårda och skydda familjen**

ARTIKLAR

- 8 **På ett fullkomligt sätt**
Amanda Dierenfeldt
Vad jag lärde mig om perfektionism medan jag skopade upp glass.
- 10 **Familjens hemförråd: Ett nytt budskap**
En metod att bygga upp matförråd och ekonomisk reserv som alla kan följa.
- 15 **Evangelieklassiker: Oberoendets celestiala natur**
Marion G Romney
Oberoende och självständighet är förutsättningar för andlig tillväxt.
- 22 **Lev i tro, utan att se**
Adam C Olson
Syster Daggi är blind, men hon kan ändå se.
- 26 **Fokusera på Herrens frälsningsverk: En intervju med Julie B Beck**
Vi i Hjälpföreningen kan hjälpa varandra komma till Kristus genom att utföra det arbete som vi har organiserats att göra.

AVDELNINGAR

- 44 **Sista dagars heliga berättar**
Livets prövningar; ett besök av en vän; en bön som ledde till ett underverk; missionsverksamhet.
- 48 **Hur du kan använda det här numret**
Förslag till familjens hemafton, ämnena i detta nummer och en givande hemafton.

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Målning av Dan Burr.
Baksidan: Foto John Luke
och Welden C Andersen.

ungdomar

ARTIKLAR

- 20 **Liknelsen om de tio jungfrurna**
Hur du kan använda dig av liknelsen för att förbereda dig för framtiden.
- 31 **Bönefylld personlig tillväxt**
Yésica Anabelle Benavidez
Personlig tillväxt och min bön för en vän.
- 32 **Varför utför vi dop för de döda?**
D Todd Christofferson
Här får du veta varför ditt tjänande i templet har betydelse.
- 36 **Min första strid** Colin Slingsby
Valet jag gjorde den kvällen ändrade inriktningen på mitt liv.
- 38 **Räddningstjänst** Richard M Romney
Dessa ungdomar står redo att hjälpa vare sig det gäller en jordbävning, en orkan eller någon annan katastrof.

AVDELNING

- 42 **Affisch: Korta budskap**

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kворum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson

Chefredaktör: Spencer J. Condie

Rådgivande: Gary J. Coleman, Kenneth Johnson,
Yoshihiko Kikuchi, W. Douglas Shumway

Verkställande direktör: David L. Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D. Cave

Seniorredaktör: Larry Hiller

Grafisk chef: Allan R. Layborg

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Jennifer L. Greenwood,

Adam C. Olson

Medredaktör: Ryan Carr

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: David A. Edwards, Matthew D. Flitton,
LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa
Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odeirk, Judith M. Poller, Joshua J.
Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Don L.
Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBergh, Julie Wardell

Chefsskribenter: Laurel Teuscher

Grafisk chef: M. M. Kawasaki

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R. Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child,
Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,
Eric P. Johnson, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Randy J. Benson

Översättning: Claes-Göran Edlund

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Karlöf

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningstjänst

Box 17558

11891 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret.
Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388. Priset för en
helsaprenumeration är SEK 150,00 (inkl moms och porto) och
betalas till pg 2609353-8. Skriv "Liahona".

**Sänd manuskript och frågor till Liahona, Rm. 2420,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA;
eller sänd e-post: liahona@ldschurch.org.**

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fijijska, finska,
franska, grekiska, haitiska, hindi, holländska, isländska, indonesiska,
italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribatiska, koreanska,
kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshalliska,
mongoliska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska,
samoanska, sinhala, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, tamil, telugu, thailändska, tjekiska, tonganska, tyska,
ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den
utkommer varierar för olika språk.)

© 2009 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Tryckt i
Förenta staterna.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för tillfälligt bruk,
som inte är kommersiellt, i kyrkan eller hemmet. Visuellt material
får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.
Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office, 50 East
North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org. För
engelska, klicka på "Gospel library". För andra språk, klicka på
"Languages".

For Readers in the United States and Canada:

Mars 2009 Vol. 134 No. 3. LIAHONA (USPS 311) Swedish
(ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of Jesus
Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,
\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt
Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription help line:
1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Post Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution
Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT
84126-0368.

barn

KOM LYSSNA TILL EN PROFETS RÖST

LS2 Den sanna kyrkan Henry B Eyring

ARTIKLAR

LS8 Dagen då jag försvarade Caleb Amy S Tate

AVDELNINGAR

LS4 Samlingsstunden: "Mitt hus är ett
ordningens hus" Cheryl Esplin

LS6 Från profeten Joseph Smiths liv:
En vänlig man

LS10 Nya vänner: Upplyft av bön

LS13 Försöker likna Jesus:
Jag bad för pappa
Rebecca C

LS14 Vänner emellan:
Mod att leva efter evangeliet
Erich W Kopischke

LS16 Färgläggningssidan

LILLA STJÄRNAN,
OMSLAGET
Illustrationer
Jennifer Tolman.

Se om du kan hitta
den danska VDR-
ringen som är gömd
i det här numret.
Välj rätt sida!

brev till redaktionen

Kom till templet

Tack för det utmärkta temat i
oktobernumret 2007 av *Liahona*
som handlade om släktforskning och
tempelnärvaro. En vecka efter det
att medlemmarna hade fått *Liahona*
tredubblades arbetet på släktforskningscentret. Jag vet att det skedde tack
vare artiklarna i *Liahona* den månaden.
Ibland behöver medlemmarna bara
påminnas om att utföra tempelför-
rättningar för sina förfäder. Tack så
mycket! *Liahona* har hjälpt mig och
andra att tjäna Herren med större iver.
Anderson Nascimento, Brasilien

Av det ringa

Vi följer rådet biskop Keith B
McMullin gav oss i sitt tal under april-
konferensen 2007, "Samla ett förråd",
genom att lägga undan lite pengar,
även om det bara är några få mynt i
veckan. Vi vet att Herrens löfte, som
våra ledare delgett oss, kommer att
uppfyllas — att "av det ringa kommer
det som är stort". (L&F 64:33)
Ricardo och Mireya Merchan, Colombia

Kom till honom i bön och tro

PRESIDENT THOMAS S MONSON

Förtrösta på HERREN av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd. Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna.”¹ Så sade den vise Salomo, Davids son, Israels kung.

Jakob, Nephis bror, förkunnade: ”Vänd er till Gud med ståndaktigt sinne och be till honom med överflödande tro.”²

I den här tidsutdelningen sade Herren följande i en uppenbarelse till profeten Joseph Smith: ”Vänd er till mig i varje tanke, tvivla inte, frukta inte.”³

Detta gudomligt inspirerade råd kommer till oss i dag som kristallklart vatten till förtorkad jord.

Vi lever i oroliga tider. Läkarrummen fylls av personer som ansätts av känslomässiga problem och psykisk press. Skilsmässodomstolarna är överfulla av människor med olösta problem. Personalchefer i företag och statliga enheter arbetar långa dagar för att hjälpa människor med deras problem.

En personalansvarig som fått i uppdrag att ta hand om smärre klagomål avslutade en ovanligt hektisk dag med att på skämt sätta en liten skylt på sitt skrivbord till personer med olösta problem: Texten löd: ”Har du

försökt med bön?” Det han kanske inte insåg var att detta enkla råd löser fler problem, lindrar mer lidande, förhindrar fler överträdelser och bringar större frid och förnöjsamhet till människans själ än något annat sätt.

En framstående amerikansk domare tillfrågades vad vi, som medborgare i världens olika länder, skulle kunna göra för att minska brottsligheten och olydnaden mot lagar och för att få fred och förnöjsamhet i vårt liv och i våra nationer. Han svarade eftertänksamt: ”Jag skulle föreslå att vi återupptar den gamla sedvänjan att hålla familjebön.”

Styrka i bön

Är vi inte, som ett folk, tacksamma för att familjebönen inte är en förlegad sedvänja för oss? Det finns ingen vackrare syn i hela världen än att se en familj be tillsammans. Det finns en verklig mening bakom det ofta citerade talesättet: ”Den familj som ber tillsammans håller samman.”

Herren befallde oss att ha familjebön när han sade: ”Be i era familjer till Fadern och alltid i mitt namn så att era hustrur och era barn kan bli välsignade.”⁴

Vill ni tillsammans med mig ta en titt på en typisk familj i kyrkan som ber till Gud? Far,

Det finns ingen vackrare syn i hela världen än att se en familj be tillsammans. Det finns en verklig mening bakom det ofta citerade talesättet: ”Den familj som ber tillsammans håller samman.”

De som tycker att bön tyder på psykisk eller intellektuell svaghet bör tänka på att en människa aldrig befinner sig högre upp än när hon står på knä.

mor och alla barnen knäböjer, böjer huvudet och blundar. En ljuvlig känsla av kärlek, enhet och frid fyller hemmet. När fadern hör sin lille son be till Gud att hans pappa ska göra det som är rätt och vara lydig mot Herrens bud, tror ni då att en sådan far skulle tycka det var svårt att hedra sin dyrbara sons bön? När en dotter i tonåren hör sin älskade mamma vädja till Herren om att hennes dotter ska vara inspirerad i sitt val av vänner, att hon ska förbereda sig för ett tempeläkenskap, tror ni då inte att en sådan dotter vill försöka efterleva sin innerligt älskade mors ödmjuka, vädjande bön? När far, mor och vart och ett av barnen uppriktigt ber om att familjens fina söner ska leva värdigt så att de så småningom ska få en kallelse att verka som Herrens ambassadörer på kyrkans missionsfält, börjar vi då inte se hur dessa söner växer upp till unga män med en överväldigande önskan att verka som missionärer?

Jag är övertygad om att en familjebön låg bakom ett brev som skrevs för några år sedan av en ung kvinna i kyrkan som gick på high school i Colorado i Förenta staterna. Eleverna hade fått i uppgift att välja en framstående man och skriva ett brev till honom. Många skrev brev till välkända idrottsmän, till en uppmärksam astronaut, till Förenta staternas president och till andra kändisar. Men

just den här unga kvinnan skrev ett brev till sin far, och i brevet stod det: "Jag har bestämt mig för att skriva det här brevet till dig, pappa, för du är den mest framstående man jag någonsin känt. Jag har en överväldigande önskan i mitt hjärta att leva så att jag kan få förmånen att stå bredvid dig och mamma och andra medlemmar i familjen i det celestialet riket." Den fadern hade aldrig fått ett mer uppskattat brev.

När vi vänder oss till Herren i familjebön och i personlig bön, låt oss då göra det med tro, och med tillit till honom. Låt oss minnas Paulus förmaning i Hebreerbrevet: "Ty den som kommer till Gud måste tro att han är till och belönar dem som söker honom."⁵ Om någon av oss har varit sena till att lyssna på rådet att alltid be, finns det ingen bättre tidpunkt att börja på än nu. William Cowper förkunnade: "Satan darrar när han ser den enklaste av de heliga böja knä."⁶ De som tycker att bön tyder på psykisk eller intellektuell svaghet bör tänka på att en människa aldrig befinner sig högre upp än när hon står på knä.

Vi kan inte veta vad tro är om vi aldrig har haft tro, inte heller kan vi få tro så länge som vi förnekar den. Tro och tvivel kan inte existera i sinnet samtidigt, för det ena fördriver det andra.

Ta emot hans inbjudan

Om vår önskan är att mota bort allt tvivel och ersätta det med varaktig tro, behöver vi bara ta emot inbjudan som ges till dig och mig i Jakobs brev:

"Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den.

Men han skall be i tro utan att tvivla. Ty den som tvivlar liknar havets våg, som drivs och piskas av vinden.”⁷

Det här löftet motiverade den unge Joseph Smith att söka Gud i bön. Han förkunnade med egna ord:

”Omsider kom jag till slutsatsen att jag ... måste ... följa Jakobs råd, det vill säga be till Gud. Jag kom omsider fram till beslutet att fråga Gud, eftersom jag drog slutsatsen att om han gav visdom till den som saknade visdom, och ger villigt och utan förebråelser, kunde jag våga göra det.

Så i enlighet med detta mitt beslut att be till Gud, drog

Det var genom tro, utan att tvivla, som Jareds bror såg Guds finger röra vid stenarna som svar på hans vädjan.

jag mig undan till skogen för att försöka ... Det var första gången i mitt liv som jag gjort ett sådant försök, ty mitt i alla mina bekymmer hade jag ännu aldrig gjort något försök att be högt.”⁸

Om vi nu har tvekat inför att gå till Gud vår evige Fader i bön bara för att vi inte har försökt be tidigare kan vi verkligen uppmuntras av profeten Josephs föredöme. Men låt oss komma ihåg, som profeten gjorde, att vår bön måste uppsändas i tro, utan tvivel.

Det var genom tro, utan att tvivla, som Jareds broder såg Guds finger röra vid stenarna som svar på hans vädjan.⁹

Det var genom tro, utan att tvivla, som Noa byggde en ark i lydnad mot Guds befallning.¹⁰

Det var genom tro, utan att tvivla, som Abraham var villig att offra sin älskade son Isak som brännoffer.¹¹

Det var genom tro, utan att tvivla, som Mose ledde Israels barn ut ur Egypten och genom Röda havet.¹²

Det var genom tro, utan att tvivla, som Josua och hans efterföljare fick Jerikos murar att störta samman.¹³

Det var genom tro, utan att tvivla, som Joseph såg Gud vår evige Fader och Jesus Kristus, hans Son.¹⁴

Skeptikern kanske säger att dessa mäktiga trosupplevelser inträffade för länge sedan och att tiderna har förändrats.

Har tiderna verkligen förändrats? Älskar vi inte våra barn fortfarande och vill att de ska leva rättfärdigt? Behöver vi inte fortfarande Faderns gudomliga, beskyddande omsorg? Behöver vi inte fortfarande hans barmhärtighet och står vi inte fortfarande i skuld för det liv han har gett oss?

Tiderna har egentligen inte förändrats. Bönen ger oss fortfarande kraft — andlig kraft. Bönen ger oss fortfarande frid — andlig frid.

Tro i handling

Var vi än befinner oss kan vår himmelske Fader höra och besvara alla böner som uppsänds i tro. Detta gäller särskilt på missionsfälten runtom i världen. Medan syster Monson och jag presiderade över Kanadamissionen, under ledning av president David O McKay (1873–1970), hade vi möjlighet att tjäna tillsammans med några av de bästa unga

Genom att
lita på Gud i
tro, utan att
tvivla, kan vi kalla
ner hans mäktiga
kraft till vår rädd-
ning. Hans vädjan
till oss är, som den
alltid har varit:
"Kom till mig."

männen och kvinnorna i hela världen. Dessa unga missionärers liv visade exempel på tro och bön.

En dag satt en nyanländ missionär på mitt kontor. Han var skärpt, stark, glad och tacksam för att få vara missionär. Han var full av entusiasm och önskan att tjäna. Under vårt samtal, sade jag: "Jag kan tänka mig att din far och mor helhjärtat stöder dig i ditt missionskall." Han sänkte huvudet och svarade: "Nja, inte riktigt. Du förstår, president Monson, far är inte medlem i kyrkan. Han tror inte som vi, så han kan inte helt och fullt förstå hur viktigt mitt uppdrag är."

Utan att tveka och manad av en källa utanför mig själv, sade jag till honom: "Om du ärligt och flitigt tjänar Gud genom att förkunna hans budskap så kommer din far att bli medlem i kyrkan innan din mission är över." Han tog ett fast tag i min hand, tårarna vällde upp i hans ögon och rullade nerför kinderna, och han sade: "Att se min far ta emot sanningen skulle vara den största välsignelse jag någonsin kunde få."

Den unge mannen satt inte still och hoppades och önskade att löftet skulle infrias. I stället följde han det visa rådet som gavs för länge sedan: "Be som om allt beror på Gud. Arbeta som om allt beror på dig." Så tjänade denne unge man som missionär.

Vid varje missionskonferens sökte jag upp honom före mötet och frågade: "Hur går det med din pappa?"

Hans svar förblev detsamma: "Det har inte hänt något, president Monson, men jag vet att Herren uppfyller löftet han gav till mig genom dig som min missionspresident." Dagarna blev till veckor och veckorna till månader, och slutligen, bara två veckor innan syster Monson och jag lämnade missionsfältet för att åka hem, fick jag ett brev från missionsnärrens far. Han skrev:

"Käre broder Monson:

Jag vill tacka dig så mycket för att du tog så väl hand om min son som nyligen kom hem från sin mission i Kanada. Han har varit till inspiration för oss.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha studerat budskapet under bön kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel:

1. Läs berättelsen om missionären i stycket "Tro i handling". Samtala om hur tro, bön och hårt arbete bidrog till att uppfylla löftet som gavs till missionären. Be familjen tänka på sådant som de söker Herrens hjälp med. Be dem nämna sådant som de kan göra för att få det svar eller den hjälp de söker. Be dem också att

utöva tro på Herren när de ber om hjälp och försöker göra sin del för att hitta en lösning.

2. Läs utdrag ur avsnittet "Ta emot hans inbjudan". Låt familjemedlemmarna turas om att avsluta följande mening med hjälp av egna upplevelser: "Det var genom tro, utan att tvivla, som ..." Samtala om vad det innebär att be med större tro. Ge ett kort till familjen med texten: "Har ni försökt med bön?"

När min son började sin mission fick han löfte om att jag skulle bli medlem i kyrkan innan han kom hem. Det här löftet, som jag förstår, gavs till honom av dig, någon jag inte känner.

Jag är glad att kunna rapportera att jag blev medlem i kyrkan en vecka innan han kom hem från sin mission och att jag för närvarande är idrottsledare för GUF och även verkar som lärare.

Min son går nu på BYU och hans yngre bror döptes också nyligen och konfirmerades som medlem i kyrkan.

Jag vill återigen tacka dig för all den vänlighet och kärlek som min son fått ta emot av sina bröder på missionsfältet under de senaste två åren.

Vänligen, en mycket tacksam far."

En ödmjuk bön i tro hade återigen besvarats.

Det finns en gyllene tråd som går genom varje trosupplevelse från världens begynnelse till nuvarande tid. Abraham, Noa, Jareds broder, profeten Joseph Smith och otaliga andra ville göra Guds vilja. De hade öron som hörde, ögon som såg och ett hjärta som visste och kände.

De tvivlade aldrig. De visade tillit.

Genom personlig bön, genom familjebön, genom att lita på Gud i tro, utan att tvivla, kan vi kalla ner hans mäktiga kraft till vår räddning. Hans vädjan till oss är, som den alltid har varit: "Kom till mig."¹⁵ ■

SLUTNOTER

1. Ords 3:5–6.
2. MB Jakob 3:1.
3. L&F 6:36.
4. 3 Nephi 18:21.
5. Hebr 11:6.
6. William Cowper, *Olney Hymns*, i *The Oxford Dictionary of Quotations*, andra upplagan, reviderad (1966), s 161.
7. Jak 1:5–6.
8. Joseph Smith — Historien 1:13–14.
9. Se Ether 3:1–16.
10. Se 1 Mos 6:13–22.
11. Se 1 Mos 22:1–14.
12. Se 2 Mos 14:15–22.
13. Se Josua 6:2–20.
14. Se Joseph Smith — Historien 1:14–19.
15. Matt 11:28.

PÅ ETT FULL

AMANDA DIERENFELDT

Jag var perfektionist när jag växte upp. Så när jag fick min patriarkaliska välsignelse var det särskilt en uppmaning som kändes självklar: att jag skulle fullfölja de uppgifter jag fick "efter bästa förmåga, på ett fullkomligt sätt". Det var först långt senare som jag började inse hur lite jag visste om perfektion — eller vilken roll nåden spelar.

År 1998 återvände jag i förtid från min mission på grund av hälsoproblem. Jag hade svåra skuld känslor eftersom jag kände att jag inte hade fullföljt min mission "på ett fullkomligt sätt". Förutom känslan av misslyckande var jag förvirrad när det gällde min sjukdom. Hittills hade läkarna inte kunnat ställa någon diagnos.

Trots mina hälsoproblem insåg jag att jag behövde gå vidare med mitt liv, så jag sökte till ett universitet för att fortsätta med min utbildning. Men efter bara två terminer återvände jag hem för en brådskande operation. Det var då läkarna upptäckte att jag hade en autoimmun sjukdom.

Medan jag återhämtade mig från operationen började jag arbeta deltid i en chokladaffär. Jag hade varit anställd där som tonåring. Fastän jag gjorde vad jag kunde kändes det inte som om jag gjorde något viktigt, och ännu mindre "på ett fullkomligt sätt". Jag började jämföra mig med andra, särskilt med mina vänner som tog examen, verkade som missionärer eller bildade familj. Jag kände mig utanför.

Sedan träffade jag Stephanie. Hon kom in i godisaffären en dag med en svart scarf runt huvudet. När jag visade henne min favorit choklad kände jag mig manad att fråga henne om hennes situation. Hon log, tog bort scarfen och visade mig sitt kala huvud. Hon sade att hon genomgick kemoterapi. Det samtalet var början på en speciell och öppen vänskap.

Stephanie kom regelbundet in i affären för att köpa något gott och prata om livet. Jag fick veta att hon var medlem i kyrkan och att hon hade haft det svårt, både andligt och fysiskt. Hon berättade för mig om några upproriska val hon hade gjort och om hennes ansträngningar att omvända sig. Hon arbetade för att få beseglas till sin make i templet.

En dag berättade jag om några av mina problem. Jag anförtrorde henne hur missmodig jag var när det gällde mina omständigheter. "Jag skopar upp samma glass som jag skopade upp i high school", sade jag. "Jag har varken fullföljt min mission eller min utbildning och vet inte vad jag ska göra nu."

Stephanie svarade: "Varför måste du avsluta livets lopp på en viss bestämd tid? Varför inte bara löpa loppet?"

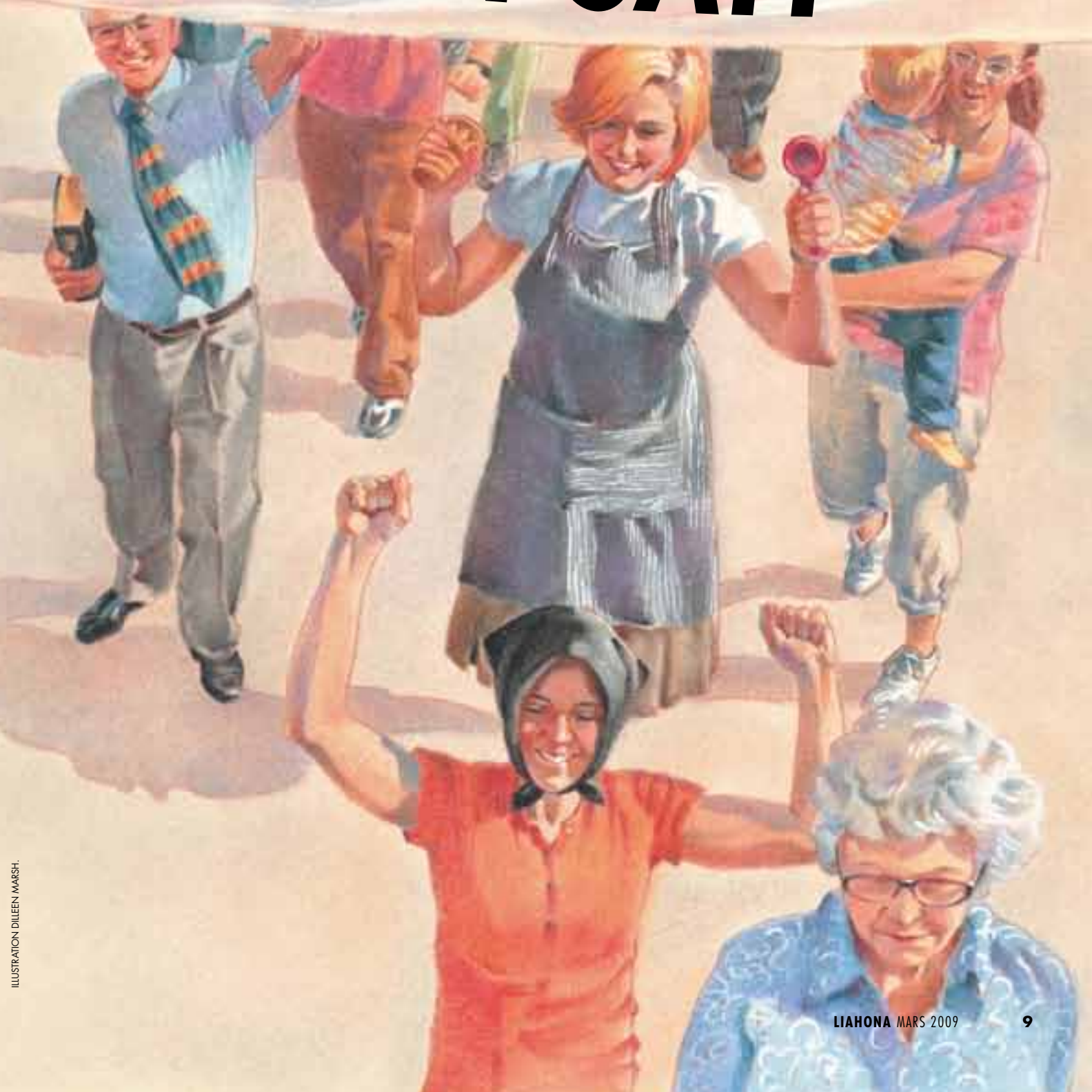
För första gången insåg jag att jag gjorde mitt allra bästa, och att mitt bästa var gott nog. Frälsaren älskade mig, och hans nåd, genom hans försoning, räckte för mig, för mina brister. Jag kände att jag hade sett till honom hela tiden, men det var inte förrän Stephanie sade detta som jag insåg att jag inte hade förstått vilken viktig roll han har i mitt liv.

I Ether 12:27 står det: "Min nåd är tillräcklig för alla människor som ödmjucar sig inför mig. Ty om de ödmjucar sig inför mig och har tro på mig, då skall jag göra så att det svaga blir starkt för dem." När jag har ödmjukat mig och haft tro på Herren har jag gång på gång sett att han verkligen gör så att det svaga blir starkt för mig. Mitt allt starkare vittnesbörd om denna sanning har hjälpt mig möta mina prövningar med större tro och hopp.

Några månader efter det samtalet flyttade jag från min hemort för att börja ett nytt jobb och tappade kontakten med min vän. En dag ringde mamma för att berätta att hon hade sett Stephanies dödsannons i tidningen. Jag kom hem för att vara med på hennes begravning och fick veta att hon hade beseglats till sin make bara tre veckor innan hon dog.

Mitt hjärta överväldigades av tacksamhet för att Stephanie hade varit en del av mitt liv och för det hon lärde mig om att löpa ett fullkomligt lopp. Jag behöver inte spurta hela tiden. Ibland har jag fullt sjå med att bara se mållinjen framför mig. Att göra sitt bästa för att gå framåt — oavsett hur snabbt det går — är helt okej. Våra ansträngningar kan fullkomnas, för Herrens nåd räcker till oss alla. (Se Moroni 10:32.) ■

KOMLIGT SÄTT

Familjens hemförråd: Ett nytt budskap

Kontrollera utgångsdatum på dina uppfattningar om hemförråd. Du kanske behöver kasta bort några av dem.

Som ensamstående mamma jobbade Evelyn Jeffries på en advokatbyrå i Phoenix i Arizona och kämpade för att få tid och rum till ett hemförråd. Hon deltog i aktiviteter och möten som handlade om matförråd och försökte följa profeternas råd, men liksom många andra medlemmar i kyrkan tyckte hon att det var svårt att veta vad hon skulle göra med allt det vete hon fick höra att hon behövde till sig och sin dotter.

När en syster i församlingen föreslog en annan metod upptäckte syster Jeffries nyckeln till att lyckas med ett hemförråd: att regelbundet och gradvis bygga upp matförrådet.

Hon avsatte en viss summa pengar i sin budget till hemförråd och köpte några extra varor från livsmedelsbutiken varje vecka. Hon köpte också en basvara, som spannmål eller bönor, från kyrkans hemförrådscenter varje månad.

Många år senare, i oktober 2002, tog syster Jeffries intryck av att president Gordon B Hinckley (1910–2008) rådde kyrkans medlemmar att börja använda en enklare metod i fråga om hemförrådet.

”Vi kan börja med ett aldrig så litet förråd”, sade president Hinckley. ”Vi kan börja med en veckas matförråd och långsamt utöka det till en månads matförråd och sedan till tre månaders matförråd.”¹

Syster Jeffries säger att ”det bästa med det här systemet är att det fungerar lika bra för familjer som just har börjat bygga upp ett förråd som för familjer som har ett litet hus eller en liten lägenhet, där det inte finns så mycket plats. President Hinckley framhöll tydligt att förändringar och anpassningar behövs för att vi alla ska kunna dra nytta av Herrens inspirerade program.”

Ett nytt tillvägagångssätt

I linje med president Hinckleys ord beslöt kyrkans ledare att ingående omvärdera sitt tillvägagångssätt för att uppnå oberoende och sökte efter olika sätt att betona vikten av hemförråd och ekonomisk beredskap. Till följd av detta gav kyrkan ut broschyren *Förbered allt som behövs: Familjens hemförråd*, som tar upp nya riktlinjer för beredskap i hemmet som ger kyrkans medlemmar ett enkelt tillvägagångssätt i fyra steg för att bygga upp ett hemförråd.

Dessa steg är följande:

1. Bygg gradvis upp ett litet matförråd som är en del av er normala, dagliga mathållning tills ni har tillräckligt för tre månader.

2. Lagra dricksvatten.

3. Bygg upp en ekonomisk reserv genom att spara lite pengar varje vecka för att så småningom få en tillräcklig summa.

4. När en familj har uppnått de första tre målen tillråds de att utöka sina ansträngningar, allteftersom omständigheterna tillåter, så att de får ett förråd med hållbara basvaror som spannmål, bönor och andra stapelvaror.

Om dessa nya riktlinjer säger presiderande biskopen H David Burton: "Vårt mål var att utforma ett enkelt, billigt och genomförbart program som hjälper människor att bli oberoende. Vi är övertygade om att vi så småningom kan få se större framgång efter att ha infört dessa få enkla steg."

Riktlinje 1: Bygg upp tremånadersförrådet gradvis.

Börja i liten skala och gör så gott du kan. Börja med att köpa några extra varor varje vecka som du kan lägga till ditt förråd. Sträva efter att bygga upp ett förråd för en vecka. Utöka det sedan till ett enmånadersförråd och sedan till ett tremånadersförråd. Genom att sakta bygga upp ett förråd kan du undvika ekonomiska påfrestningar och slå in på vägen som leder till oberoende.

Familjen Lugo i Valencia i Venezuela lärde sig att man kan ha stor nytta av att börja i liten skala och vara

konsekvent. När broder Omar Lugo, medlem i Falcóns distrikt, hade lyssnat på en generalkonferens kände han sig inspirerad att påbörja ett eget hemförråd. Han tog upp det med sin familj och de kom överens om att följa profetens råd.

De började lägga undan mat, vatten och pengar, lite i taget. Först var skillnaden knappt märkbar. Men efter ett tag insåg familjen Lugo att de hade samlat på sig en anse-
lig reserv. Några månader efter det att de börjat bygga upp sitt hemförråd satte en strejk i Venezuela många arbetares jobb i fara. Broder Lugo var en av dem som så småningom förlorade sitt jobb.

PROFETERS RÅD OM HEMFÖRRÅD

"Många fler människor skulle kunna rida ut stormarna i sitt ekonomiska liv om de hade ett årsförråd av mat ... och var skuldfria. Idag finner vi att många har gjort det motsatta: De har minst ett års förråd av skulder och är matfria."

President Thomas S. Monson, "That Noble Gift – Love at Home", Church News, 2 maj 2001, s. 7.

"Alla som äger ett hem inser behovet av en brandförsäkring. Vi hoppas och ber att det aldrig kommer att uppstå någon brand. Men ändå betalar vi för en brandförsäkring om en sådan katastrof skulle hända. Vi borde göra likadant när det gäller familjens välfärd."

President Gordon B. Hinckley (1910–2008), "Till prästadömetts män", Liahona, nov 2002, s. 58.

Under en tid levde familjen på sparade pengar. Sju månader senare fick familjen Lugo helt lita till maten de hade lagrat. Det tog nästan två år för broder Lugo att få ett nytt jobb, men familjen överlevde den svåra prövningen. De hade byggt upp sin reserv stegvis och när problemet uppstod var de förberedda och Herren välsignade dem.

Liksom familjen Lugo välsignas kyrkans övriga medlemmar för sin lydnad mot första presidentskapets råd när de gradvis bygger upp ett hemförråd. "Vi ber er att handla förståndigt då ni lagrar mat och vatten och sparar pengar", skriver första presidentskapet. "Gå inte till ytterligheter. Det är till exempel inte förståndigt att skuldsätta sig för att omgående få ett matförråd." I stället förespråkade de ett lugnt och stadigt tillvägagångssätt. "Med noggrann planering kan ni med tiden få ett hemförråd och en ekonomisk reserv."²

Kyrkans välfärdsprogram startades 1936 under ledning av första presidentskapet. Från vänster: David O McKay (andre rådgivare), Heber J Grant (president) och J Reuben Clark Jr (förste rådgivare).

"Förbered er för knappa tider under tider av välstånd."

Första presidentskapet, "Message of the First Presidency", Conference Report, apr 1942, s 89.

Riktlinje 2: Lagra dricksvatten.

Under svåra tider kan dricksvatten utgöra skillnaden mellan liv och död — eller åtminstone mellan sinnesfrid och oro. Fråga bara familjen Kawai, medlemmar i São Paulo stav i Brasilien. De har lagrat mat och vatten i 20 år. Deras lilla lägenhet har inte så mycket utrymme att avvara, men familjen Kawai beslutade sig ändå för att prioritera ett hemförråd.

Syster Kawai berättar om ett av tillfällena då beslutet visade sig vara det rätta. "Jag befann mig på sjukhuset efter att ha fött ett av våra barn när jag fick veta att det hade uppstått ett problem med stadens vattenledningar", berättar syster Kawai. "Hundratalsentals människor stod utan vatten. Men jag oroade mig inte över att åka hem. Jag kände mig lugn i vetskapen om att min familj hade vatten att dricka."

Riktlinje 3: Spara lite pengar.

Från första presidentskapet kommer följande råd: "Vi uppmanar er var ni än befinner er i världen att bereda er för svårigheter genom att se till era ekonomiska villkor. Vi uppmanar er att vara försiktiga med utgifter ... Spara

"Lär er att försörja er. Lagra säd och mjöl, och spara det för svårare tider."

Kyrkans presidents lärdomar: Brigham Young, s 231.

LIVSLÄNGD FÖR HÅLLBARA FÖRRÅDSVAROR

Undersökningar visar att dessa vanliga hållbara förrådsvaror, om de paketeras väl och lagras i eller under rumstemperatur (24 grader), behåller sin näring och fortfarande går att äta efter en mycket längre tid än man tidigare trott. Också efter en lång tids lagring kan sådan mat uppehålla livet i en nödsituation.

regelbundet lite pengar för att så småningom bygga upp en reservfond.”³

Biskop Keith B McMullin, andre rådgivare i presiderande biskopsrådet, betonade denna princip under generalkonferensen i april 2007 och uppmanade kyrkans medlemmar att ”spara lite pengar, även om det bara är några kronor i veckan. Detta enkla tillvägagångssätt ger dem snart ett förråd för flera månader.”⁴

Genom att stegvis bygga upp en ekonomisk reserv är vi förberedda för oförutsedda svårigheter och har ett extra mått av trygghet och frid i hjärtat.

Riktlinje 4: Bygg gradvis upp ett förråd för en längre tidsperiod om så är möjligt.

I broschyren *Förbered allt som behövs* står det: ”För behov för en längre tidsperiod, och där det är tillåtet, bygger ni gradvis upp ett förråd med mat som kan lagras lång tid och som ni kan använda för att uppehålla livet, till exempel vete, vitt ris och bönor.”⁵

Att bygga upp ett förråd för en längre tidsperiod är lättare än vissa kanske tror. Dr Oscar Pike och hans kolleger på Brigham Young-universitetets avdelning för näring, dietlära och kostvetenskap har gjort flera djupgående undersökningar om matförråd för längre tidsperioder. De gjorde en överraskande upptäckt: Noggrant

MAT	UPPSKATTNING AV LIVSLÄNGD I ÅR
VETE	30+
VITT RIS	30+
MAJS	30+
BÖNOR	30
TORKADE ÄPPELSKIVOR	30
MAKARONER	30
HAVREGRYN	30
POTATISFLINGOR	30
TORRMJÖLK	20

förpackad och lagrad mat med låg fukthalt behåller mycket av smakkvaliteten och näringsvärdet i 20 till 30 år eller längre efter det att den paketerades — mycket längre än man tidigare trott.

Det innebär att kyrkans medlemmar kan lagra viss mat under längre tid utan att behöva oroa sig för att behöva rotera maten regelbundet. De kan lita på att deras förråd håller dem vid liv om de inte har något annat att äta.

Det är nu det är dags att börja

”Tidigare kanske det har känts lite skrämmande och det kan också ha varit olagligt på vissa platser att försöka samla på sig ett årsförråd”, säger Dennis Lifferth, verkställande chef för kyrkans välfärdstjänst. ”Men på det här nya sättet behöver vi bara göra vårt bästa, även om allt vi kan göra är att sätta undan en eller två burkar i veckan. Om profeten ber oss göra något kan vi hitta ett sätt att följa uppmaningen och få välsignelserna.”

”Det här nya programmet kan alla ta till sig”, säger biskop Burton. ”Första steget är att sätta igång. Det andra är att fortsätta. Det har ingen betydelse hur fort vi tar oss dit så länge som vi börjar och fortsätter efter egen förmåga.” ■

SLUTNOTER

1. Gordon B Hinckley, ”Till prästadömetts män”, *Liahona*, nov 2002, s 58.
2. *Förbered allt som behövs: Familjens hemförråd* (2007), s 1.
3. *Förbered allt som behövs: Familjens ekonomi* (2007), s 1.
4. Keith B McMullin, ”Samla ett förråd”, *Liahona*, maj 2007, s 53.
5. *Förbered allt som behövs: Familjens hemförråd*, s 2.

OBEROENDETS CELESTIALA NATUR

PRESIDENT MARION G ROMNEY (1897–1988)

Marion G Romney ordinerades till apostel den 11 oktober 1951. Han verkade som andre rådgivare till presidenterna Harold B Lee och Spencer W Kimball och senare som förste rådgivare till president Kimball. Efter president Kimballs död återtog president Romney sin position i de tolv apostlarnas kvorum och blev president för kvorumet den 10 november 1985. Han dog den 20 maj 1988, vid 90 års ålder. President Romney verkade som andre rådgivare i första presidentskapet när han höll det här talet under generalkonferensen i oktober 1982. Den här reviderade versionen av talet publicerades första gången 1984.

Jag älskar evangeliets enkla sanningar som de har undervisats av alla heliga profeter och jag tröttnar aldrig på att tala om dem. Ända sedan tidernas begynnelse har människan fått rådet att vara självförsörjande, och därmed bli oberoende. Det är lätt att förstå orsaken till att Herren lägger så stark tonvikt vid denna princip när vi förstår att

den är mycket nära förknippad med frihet.

Angående detta ämne sade äldste Albert E Bowen: "Kyrkan är inte nöjd med ett system som gör kunniga människor permanent beroende, utan menar i stället att givandets sanna funktion och uppgift är att hjälpa människor hjälpa sig själva och på så sätt bli fria."¹

Många välmående personer har utarbetat program för att hjälpa behövande människor.

Många av dessa program är emellertid utformade med det kortsiktiga målet att "hjälpa människor", i stället för att "hjälpa människor hjälpa sig själva". Våra ansträngningar måste alltid vara inriktade på att göra arbetsföra människor oberoende.

Människan kan inte handla av sig själv om hon inte är oberoende. Härav ser vi att oberoende och självtillit är mycket viktiga nycklar till andlig tillväxt.

Lättlurade måsar

Jag klippte ut följande artikel från *Reader's Digest* för en tid sedan. Där står:

"I vår trevliga grannstad S:t Augustine [i Florida] svälter stora flockar fiskmåsar ihjäl trots att det finns gott om mat. Det finns gott om fisk, men måsarna vet inte hur de ska fånga fisken. Under generationer har de försörjt sig på avskrädet som räkfloTTan har lämnat efter sig. Nu har denna flotta flyttat ...

Räkfiskarna hade skapat en välfärdsstat för ... fiskmåsar. De stora fåglarna bemödade sig aldrig om att lära sig att fiska själva och de undervisade aldrig sina barn i fiske. I stället ledde de sina små till räknäten.

De vackra fiskmåsarerna som nästan symboliserar friheten själv, svälter nu till döds på grund av att de gav efter för 'något-för-ingenting-mytten'. De offrade sitt oberoende för allmosor.

Också många människor är sådana. De ser inte att det är något fel i att plocka det härliga avskrädet från skattenäten som tillhör Förenta staternas regerings 'räkfloTTa'. Men vad kommer att hända när staten har uttömt sina resurser? Vad händer barnen i kommande generationer?

Låt oss inte bli lättlurade fiskmåsar. Vi ... måste bevara vår talang för att vara oberoende, vår gåva att skapa egna möjligheter, vår känsla för idoghet och vår sanna kärlek till oberoende."²

Bruket att trakta efter och ta emot oförtjänta förmåner har i dag blivit så stadfäst i vårt samhälle att också personer med rikedomar, med förmåga att öka denna rikedom, förväntar sig att regeringen ska tillförsäkra dem en vinst. De politiska valens utgång beror ofta på vad kandidaterna lovar att göra för dem som röstar med regeringens ekonomiska resurser. Om detta blir allmänt accepterat och tillämpat i ett samhälle kommer detta bruk att förslava medborgarna.

Vi har inte råd att ligga staten till last även om vi har laglig rätt därtill. Det krävs alltför stort offer av självrespekt och vårt politiska, timliga och andliga oberoende.

I vissa länder är det ytterst svårt att skilja mellan förmåner som man har förtjänat och dem som man inte har förtjänat. Principen är emellertid densamma i alla länder. Vi bör sträva efter att bli självförsörjande och att inte vara beroende av någon annan för vår existens.

Det är inte bara de styrande som gör sig skyldiga till detta. Vi befärar att många föräldrar gör sina barn till "lättlurade måsar" genom att låta dem göra vad de vill och genom att dela ut allmosor från familjens ekonomiska resurser. Sådana handlingar från föräldrarnas sida kan faktiskt vara mer förödande än något samhällsprogram.

Biskopar och andra prästadömsledare kan göra sig skyldiga till att göra sina församlingsmedlemmar till "lättlurade måsar". En del medlemmar blir ekonomiskt eller känslomässigt beroende av sin biskop. En allmosa är alltid en allmosa, oavsett varifrån den kommer. Allt vi gör i kyrkan och inom familjen bör syfta till att göra våra barn och medlemmar oberoende. Vi kan inte alltid ha kontroll över samhällets program, men vi kan styra våra hem och församlingar. Om vi undervisar om de här principerna och efterlever dem, kan vi göra mycket för att neutralisera de negativa effekterna av många länders regeringsprogram.

Vi vet att det finns de som, utan egen förskyllan, inte kan vara oberoende. President Henry D Moyle tänkte på dessa när han sade:

"Denna storslagna princip nekar inte de behövande eller de fattiga den hjälp de bör få. Helt handikappade, åldringar och sjuka har rätt till den hjälp de behöver. Men varje arbetsför person förväntas göra sitt yttersta för att undvika beroende, om hans egna ansträngningar kan åstadkomma detta. Att betrakta svårigheter som övergående, att kombinera sin tro på sin egen förmåga med ärligt arbete ...

Vi tror att det är sällsynt att omständigheter uppstår då människor med stark tro, verkligt mod och orubblig beslutsamhet, med kärlek till oberoende brinnande i sina hjärtan och med stolthet över sina egna ansträngningar, inte kan övervinna de hinder som kommer i deras väg."³

Andligt oberoende

Jag vill nu framhålla en mycket viktig sanning: Oberoende är inget slutmål, utan ett

medel till att nå ett mål. Det är möjligt för en person att vara helt oberoende och att samtidigt sakna alla andra önskvärda egenskaper. Man kan vara förmögen och aldrig komma i den situationen att man behöver be någon om någonting, men utan ett andligt mål förknippat med detta oberoende kan själen bli urholkad.

Kyrkans välfärdsprogram är andligt. När programmet introducerades 1936 gjorde president David O McKay följande skarpsinniga observation:

"Vi bör vara ytterst angelägna om att utveckla vår andliga natur. Andlighet är själens högsta strävan, människans gudomlighet. 'Den högsta, krönande gåvan som gör honom till kung över allt skapat.' Det är medvetandet om seger över det egna jaget och kontakten med evigheten. Endast andligheten ger oss det bästa i livet.

Det är viktigt att förse den med kläder som saknar kläder, att ge tillräckligt med mat åt dem vars matbord

Allt vi gör i kyrkan och inom familjen bör syfta till att göra våra barn och medlemmar oberoende.

Vi är alla oberoende inom några områden och beroende inom andra. Därför bör vi alla sträva efter att hjälpa varandra inom områden där vi själva är starka.

är klen försett, att ge arbete åt dem som desperat kämpar mot den förtvivlan som kommer av påtvingad sysslolöshet, men när allt kommer omkring så är de största välsignelserna som kyrkans trygghetsplan medför andliga. Utåt sett tycks alla handlingar vara inriktade på fysiska behov: Sy om kläder, konservera frukt och grönsaker, lägga upp matförråd, välja ut bördig mark att slå sig ned på. Utåt sett tycks alla handlingar vara inriktade på ... timliga ting, men andlighetens beståndsdelar genomsvärar, inspirerar och helgar alla dessa handlingar.”⁴

I Läran och förbunden 29:34–35 läser vi att det inte finns något timligt bud, att alla bud är andliga. Där står också att människan ska ”handla av sig själv”. Människan kan inte handla av sig själv om hon inte är oberoende. Härav ser vi att oberoende och självtillit är mycket viktiga nycklar till andlig tillväxt. Närhelst vi hamnar i situationer som hotar vårt oberoende, hotas också vår frihet. Om vi ökar vårt beroende finner vi omedelbart att vår handlingsfrihet minskar.

Vid det här laget bör vi ha lärt oss att oberoende är en förutsättning för fullständig

handlingsfrihet. Vi har emellertid också lärt oss att det inte finns något andligt i oberoende såvida vi inte gör de rätta valen med denna frihet. Vad bör vi då göra när vi väl har blivit oberoende för att tillväxa andligt?

Nyckeln till att vara andligt oberoende är att använda sin frihet till att efterleva Guds lagar. Skrifterna är mycket tydliga när det gäller att framhålla att det åligger dem som *har* att *ge* till dem som behöver.

Lyft andra

När Jakob talade till Nephis folk sade han:

”Tänk på era bröder som på er själva och umgås med alla och var frikostiga med era ägodelar så att de kan bli rika som ni.

Men sök efter Guds rike innan ni söker efter rikedomar.

Och sedan ni har fått ett hopp i Kristus skall ni få rikedomar om ni söker dem, och om ni söker dem för att göra gott — att kläda den nakne och att föda den hungrige och att befria den fängne och ge hjälp åt den sjuke och den bedrövade.” (MB Jakob 2:17–19)

I vår tidsutdelning, när kyrkan var endast tio månader gammal, sade Herren:

”Om du älskar mig skall du tjäna mig och hålla alla mina bud.

Och se, du skall komma ihåg de fattiga och helga det av dina ägodelar som du har att dela med dig åt dem till deras uppehälle.” (L&F 42:29–30)

Samma månad återkom Herren till detta ämne. Medlemmarna hade uppenbarligen varit försumliga. De hade inte handlat tillräckligt snabbt.

”Se, jag säger er att ni måste besöka de fattiga och behövande och ge dem lindring.” (L&F 44:6)

Det har för mig alltid varit förbryllande att vi ständigt måste *befallas* av Herren att göra det som är för vårt eget bästa. Herren har sagt: ”Den som finner sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min skull skall finna det.” (Matt 10:39) Vi mister vårt liv genom att tjäna och lyfta andra. När vi gör det upplever vi den enda sanna och varaktiga lyckan. Tjänande är inte något som vi utstår här på jorden för att vi ska förtjäna rättigheten att leva i det celestialet riket. Tjänande är kärnan från vilken evigt liv i det celestialet riket utspringer.

Jag längtar efter den underbara dag då dessa saker kommer naturligt därför att vi är renhjärtade. Den dagen kommer det inte att finnas något behov av befallningar, för vi kommer själva att ha upplevt att vi blir verkligt lyckliga endast när vi tjänar osjälviskt.

Kan vi se hur betydelsefullt oberoende blir, när vi betraktar det som förutsättning för tjänande, när vi också vet att tjänande är gudomlighetens kärna? Utan oberoende kan vi inte utöva denna medfödda önskan att tjäna. Hur kan vi ge av något som vi inte har? Mat till de hungriga kan inte hämtas från tomma hyllor. Pengar att hjälpa de behövande kan inte komma från en tom plånbok. Stöd och förståelse kan inte komma från den som är känslomässigt utsvulten. Undervisning kan inte ges av okunniga. Och viktigast av allt, andlig vägledning kan inte ges av andligt svaga.

Det finns ett ömsesidigt beroende mellan dem som har och dem som inte har. Givande upphöjer de fattiga och ödmjukar de rika. Båda helgas av denna process. De fattiga löses från fattigdomens fångenskap och begränsningar och kan som fria människor resa sig och använda hela sin

förmåga, både andligt och timligt. De rika deltar genom att ge av sitt överflöd i givandets eviga princip. När någon har blivit hel eller oberoende, sträcker han eller hon ut sin hand och hjälper andra, och processen upprepas.

Vi är alla oberoende inom några områden och beroende inom andra. Därför bör vi alla sträva efter att hjälpa varandra inom områden där vi själva är starka. Samtidigt bör inte stolthet hindra oss från att tacksamt ta emot en hjälpande hand från någon annan när vi så behöver. Sådant förmenar andra tillfället att få del av en uppbyggande erfarenhet.

Ett av de tre områden som har betonats som kyrkans mission är att fullkomliggöra de heliga, och detta är ändamålet med välfärdsprogrammet. Detta är inget domedagsprogram utan ett program för vårt liv här och nu, för det är nu det är dags för oss att fullkomna vårt liv. Må vi fortsätta hålla fast vid dessa sanningar. ■

Underrubriker tillagda, stil och källcitat standardiserade.

SLUTNOTER

1. Albert E Bowen, *The Church Welfare Plan* (studiekurs i evangeliets lära 1946), s 77.
2. "Fable of the Gullible Gull", *Reader's Digest*, okt 1950, s 32.
3. Henry D Moyle, i Conference Report, apr 1948, s 5.
4. David O McKay, i Conference Report, apr 1936, s 103.

LIKNELEN OM DE TIO JUNGFRURNA

I den här liknelsen lärde Frälsaren oss hur vi ska förbereda oss för hans andra ankomst.

I de sista dagarna har Herren sagt: "Var därför trofasta, be alltid, ha era lampor i ordning och brinnande och ha olja med er, så att ni är redo när brudgummen kommer." (L&F 33:17) Detta råd syftar på liknelsen om de tio jungfrurna, som visar hur vi ska förbereda oss för Kristi andra ankomst. (Se Matt 25:1-13.) Här är några förklaringar som kan hjälpa dig när du studerar den här liknelsen och begrundar dess innebörd.

Tio jungfrur

Det var sed bland judarna att brudgummen skulle komma på kvällen till brudens hus där hennes brudtärnor hjälpte henne. När brudgummens ankomst tillkännagavs gick brudtärnorna ut med lampor för att lysa upp hans väg in i huset till bröllopet.

I den här liknelsen representerar jungfrurna kyrkans medlemmar, och brudgummen representerar Kristus. Herren förklarade för Joseph Smith att de visa jungfrurna är de som "har tagit emot sanningen samt tagit den Helige Anden till sin vägledare och inte har låtit sig bedragas". (L&F 45:57)

Brudgummen

I Bibeln används bröllopet för att symbolisera Herrens ankomst. (Se Jes 62:5; Matt 22:1-14.) I ett judiskt bröllop tillkännagavs brudgummens ankomst till brudens hus. Bröllopet började vanligtvis på kvällen och lamporna tändes i skymningen. Midnatt var alltså senare än vad de tio jungfrurna väntade sig att brudgummen skulle

Pipen gjordes efter en form.

En **veke** gjord av linfibrer eller säv sattes i pipen och sedan fylldes lampan med olivolja. När veken hade absorberat oljan tändes lampan.

Lamporna tändes vid skymningen.

Brudgummen kom vid midnatt.

komma — och tillkännagivandet kom plötsligt.

Vi vet inte när Kristi andra ankomst ska ske, men vi bör förbereda oss för den som om den skulle kunna komma när som helst — vare sig det är förr eller senare.

Kärl

Kärlen i liknelsen var behållare där extra olja förvarades.

Att vara förståndig innebär att man är beredd på det oväntade genom att ha ett extra mått av tro, vittnesbörd och Anden i sitt liv. Ibland blir vi självbelåtna och tror att vi har tillräckligt för att klara oss. Men att följa Frälsaren innebär mer än att bara klara sig. Det innebär att vi alltid strävar efter att komma närmare honom och förbereder oss för de tider då vårt tålamod, vår tro och vårt vittnesbörd provas.

Lampor

Oljelamporna som användes av judarna på Jesu tid kallas herodiska lampor, efter kung Herodes. Dessa lampor gjorde att människorna kunde bära med sig ljus vart de än gick. På samma sätt ska vi bära med oss evangeliets ljus. (Se Matt 5:14–16.)

De herodiska lamporna brann oftast i omkring två timmar.

Handtaget formades för hand och sattes sedan fast på lampan.

Behållaren var gjord av lera och formades på en krukmakares drejskiva.

Olja

Oliver blöts först i vatten för att de ska renas från sin bittra smak och sedan krossas de så att oljan kan utvinnas. Olivolja, som tillverkas i hela Medelhavsområdet, hade flera användningsområden förr i tiden: mat, matolja, krydda, sårbehandling, ingrediens i kosmetika och tvål samt bränsle till lampor.

Oljan i liknelsen representerar vår tro och vårt vittnesbörd, vår renhet och hängivenhet, våra goda gärningar och hur vi håller våra

förbund — alla de sätt på vilka vi har "tagit den Helige Anden till [vår] vägledare". (L&F 45:57)

De förståndiga jungfrurna kunde inte dela med sig av sin olja till de oförståndiga jungfrurna eftersom "den andliga förberedelsens olja inte går att dela med sig av". (Marvin J Ashton, "A Time of Urgency", *Ensign*, maj 1974, s 36)

EN DROPPE I TAGET

"Vår närvaro på sakramentsmötena ger olja till våra lampor, en droppe i taget, allteftersom åren går. Fasta, familjebön, hemundervisning, kontroll över kroppsliga begär, undervisning om evangeliet, skriftstudier — varje gärning vi gör i hängivenhet och lydnad är en droppe som vi tillför vårt förråd. Vänliga gärningar, betalning av offergåvor och tionde, rena tankar och handlingar, äktenskap inom förbundet för evigheten — också dessa gärningar blir ett stort bidrag till den olja som vi vid midnatt kan fylla våra tomma lampor med."

President Spencer W. Kimball (1895–1985), Faith Precedes the Miracle (1972), s 256.

Lev i tro, utan att se

ADAM C OLSON

Kyrkans tidningar

Daggi Ramirez de Vargas har varit blind i 15 år men ser ändå klart på många sätt. "Den fysiska synen är mycket underhållande", säger 70-åringen. "Men den kan vara i vägen för vår andliga syn."

Syster Daggi, som hon kallas, förlorade synen när hennes näthinnor lossnade sedan hon opererats för grå starr på båda ögonen.

"Först undrade jag hur jag skulle kunna göra allt", säger hon. "Men jag klarar mig bra. Jag stryker, jag syr, jag lagar mat. Ingen kommer in när jag lagar mat", säger hon med ett skratt. "Jag använder stora knivar."

Lika mån som syster Daggi var att förbli fysiskt oberoende, lika fast besluten var hon att förbli andligt oberoende genom att leva efter ljuset som hennes eget vittnesbörd om Kristus ger, i stället för att lita på någon annans kunskap om sanningen.

Syster Daggi från Viña del Mar i Chile är ett exempel på en person som inte bara bevarar sitt fysiska oberoende utan också sitt andliga.

Evangeliets ljus

Innan syster Daggi, som nu tillhör Miraflores församling i Archupallas stav i Viña del Mar i Chile, blev medlem i kyrkan 1962 undrade hon som nygift vilken kyrka som var den rätta.

En natt drömde hon om människor från andra sidan världen och såg ovanliga vita kläder. Följande dag kände hon igen samma kläder som torkade på ett klädstreck i hemmet där hon var anställd som städerska.

Hennes arbetsgivare berättade att kläderna hade att göra med mormonkyrkans tempel. Syster Daggi

träffade snart missionärerna som hade kommit från andra sidan världen för att öppna hennes andliga ögon för evangeliets ljus.

En väg upplyst av ordet

Syster Daggi älskar Jesu Kristi evangelium och hon läste troget skrifterna innan hon blev blind.

"När jag förlorade min syn bad jag om att jag skulle

minnas Herrens ord”, erinrar hon sig. Att minnas hans ord var viktigt för henne som symbol för andlig syn.

Och fastän syster Daggi nu måste studera evangeliet på andra sätt så menar hon att "[ordet] är mina fötters lykta och ett ljus på min stig". (Ps 119:105) Hon är ett levande exempel på Frälsarens löfte: "Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus." (Joh 8:12)

Enligt hennes make Juan har Herren uppfyllt hennes uppriktiga vädjan. "Hon har lätt för att minnas saker och ting. Hon kan tala i timmar", säger han med glimten i ögat.

"Om man ber så får man", svarar hon. "Min ande har mycket bra syn."

Guds gärningar uppenbarade

Upplevelserna syster Daggi har haft medan hon försökt bevara både sitt fysiska och andliga oberoende sedan hon förlorade synen leder tankarna till den blinde mannen i Johannes evangelium varom lärjungarna frågade: "Rabbi, vem har syndat, han själv eller hans föräldrar, eftersom han föddes blind?"

Frälsaren svarade: "Det är varken han eller hans föräldrar som har syndat, utan detta har skett för att Guds gärningar skulle uppenbaras på honom." (Joh 9:2-3)

Guds gärningar har uppenbarats i syster Daggis liv. Trots att hon inte kan se har hon bevittnat många underverk och kan vittna om att "vi lever här i tro, utan att se". (2 Kor 5:7)

En söndagskväll kom familjens hemlärare på besök. Familjen hade det kämpigt på grund av arbetslöshet just då, och den kvällen hade hon bara en halv kopp ris, lite olja att tillaga det i, och två små tomater. Men eftersom hon uppskattade dessa trofasta hemlärare så mycket frågade hon om de ville stanna och äta middag.

"Min dotter frågade hur jag kunde göra det", minns syster Daggi. Hon bad sin dotter att duka bordet. Sedan gick

***"Rabbi, vem har syndat, han själv eller hans föräldrar, eftersom han föddes blind?" Jesus svarade: 'Det är varken han eller hans föräldrar som har syndat, utan detta har skett för att Guds gärningar skulle uppenbaras på honom.'*" (Joh 9:2-3)**

hon in i köket och bad: "Herre, du gav mat åt 5 000. Jag ber bara om mat till sju."

"Riset räckte till sju personer", säger hon.

Tacksam för hans underbara ljus

Syster Daggi vet att även om hennes fysiska ögon har förlorat sitt ljus så finns det ett större ljus som vi kan följa.

Jesaja lärde: "Solen skall inte mer vara ditt ljus om dagen, månen skall inte mer lysa dig med sitt sken. HERREN skall vara ditt eviga ljus." (Jes 60:19)

"Jesus talade om människor som kunde se men som var

blinda. Det är samma sak i dag", säger syster Daggi. "Det sker underverk överallt runt omkring oss, men det är så många som inte ser dem."

"Syster Daggi är tacksam för alla de välsignelser hon har och strävar efter att följa Petrus' uppmaning att "förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus". (1 Petr 2:9)

"Jag är nöjd. Min himmelske Fader gav mig en underbar livskamrat. Vi åkte till templet och beseglades", säger hon. "Mitt liv är fullt av underverk. Andligt sett ser jag utmärkt." ■

PERSONLIG UPPENBARELSE

"Om vi förlorar vårt känslomässiga och andliga oberoende, vår självtillit, kan vi försvagas lika mycket, kanske mer, än om vi blir materiellt beroende.

Om vi inte är försiktiga kan vi förlora den personliga uppenbarelsens kraft."

President Boyd K Packer, president för de tolv apostlarnas kворum, "Att lösa känslomässiga problem på Herrens eget sätt", Nordstjärnan, okt 1978, s 161.

Stöd, vårda och skydda familjen

Undervisa om de
skriftställen och citat som
kan vara till välsignelse
för systrarna ni besöker.

Bär vittnesbörd om läran. Inbjud dem
ni undervisar att berätta vad de har
känt och lärt sig.

Varför måste jag försvara läran om familjen?

Första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum: "Familjen är instiftad av Gud. Äktenskap mellan man och kvinna är en nödvändig del av hans eviga plan. Barn har rätt att födas inom äktenskapets ram, och att fostras av en far och en mor som ärar sina äktenskapslöften med fullständig trohet." ("Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, okt 2004, s 49)

Julie B Beck, Hjälpföreningens generalpresident: "Som lärjunge till Jesus Kristus får varje kvinna i denna kyrka ansvaret att uppehålla, ge näring åt och beskydda familjen. Kvinnan har särskilda uppgifter som hon fick före världens grundläggning. Och som en förbundstrogen sista dagars helig kvinna vet du att det är av största vikt för familjens styrka världen över att du höjer din röst till försvar av läran om familjen." ("Vad sista dagars heliga kvinnor gör bäst: Stå starka och orubbliga", *Liahona*, nov 2007, s 110)

Hur kan jag försvara familjen?

L&F 88:119: "Upprätta ett hus, ja, ett hus för bön, ett hus för fasta, ett hus för tro, ett hus för lärdom, ett hus för härlighet, ett ordningens hus, ett Guds hus."

President Spencer W Kimball (1895–1985): "Hemmet är en skyddad hamn undan livets storm och strid. Andlighet skapas och får näring genom dagliga böner, studium i skrifterna, evangeliediskussioner och liknande aktiviteter, hemaftnar, familjeråd, arbete och lek tillsammans, att tjäna varandra och att berätta om evangeliet för människor omkring oss. Andligheten får också näring genom våra handlingar i tålmod, vänlighet och förståelse mot varandra och i vår tillämpning av evangeliets principer i familjekretsen." (Se "Jag har därför fått undervisning", *Nordstjärnan*, aug 1982, s 2.)

Äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum: "[Jag] uppmanar ... alla medlemmar i kyrkan, alla hängivna föräldrar, far- och morföräldrar och släktingar överallt att hålla fast vid detta stora tillkännagivande, att göra det till ett baner, inte olikt överbefälhavare Moronis 'frihetsbaner', och att åta oss att leva efter dess föreskrifter ...

I dagens värld där Satans angrepp på familjen är så utbrett måste föräldrar göra allt de kan för att befästa och försvara sin familj. Men deras ansträngningar kanske

inte räcker. Vår mest grundläggande institution — familjen — behöver förtvivlat väl hjälp från släktingar och de offentliga institutioner som omger oss." ("Det som betyder mest är det som varar längst", *Liahona* nov 2005, s 42, 43)

Äldste Robert S Wood i de sjuttios kvorum: "Alltför många verkar reagera

på ansvar med att vrida sina händer och genom andra uttryck för bestörtning. Men prat utan handling åstadkommer inte mycket. Vi måste vara ivrigt engagerade i världen. Om våra skolor är otillräckliga eller nedbrytande i fråga om moraliska värderingar måste vi samarbeta med andra invånare i samhället för att åstadkomma en förändring. Om våra bostadsområden är farliga eller ohälsosamma måste vi gå samman med samhällsansvariga för att komma fram till lösningar. Om våra samhällen och städer är förorenade, inte bara av giftiga gaser utan också av missbruk och oansvarigheter, måste vi arbeta för att hitta lagliga vägar att få bort sådan smuts ... Vi har ansvaret att vara till välsignelse för andra, för vår nation, för världen." ("On the Responsible Self", *Ensign*, mar 2002, s 30–31) ■

Fokusera på Herrens frälsningsverk

Hjälpföreningens generalpresident, Julie B Beck, bar sitt vittnesbörd om Hjälpföreningen i en intervju med kyrkans tidningar.

Vilken roll har Hjälpföreningen när det gäller att främja Frälsarens verk?

Syster Beck: Som hjälpföreningssystrar är vi först och främst enade tack vare vår tro på Jesus Kristus. Han är vår ledare och vårt föredöme. Jag vittnar om att hans försoning är verklig. Jag vittnar om att han lever och att hans makt är verklig.

Som sista dagars heliga vill vi komma till Kristus. När profeten Joseph Smith organiserade Hjälpföreningen sade han att kvinnorna inte bara skulle ta hand om fattiga utan också rädda själar.¹ Det är fortfarande vårt syfte. Vi ska hjälpa Herren i hans frälsningsverk, som är "att åstadkomma odödlighet och evigt liv för människan". (Mose 1:39)

Vi kan börja med att stärka oss själva andligt genom bön och genom att bli oberoende när det gäller vår kunskap om skrifterna. Vi tar till oss de förordningar, förbund och bud som Herren har gett oss.

Vi kan hjälpa till att samla in det skingrade Israel. Det är vår plikt att hjälpa till att förbereda missionärer, att dela med oss av evangeliet och att hålla kvar dem som har döpts. Det är vårt ansvar att förbereda oss själva och våra familjemedlemmar för templet. Vi kan släktforska

och hjälpa Herrens barn att bli beseglade i eviga familjer.

Steg för steg kan vi i Hjälpföreningen hjälpa varandra komma till Kristus genom att utföra det arbete som vi har organiserats att göra.

Hur kan upptagna hjälpföreningssystrar göra allt detta?

Syster Beck: De underbara kvinnorna i den här kyrkan har förmågan att göra allt detta och mer därtill — vi kan bara inte göra det på en gång. Det är därför det är så viktigt att prioritera och använda våra resurser och vår tid där de är till störst nytta — nämligen i att hjälpa till med Herrens verk.

Varje syster bör sträva efter att ha den Helige Anden hos sig. Om hon hjälper Herren med hans verk är hon berättigad till hans hjälp.

Vad hjälpte dig att inse hur viktig Hjälpföreningen är?

Syster Beck: När jag var liten verkade min far som president för den enda missionen i Brasilien. Det fanns mindre än 4 000 medlemmar — varav de flesta hade stor potential men ännu inte var redo att leda. Bara en handfull av grenarna hade en Hjälpförening.

Min mor kallades att organisera Hjälpföreningar i missionen. Hon kunde inte prata portugisiska och hade inga handböcker. Men det hon hade var ett vittnesbörd om evangeliet och om Hjälpföreningen. Hon och hennes rådgivare började med att hjälpa systrarna lära sig vad man gör som besökslärare.

De började utbilda systrarna i en liten gren i São Paulo. Sju ödmjuka kvinnor kom till mötet. Min mors rådgivare, en brasilianska, hälsade systrarna välkomna. Efter bönen ställde hon sig upp och med darrande händer läste hon upp ett budskap som förklarade hur besöksverksamheten går till. Sedan ställde min mor sig upp. Hon kunde fyra meningar på portugisiska: "Jag vet att Gud lever. Jag vet att Jesus är Kristus. Jag vet att vi har en levande profet. I Jesu Kristi namn, amen." Mötet avslutades. Hon kramade om kvinnorna och tog farväl av dem.

Vilken blygsam början på ett så stort verk! Så småningom etablerades Hjälpföreningen i varje gren i Brasilien. Systrarna arbetade mot att bli en stav och för det första templet i Sydamerika. De lärde sig mer om förordningar och förbund och om hur man räddar själar.

Idag finns det över en miljon medlemmar i Brasilien, delvis tack vare att hjälpföreningssystrarna hjälpte till att främja Herrens verk där. Liksom dessa systrar i Brasilien

måste vi göra vår del. Ingen annan kan göra det åt oss. Vi kan inte delegera vårt ansvar att bygga upp riket till någon annan. Det är vårt arbete. Låt oss ta det till oss och utmärka oss i att bygga upp tro, stärka familjer och skänka lindring.

Vilka välsignelser kommer av att inrikta Hjälpföreningens aktiviteter på Herrens frälsningsverk?

Syster Beck: När vi utför Herrens arbete att frälsa och välsigna människor blir vi enade och kan nedkalla himlens välsignelser. Jag har en vision av hur kvinnorna i denna kyrka förenar sig på mäktiga sätt. Jag tror att när vi inriktar oss på det som är viktigt och försakar det fåfängliga, så stärks vår självtillit och vår ande upplyfts. Vi klarar av saker och ting bättre och känner oss mindre nertyngda. Vi är naturligtvis fortfarande upptagna, men vi är upptagna med att utföra ett frälsningsarbete.

Hur kan Hjälpföreningen hjälpa oss ha rätt perspektiv i denna oroliga värld?

Syster Beck: Hjälpföreningen erbjuder skydd i dessa farofyllda tider. Söndagslektionerna, Hjälpföreningens aktiviteter och möten och besöksverksamheten är de sätt vi utför Herrens verk på och stärker enskilda och familjer.

Vi ställs inför sådant som skilsmässa, olydnad, skulder, depression, apati och missbruk, men får inte glömma att vi också lever i en tid när Herrens ande utgjuts över oss. Det är en tid när evangeliet predikas runtom i världen, när Israels barn samlas in, när tempel finns på jorden och när vi skyddas av prästadömetts förbund och förordningar.

Vi måste be för att vårt perspektiv ska vidgas så att vi ser det Herren ser. Detta verk är större än vi inser. Vi *kan* besegra en bedräglig och bestämd fiende. Våra hem *kan* och bör vara tillflyktsorter.

Vilken roll spelar söndagslektionerna i Hjälpföreningen?

Syster Beck: Syftet med söndagsmötet är att vi ska studera evangeliets lärdomar tillsammans. Kvinnor som kallas att verka i Primär, Unga kvinnor och i andra områden lär sig också om evangeliets lärdomar i sina ämbeten. Efter som våra studiekurser är så viktiga måste vi hålla Hjälpföreningens inledning kort och värdig för att inbjuda Anden

inför den evangelieundervisning som följer.

I Hjälpföreningen studerar vi *Kyrkans presidenters lärdomar*, som är en serie handledningar med profetisk undervisning som utgör ett personligt bibliotek för kyrkans män och kvinnor. Profeternas ord är tydliga och inspirerade. Vi kan inte — vi *får* inte — vara passiva och nonchalanta när det gäller att studera dem.

Vi studerar profeten Joseph Smiths ord från den bästa

sammanställning av hans verk som någonsin producerats. Denna handledning är resultatet av många års forskning och noggrann genomgång. Skrifterna och kyrkans tidningar kan berika en diskussion, men vi behöver inte komplettera profeternas ord med andra källor, särskilt inte sådana som inte kyrkan har gett ut.

Vi uppmanar våra lärare att ställa insiktsfulla frågor och uppmuntra till öppet deltagande. Det är Anden som är lärare, och vi måste förbereda oss på ett sådant sätt att han är närvarande under varje söndagslektion.

Vilken roll spelar Hjälpföreningens möten som hålls under veckan?

Syster Beck: På Hjälpföreningens möten under veckan tillämpar vi frälsningens lärdomar. Vår enighet och vårt systemskap blir en naturlig följd av att vi arbetar tillsammans. Vi kan till exempel lära oss färdigheter som har att göra med missionsarbete och att förbereda missionärer. Vi kan lära oss saker och ting om varandra genom att släktforska. När vi förbättrar vår förmåga att utföra hushållssysslor, till exempel att städa, organisera, laga mat, sy och odla en trädgård, lär vi oss att skapa en vårdande och andlig atmosfär som främjar tillväxt i vårt hem.

Vi måste också lära oss att bli oberoende i fråga om timliga saker som utbildning, karriär och teknisk utveckling. Vi bör lagra ett förråd av mat och vi bör känna till hur man budgeterar pengar. Vi bör också arbeta på att förbättra vår fysiska och mentala hälsa.

När vi planerar dessa möten och aktiviteter behöver vi utvärdera våra dyrbara resurser i form av tid, energi och helgade medel. Vi bör bara använda dem som hjälp till att efterleva evangeliet i vårt hem och till att främja Herrens verk.

Hur kan vi hjälpa unga kvinnor under övergången till Hjälpföreningen?

Syster Beck: Våra begåvade unga kvinnor går över bron från ungdom till vuxen och Hjälpföreningens systrar har i uppgift att se till att ingen av dem går förlorad.

De unga kvinnorna har fått lära sig att hålla sina dopförbund, och i Hjälpföreningen hjälper vi dem förbereda sig för att ingå tempelförbund. Artonåriga hjälpföreningssystrar kan vara ordförande i kommittéer, lära ut färdigheter, hjälpa till med missionsarbetet, verka som besökslärare, delta i släktforsknings- och tempelprojekt och helt och fullt delta i arbetet med att rädda själar.

Vilken roll spelar besöksverksamheten?

Syster Beck: Besökslärare verkar å Frälsarens vägnar. Våra händer är hans händer, vår kärlek är hans kärlek och

vårt tjänande är hans tjänande.² Bra besökslärare känner systrarna de besöker. De älskar dem, tjänar dem och hjälper dem lära sig evangeliet genom Anden. De inriktar sig på att stärka hem och liv. Det finns ingen större förmån än att vaka över och stärka en annan person — det är verkligen ett frälsningsarbete.

På vilket sätt kan Hjälpföreningen åstadkomma en förändring i världen?

Syster Beck: Jag träffade en grupp kvinnliga kabinetsministrar och riksdagsmedlemmar från Västafrika som frågade oss hur vi hjälper de afrikanska kvinnorna. Jag förklarade att vi har många organiserade kvinnogrupper i deras länder, som kallas Hjälpföreningar. Vi skickar *Kyrkans instruktionshandbok* till presidenten för varje grupp. Kvinnorna samlas ofta för att studera evangeliet och för att lära sig hur man tar hand om sin familj.

Presidenten delar in hjälpföreningskvinnorna i par som besöker kvinnorna i deras hem där de undersöker vilka behov de har. Är någon sjuk? Har de mat och kläder så de klarar sig? Har de den utbildning de behöver? Efter besöken rapporterar kvinnorna vad de fick veta. Någon behöver skor, någon ska få barn och någon behöver ett jobb. De frågar om de nödvändiga resurserna

finns inom gruppen. För det mesta gör de det. Det är det vi gör för våra kvinnor i Afrika.

Medan jag pratade nickade kvinnorna och log. En av dem sade: "Det mönstret fungerar för våra kvinnor."

Jag tror att Hjälpföreningen är ett mönster som fungerar över hela världen och att våra systrar utgör den finaste, mest kapabla och största kraften till att göra gott på jorden i dag. Jag har tilltro till vår förmåga att tillsammans främja Herrens frälsningsverk. ■

Denna intervju gjordes av LaRene Porter Gaunt, kyrkans tidningar.

SLUTNOTER

1. Se *History of the Church*, 5:25.

2. Se Henry B Eyring, "Var värdig det kall du har fått", *Liahona* och *Ensign*, nov 2002, s 76.

FOTOILLUSTRATION MATTHEW REIER

BÖNEFYLLD PERSONLIG TILLVÄXT

YÉSICA ANABELLE BENAVIDEZ

När jag bytte skola blev jag vän med en tjej som inte var medlem i kyrkan. Men när vi hade varit vänner i ett par år började hon bli svartsjuk på kyrkan eftersom jag alltid var på aktiviteter där och inte hade så mycket tid att vara med henne. Situationen blev värre och värre — trots att jag verkligen ville vara hennes vän.

En dag när jag arbetade med Personlig tillväxt började jag arbeta på en uppgift som innebar att jag skulle be regelbundet i två veckor. Jag bestämde mig bland annat för att be för att min vän skulle respektera mig och inse att kyrkan var mycket viktig för mig. Två veckor senare, när uppgiften var klar,

fortsatte jag att be om detta.

När jag senare gick igenom min Personlig tillväxt påmindes jag om min uppgift som handlade om att be. När jag tänkte på det insåg jag att min himmelske Fader hade besvarat mina böner om min vän. Min vän hade ändrat sig helt. Hon tänkte inte längre på mig på samma sätt som tidigare och hon hade börjat se på kyrkan i ett positivt ljus.

Jag blev mycket rörd för nu hade jag ett vittnesbörd om uppriktigt bön. Jag vet att min himmelske Fader förändrade min väns hjärta. Jag vet också att han hjälper oss och utför underverk om vi gör vår del. ■

Varför utför vi dop för de döda?

ÄLDSTE D TODD CHRISTOFFERSON

i de tolv apostlarnas kvorum

Det har enorm betydelse vad vi gör med hänsyn till dem som har gått före oss, för de lever i dag som andar och kommer att leva igen som odödliga själar, och detta tack vare Jesus Kristus.

Kristna teologer har länge brottats med frågan: "Vad blir de miljarder människors öde som har levt och dött utan någon kunskap om Jesus? Med återställelsen av Jesu Kristi evangelium har vi fått kunskap om hur de odöpta döda blir återlösta och hur Gud kan vara "en fullkomlig och rättvis Gud och även en barmhärtig Gud". (Alma 42:15)

Medan Jesus fortfarande levde på jorden, profeterade han att han också skulle predika för de döda. Petrus talar om för oss att detta hände under tiden mellan Frälsarens korsfästelse och uppståndelse. (Se 1 Petr 3:18–19.) President Joseph F Smith (1838–1918) såg i en syn att Frälsaren besökte andevärlden och "bland de rättfärdiga organiserade han sina styrkor och utsåg budbärare, klädda med makt och myndighet, och bemyndigade dem att gå ut och föra evangeliets ljus till dem som befann sig i mörker ...

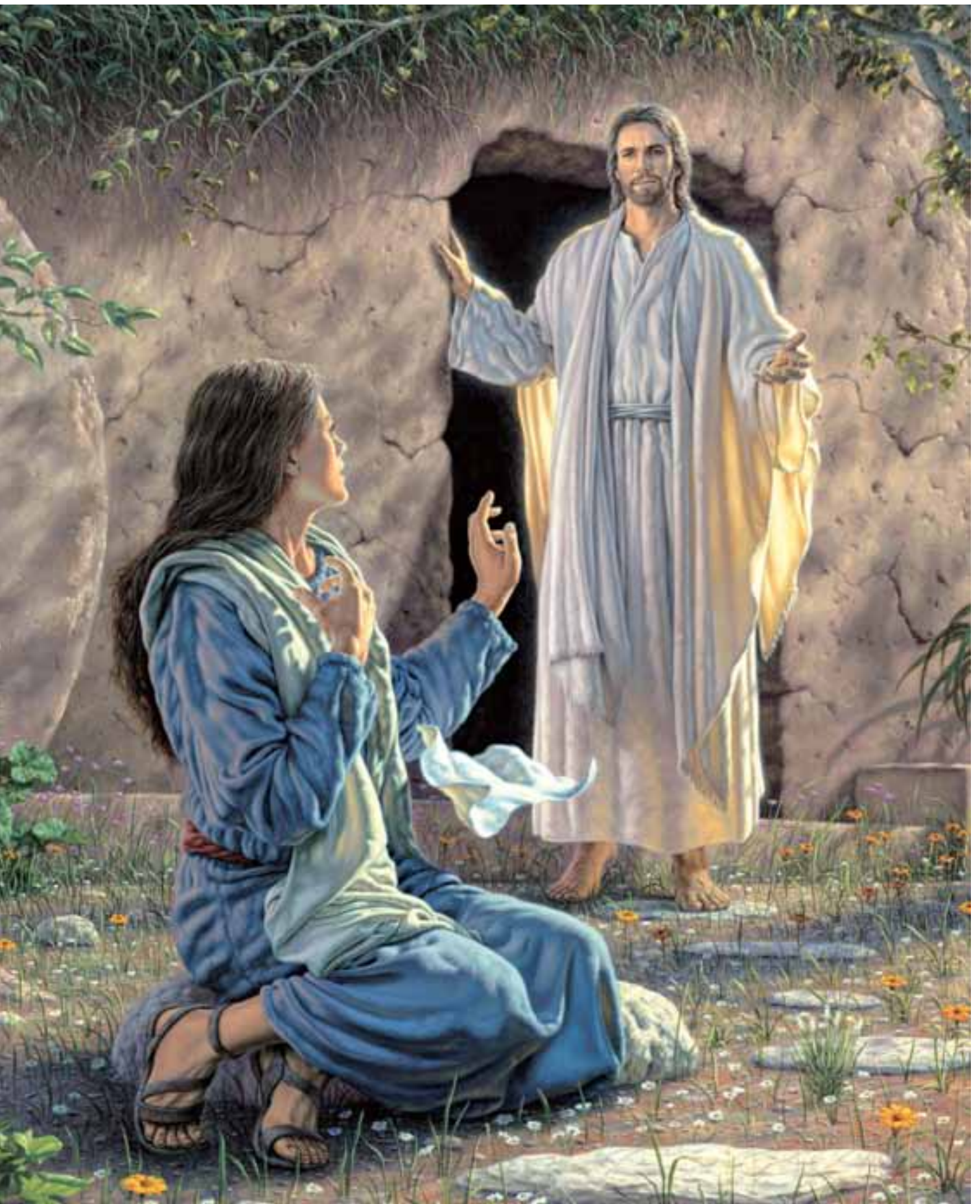
Dessa blev undervisade om tro på Gud, omvändelse från synd, ställföreträdande dop till syndernas förlåtelse [och] den Helige Andens gåva genom handpåläggning." (L&F 138:30, 33)

Läran att levande som ställföreträdare kan utföra dop och andra nödvändiga förrättningar för de döda, uppenbarades på nytt för profeten Joseph Smith. (Se L&F 124; 128; 132.) Han fick veta att andarna som väntar på

att uppstå inte bara erbjuds personlig frälsning, utan att de kan bli förenade i himlen som man och hustru och beseglas till sina fäder och mödrar under alla tidigare generationer och få sina barn beseglade till sig i alla kommande generationer. Herren upplyste profeten om att dessa heliga förrättningar för de döda bara kan utföras på lämpligt sätt i ett hus som byggts till hans namn, ett tempel. (Se L&F 124:29–36.)

Principen om att tjäna som ställföreträdare borde inte verka främmande för någon kristen. När en levande person döps, agerar förrättaren som ställföreträdare åt och i stället för Frälsaren. Och är inte grundsatsen i vår tro att Kristi offer sonar våra synder genom att det på ett ställföreträdande sätt tillgodoser rättvisans krav på oss? Som president Gordon B Hinckley (1910–2008) sade: "Jag tror att ställföreträdande arbete för de döda är mer likt Frälsarens eget ställföreträdande offer än något annat arbete som jag känner till. Det görs med kärlek, utan hopp om kompensation eller ersättning eller något annat av det slaget. Vilken underbar princip."¹

Några har missförstått och antar att avlidna själar "döps in i mormonernas tro utan att de vet om det".² De förutsätter att vi på något sätt har makt att tvinga en själ när det handlar om tro. Naturligtvis har vi inte det.

Gud gav människan hennes handlingsfrihet i begynnelsen. Kyrkan skriver inte in dem i sina register och räknar inte in dem i medlemsantalet.

Vår iver att återlösa de döda, och tiden och pengarna vi investerar i detta åtagande, är framför allt ett uttryck för vårt vittnesbörd om Jesus Kristus. Det är ett uttryck som inte kan bli kraftfullare vad gäller hans gudomliga karaktär och mission. Det vittnar för det första om Kristi uppståndelse, för det andra om den oändliga vidden av hans försoning, för det tredje om att han är den enda källan till frälsning, för det fjärde om att han fastställde villkoren för frälsning och för det femte om att han ska komma tillbaka.

Kraften i Kristi uppståndelse

Beträffande uppståndelsen frågade Paulus: "Vad uppnår annars de som döper sig för de dödas skull? Om döda inte alls uppstår, varför döper man sig då för deras skull?" (1 Kor 15:29) Vi döper oss för de döda eftersom vi vet att de kommer att uppstå. "Själén skall återställas till kroppen och kroppen till själen, ja, varje lem och led skall återställas till sin kropp. Ja, inte ens ett huvudhår skall gå förlorat, utan allt skall återställas till sin rätta och fullkomliga form." (Alma 40:23) "Ty Kristus har dött och fått liv igen, för att han skulle vara Herre över både levande och döda." (Rom 14:9)

Det har enorm betydelse vad vi gör med hänsyn till dem som har gått före oss, för de lever i dag som andar och kommer att leva igen som odödliga själar, och detta tack vare Jesus Kristus. Vi tror hans ord när han sade: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig skall leva om han än dör." (Joh 11:25) Genom dopen som vi utför för de döda, vittnar vi om att "liksom i Adam alla dör, så skall också i Kristus alla göras levande ...

Ty han måste regera tills han har lagt alla fiender under sina fötter.

Som den siste fienden berövas döden all makt." (1 Kor 15:22, 25–26)

Jesus Kristus, den enda källan till frälsning

Vår iver att se till att våra döda släktingar erbjuds dop i Jesu namn vittnar om att Jesus Kristus är "vägen och sanningen och livet" och att "ingen kommer till Fadern utom genom [honom]". (Joh 14:6) Några samtida kristna, som oroar sig för alla de människor som har dött utan kunskap om Jesus Kristus, har börjat undra om det verkligen bara finns "en Herre, en tro, ett dop". (Ef 4:5) Att tro att Jesus är den ende Frälsaren, säger de, är arrogant, trångsynt och intolerant. Men vi säger att detta är ett falskt dilemma. Det ligger ingen orättvisa i att det bara finns En genom vilken frälsning kan komma, när denna Ende och hans frälsning erbjuds alla själar, utan undantag.

Frälsningens villkor har fastställts av Kristus

Eftersom vi tror att Jesus Kristus är Återlösaren, accepterar vi också hans myndighet att fastställa villkoren varigenom vi kan få del av hans nåd. Annars skulle vi inte bry oss om att döpas för de döda.

Jesus betygade att "den port är trång, och den väg är smal som leder till livet". (Matt 7:14) Han sade uttryckligen: "Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike." (Joh 3:5) Det innebär att vi måste omvända oss och döpas i Jesu Kristi namn, så att våra synder blir förlåtna, och få den Helige Andens gåva. (Se Apg 2:38.)

Trots att Jesus var syndfri blev han själv döpt och mottog den Helige Anden. Han sade: "Till den som döps i mitt namn skall Fadern ge den Helige Anden, liksom till mig. Följ därför mig och gör det som ni har sett mig göra." (2 Nephi 31:12)

Inga undantag beviljas och inga behövs. Alla som tror och låter döpa sig — också genom ställföreträdare — och

Trots att Jesus var syndfri blev han själv döpt och mottog den Helige Anden.

håller ut till änden ska bli frälsta, "inte endast de som trodde sedan [Kristus] kommit i köttet i tidens mitt, utan även alla de från begynnelsen, ja, alla de som fanns innan han kom". (L&F 20:26) Anledningen till att evangeliet också förkunnas för dem som är döda är "att de visserligen skulle dömas kroppsligen som människor döms, men leva andligen, liksom Gud lever". (1 Petr 4:6)

Befria de döda från fängelset

De ställföreträdande förrättningar vi utför i templen, som börjar med dopet, möjliggör en evig sammansvetsad länk mellan generationerna som uppfyller syftet med jordens skapelse. Faktum är att utan dessa förrättningar "skulle hela jorden bli fullständigt ödelagd vid [Kristi] ankomst". (L&F 2:3)

I skrifterna talas det ibland om de dödas andar som om de befinner sig i mörker eller i fängelse. (Se Jes 24:22; 1 Petr 3:19; Alma 40:12–13; L&F 38:5.) När profeten Joseph Smith begrundade Guds underbara återlösningsplan för sina barn, skrev han följande psalm: "Låt era hjärtan glädjas och vara mycket glada. Låt jorden brista ut i sång. Låt de döda sjunga hymner av evigt lov till Immanuel, Konungen, som innan jorden var till föreskrev det som skulle göra det möjligt för oss att återlösa dem ur deras fängelse, ty fångarna skall släppas fria." (L&F 128:22)

Vårt åläggande sträcker sig lika långt och lika djupt som Guds kärlek för att omfatta hans barn i varje tidsålder och på varje plats. Vårt arbete till förmån för de döda är ett värt vittne om att Jesus Kristus är hela mänsklighetens gudomliga Återlösare. Hans nåd och löften når också dem som under sitt liv inte fann honom. Tack vare honom kommer de fångslade verkligen att bli fria. ■

Från ett tal under generalkonferensen i oktober 2000.

SLUTNOTER

1. "Ord från en levande profet", *Liahona*, aug 1998, s 17.
2. Ben Fenton, "Mormons Using Secret War Files 'to Save Souls'", *The Telegraph* (London), 15 feb 1999.

MIN FÖRSTA STRID

COLIN SLINGSBY

Min första lördagskväll i armén var en av de svåraste i mitt liv. Jag var tvungen att göra ett val som påverkade hela min framtid.

När jag var sjutton år tog jag värvning i kungliga kanadensiska arméreserven. Jag skickades till en utbildningsbas, och för första gången i mitt liv lämnades jag att själv avgöra min väg. Jag antog att jag skulle frestas att inte hålla mig aktiv i kyrkan och att mitt vittnesbörd skulle provas.

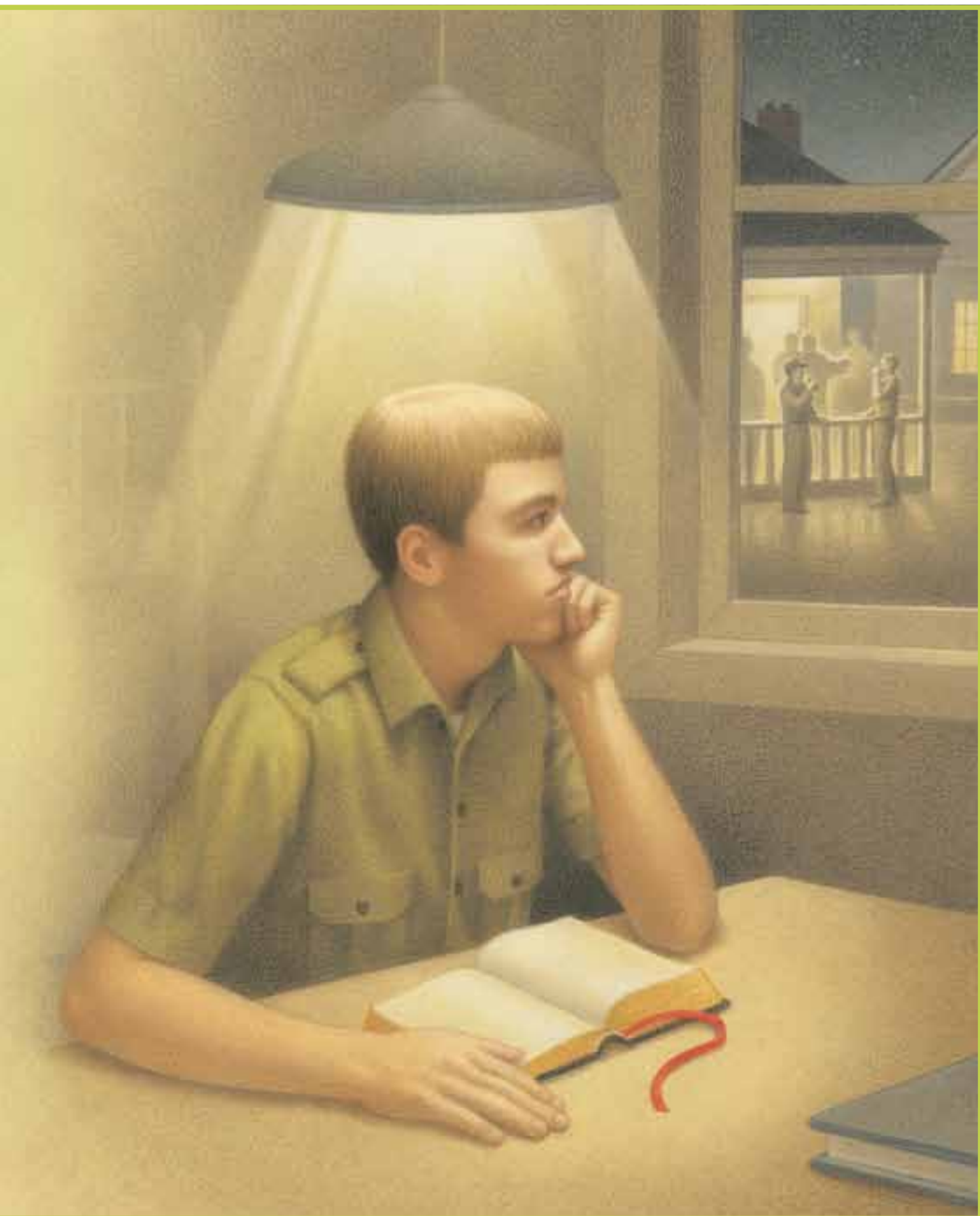
När jag anlände till basen tog en sergeant med mig på en rundtur och visade de olika byggnaderna och kyrkorna. Jag manades att fråga var vår kyrka hade en gren. Sergeanten var tyst ett ögonblick. Sedan sade han att kyrkan inte fanns på basen men att om jag ville gå så kunde jag följa med honom och hans fru. Han var nyomvänd till kyrkan och tog gärna med sig alla som ville gå. Jag var glad att ha möjlighet att gå dit fastän jag inte hade bestämt om jag skulle gå den söndagen. Jag var trots allt fri och kunde välja själv nu. Men något inom mig talade om för mig att jag behövde gå.

Den lördagskvällen var en av de svåraste i mitt liv. Allt sedan dess har jag kallat den min "livets-träd-upplevelse". Det började när mina vänner ville att jag skulle följa med dem till mässen. Jag visste att de bara skulle dricka och sade att jag behövde sova för att

jag skulle upp tidigt och gå till kyrkan. De skrattade åt mitt val och gick iväg.

När de hade gått lade jag mig ner på sängen. Därifrån kunde jag se ut genom fönstret och betrakta mina vänner på mässens balkong där de drack och skrattade. Jag tänkte på hur de hade retat mig för att jag inte följde med dem. Jag kände mig som jag föreställer mig att Lehi måste ha känt sig när han tittade på den stora och rymliga byggnaden där människor skrattade åt honom på liknande sätt. (Se 1 Nephi 8:26–27.) Jag vände mig om mot mitt skrivbord och fick syn på mina skrifter. Jag öppnade dem ivrigt och började läsa. De var min ledstång av järn, och precis som Guds ord hade skyddad Lehis familj visste jag att de också skulle skydda mig.

Jag minns inte vad jag läste den kvällen, men jag minns Anden jag kände. Jag kände den igen när jag gick till kyrkan dagen därpå. Jag gick till kyrkan varje söndag medan jag bodde på basen och byggde ett varaktigt vittnesbörd om Jesu Kristi evangelium. Efter min tid på utbildningslägret fick jag möjlighet att bära mitt vittnesbörd för andra som heltidsmissionär i Kalifornienmissionen Sacramento. ■

RÄDDNINGSTJÄNST

*Vad innebär nödberedskap för dig?
I Dominikanska republiken innebär det
att dessa unga män och unga kvinnor
är redo att ge en hjälpende hand.*

RICHARD M ROMNEY

Kyrkans tidningar

De hjälper människor som skadas i bilolyckor. De räddar simmare som håller på att drunkna och hittar vandrare eller grottforskare som försvinner eller skadas. Under större helger har de trottoarbås där de hjälper personer som hamnat i trubbel. De hjälper till med vaccinationsprogram. Och de vet vad man ska göra om en jordbävning, orkan eller annan katastrof inträffar.

De har fått grundläggande och avancerad utbildning inom första hjälpen, sjöräddning, att hjälpa människor som fastnat i trånga utrymmen, katastrofhjälp och överlevnad. De kan utbildningsmaterial och har genomgått många klassrumsövningar men de får också öva ute. De vandrar i bergen och till grottor där olika faror simuleras. Sedan kan de hjälpa till vid riktiga nödsituationer.

Sedan de organiserades 2003 har de hjälpt över 300 personer, många med allvarliga eller livshotande skador. De har också dragit till sig många tonåringar från problemområden och undervisat dem om disciplin och kärlek.

Tjänstvilliga

De kallar sig *Comité de Emergencias Santo de los Últimos Días*, Sista dagars heligas beredskapskommitté,

FOTO RICHARD M ROMNEY

Comité de Emergencias Santo de los Últimos Días (Sista dagars heligas beredskapskommitté) består både av medlemmar i kyrkan (ovan) och andra samhällsinvånare (till vänster) som är utbildade och redo att hjälpa.

en volontärgrupp som är öppen för alla som är villiga att följa deras regler i fråga om artighet och tjänande. Gruppen består av tonåringar som tillhör kyrkan. De leds av hängivna vuxna. Över 200 ungdomar har varit med i gruppen sedan den startades.

"Jag fick höra talas om kommittén när jag kom till en dopgudstjänst en lördag", säger Junior Rivera. "I ett annat rum såg jag ungdomar i min ålder, klädda i svart, med en logo på t-shirtarna, och keps. De undervisades i första hjälpen. Jag blev verkligen intresserad när jag fick veta att de förberedde sig för att hjälpa andra. Jag såg det som ett sätt att göra något bra, och det är en av kyrkans lärdomar, att räcka ut en hand och hjälpa människor omkring oss."

Onel Rodriguez säger att gruppen lär sig om tillvägagångssätt som liknar evangeliets principer. "Till exempel", säger han, "lär vi oss att vi ska ta hand om vår egen familj först i en nödsituation. När vi vet att de är i säkerhet kan vi hjälpa andra. Det är det som kyrkan lär när det gäller välfärd. Ta hand om din egen familj och hjälp sedan andra."

Franklin de los Santos säger att arbetet med nödberedskap har hjälpt honom inse att behovet av andlig nödhjälp ibland är lika viktigt som fysisk hjälp. "En del behöver en hjälpende hand eller ett vänligt ord eller att någon bär sitt vittnesbörd för att de ska kunna fortsätta vara starka", säger

Kommittémedlemmarna, bland annat Franklin de los Santon (ovan), har utbildats i att använda rätt utrustning och metoder. Förutom att de hjälper till med räddningstjänst tjänar de också samhället genom att hjälpa till med nödberedskap och vaccinationsprogram.

han. "När vi lever efter evangeliet bör vi också bry oss om och stärka andra andligen."

Tillämpningsorienterade

Omar Rodriguez påpekar att många av kommitténs aktiviteter har använts för att uppfylla krav i Plikt mot Gud-programmet och har planerats i samverkan med Aronska prästadömet och veckoträffarna.

José Núñez, andre rådgivare i biskopsrådet i La Caleta församling, säger att ungdomarna får undervisning om evangeliet i sina klasser och kvorum, men i kommittén kan de tillämpa det som de lärt sig i det vardagliga livet. "När

de är ute på gatorna och får direktkontakt med behövande personer får de verkligen lära sig vad det innebär att älska andra", säger han. "De utvecklar kärlek till människorna omkring dem. De utvecklar också kärlek till sig själva eftersom de får lära sig självdisciplin, och det ger dem självförtroende att handla rätt oavsett var de är."

Broder Núñez betonar också att kommittén inte är någon ersättning för kyrkans vanliga aktiviteter. "Den kompletterar dem", säger han. "I prästadömskvorumen och Unga kvinnors klasser, till exempel, får de undervisning om evangeliets principer. Men under evangelieinriktade aktiviteter i kommittén och under andra tjänandeprojekt får de möjlighet att tillämpa det de har lärt sig." Det är bland annat så, säger han, som de kan bli "ordets görare [och] inte bara dess hörare". (Jak 1:22)

Samhällsorienterade

Omar säger att kommittén ofta blir ombedd att hjälpa till med samhällsprogram som mässlingsvaccination. "Vi vill finnas till hands där det finns behov av hjälp", säger han, "och samhället vet det. De litar på oss eftersom vi är väl förberedda." Faktum är att denna *comité*, som grundades av Basilio Cabrera och Domingo Peralta, båda medlemmar i kyrkan, använder samma metoder som Röda korset och andra räddningsgrupper. Hälsodepartementet har särskilt uppmärksammat gruppen och stadens och provinsens styrelse har också gett den utmärkelser.

Broder Núñez säger att kommittén utformar beredskapsplaner enligt en studie av utsatta områden i Santo Domingo och närliggande orter. "I en nödsituation åker vi till dessa områden och undersöker om det finns medlemmar i kyrkan som behöver hjälp", säger han. "Samtidigt undersöker vi alla människors behov i det området och rapporterar till myndigheterna. Vi har fastställt vilka platser som är mest utsatta om en cyklon, jordbävning, översvämning eller liknande skulle inträffa. Vi vet vilka områden som kräver omedelbar evakuering. Vi vet också var trädgrenar kan sågas av för att skador vid starka vindar ska undvikas. Detta tillhör det som ungdomarna får i uppdrag att göra."

Kommittémedlemmarna offrar också en del tid under högtider som jul och påsk så att de, under vuxnas överinseende, kan delta i en 24-timmarsvakt. "Vi gör det eftersom det är under sådana dagar som många råkar ut för olyckor eller får problem för att de dricker", säger broder Núñez. Detta faktum har på ett mycket påtagligt sätt lärt

kommittémedlemmarna värdet av att leva efter Vidsdomsordet. (Se L&F 89.)

Redo, villiga, motiverade

Varför ger då kommittémedlemmarna av sin tid för att tjäna? Varför genomgår de all denna utbildning?

Omar säger att det är värt all tid och ansträngning för att vara engagerad. Han tycker det känns särskilt bra att kunna hjälpa andra, något han lärde sig mycket om efter den tropiska stormen Noel. "Vår uppgift var att hjälpa behövande att få kläder och mat", säger han. "Jag såg människor som led, och att kunna ge dem något att ha på sig och något att äta och att se hur glada de blev, gjorde mig glad."

Osiris Rodriguez säger att han uppskattar samhörighetskänslan som finns i kommittén. Han ser det som en förlängning av samhörigheten han känner i sitt kforum och bland kyrkans ungdomar i allmänhet.

Junior Batista som blev medlem i kyrkan för ett antal månader sedan säger att när han hörde talas om nödhjälpskommittén så var han ivrig att få delta. Och han har inte blivit besviken. "Det känns bra eftersom vi håller budet som uppmanar oss att älska varandra. Vi är tillsammans som bröder och systrar, söner och döttrar till Gud."

När man känner på det sättet för tjänande så vill man fortsätta tjäna. ■

Obs: Om du vill starta en liknande kommitté behöver du först prata med dina prästadsledare och lokala statliga eller kommunala tjänstemän.

Varför ger kommittémedlemmarna av sin tid för att tjäna? Varför anstränga sig för att gå igenom all denna utbildning? Deltagarna säger att det känns bra eftersom de följer budet att älska och tjäna människor omkring dem.

Osiris Rodriguez

Junior Rivera

Junior Batista

José Núñez

KORTA BUDSKAP

**Behöver du prata med din himmelske Fader på en gång?
Han är alltid där.
(Se 2 Nephi 32:9.)**

Jag fann frid och hopp i evangeliet

Bryan Chatima

Jag föddes som det yngsta av sex barn i en liten stad som heter Bindura i Zimbabwe i Afrika. Mina föräldrar skilde sig när jag var några år gammal och min goda, kärleksfulla mor var tvungen att uppfostra oss — fyra flickor och två pojkar — ensam.

Livet var svårt för oss. Jag var tvungen att gå fem kilometer till skolan och jag gick dit utan skor eller något att äta. Jag kunde inte fullfölja terminen något av skolåren eftersom vi inte kunde betala skolvavgifterna. Vi hade ingen möjlighet att få tag på pengar för att betala avgifterna i tid. När vi fick pengar försökte jag ta reda på hur vi hade fått dem, men de gick inte att spåra. Det är ett mirakel när man tänker på hur väl vi blev fostrade. Och allt har att göra med vår himmelske Faders kärlek och vilja.

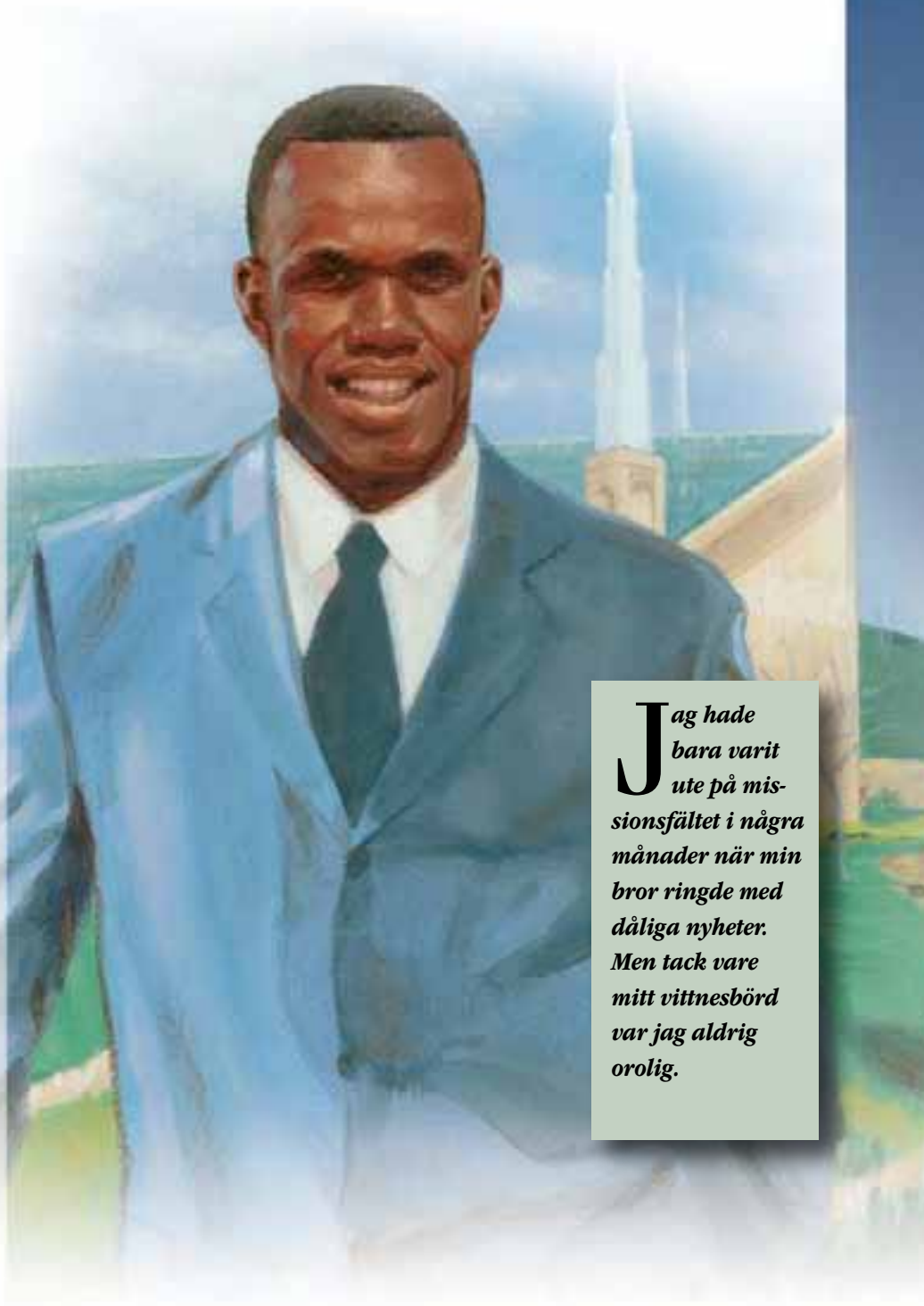
Mor tyckte om att gå till kyrkan, och eftersom jag var yngst brukade jag följa med henne. Jag var 13 år gammal 1998 när två sista dagars heliga missionärer kom till mitt bostadsområde för att besöka mindre aktiva medlemmar. Jag spelade fotboll med min vän när missionärerna kom förbi. Vi pratade med dem och de frågade om de kunde besöka oss följande vecka.

De undervisade oss och vi tackade ja till inbjudan att döpas.

Fyra år senare, 2002, dog min far och en av mina systrar med bara en veckas mellanrum. Jag kämpade

vidare och verkade som distriktsmissionär tills jag fick min kallelse att bli heltidsmissionär i juli 2004. Jag skulle verka i Sydafrikamissionen Durban. Jag hade bara varit ute

Jag hade bara varit ute på missionsfältet i några månader när min bror ringde med dåliga nyheter. Men tack vare mitt vittnesbörd var jag aldrig orolig.

på missionsfältet i några månader när min bror ringde missionspresidenten och talade om att mor hade dött och redan blivit begravd. Kan du föreställa dig hur det känns att förlora en sådan mor? Fyra månader senare dog en annan syster.

Som missionär undervisade jag människor om det återställda evangeliet. Tack vare mitt vittnesbörd var jag aldrig orolig över dessa förluster. Jag hade frid i sinnet och hopp om att jag i sinom tid skulle få träffa mina föräldrar och systrar igen. På vägen hem från missionen i juli 2006 åkte jag till templet i Johannesburg i Sydafrika och döptes till förmån för manliga släktingar som hade dött, och jag ordnade så att dop kunde utföras för mina döda systrar.

Situationen i Zimbabwe är fortfarande svår, men jag har ett starkt vittnesbörd om det goda som kommer till följd av att vi följer kyrkans ledare och program. Trots alla våra prövningar kan vi finna frid och hopp i Jesu Kristi återställda evangelium. Jag tackar Gud att han vakar över och vägleder sin kyrka och sina barn. Jag tackar honom för templet som ger oss frid och hopp om att vi får träffa vår familj igen.

Herren sade: "Detta har jag talat till er, för att ni skall ha frid i mig. I världen får ni lida, men var vid gott mod. Jag har övervunnit världen." (Joh 16:33)

Må vi, trots livets svårigheter, hoppas på det goda, utan att tvivla, och aldrig ifrågasätta Herrens vilja. ■

Precis vad jag behövde

Sarah Cutler

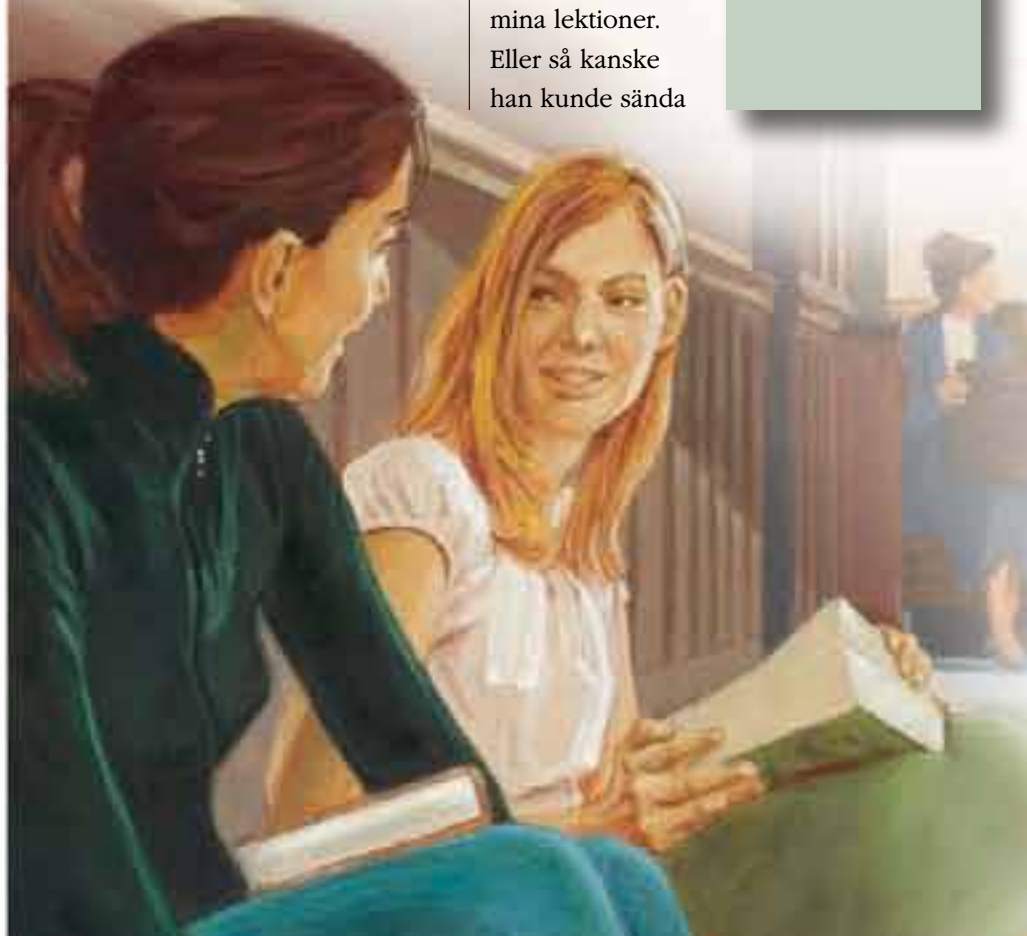
Med en fulltecknad dag framför mig rusade jag tidigt ut genom dörren med ryggsäcken överfull av läroböcker, kampsportsuniform, dansskor och matsäck för både lunch och middag, allt jag behövde för att ta mig igenom ännu en hektisk dag på universitetet. Jag hade två prov som jag inte kände mig redo för, läsuppgifter som jag inte var klar med och ont om tid för att ta mig överallt dit jag skulle den dagen.

Jag hade kjol på mig för dansprovet och kände mig jättedum med min

stora ryggsäck och desperat för att jag inte skulle hinna till min första lektion i tid. När jag snubblade och ramlade omkull mitt i en korsning framför dussintals studerande och bilar, fick jag tårar i ögonen av förlägenhet och frustration, och för hålet i mina nya strumpbyxor. Klockan var sju på morgonen och jag var redan i tårar.

När jag reste mig upp och linkade iväg till skolan bad jag innerligt att Herren skulle sända någon som kunde muntra upp mig. Det hade varit trevligt att prata med mamma, men hon befann sig två stater bort. Kanske kunde Herren besvara min bön genom att en av mina rumskamrater besökte en av mina lektioner. Eller så kanske han kunde sända

Jag bad innerligt att Herren skulle sända någon som kunde muntra upp mig.

pojken i församlingen som jag tyckte så mycket om.

Jag tittade mig förväntansfullt omkring medan jag skyndade till min första lektion, men jag såg ingen jag kände. Jag gjorde det första provet, fortfarande i tårar, och rusade vidare till nästa lektion. Jag var sen. Jag var fortfarande ledsen när jag sprang till min tredje lektion och när jag skyndade mig för att göra mig redo för nästa prov. Det gick bättre än väntat med provet och jag kände mig lite lugnare medan jag gick till en tyst korridor där jag kunde sitta och äta min lunch medan jag studerade. Jag satt böjd över böckerna när jag hörde någon ropa mitt namn.

Jag tittade upp och såg min besökslärare som jag aldrig tidigare hade sett på universitetet. Hon satte sig bredvid mig och vi pratade i nästan en timme — inte om det som hade hänt den dagen utan om sådant som gick bra för mig, våra planer och sådant som oroade henne.

Det var inte förrän hon hade gått som jag kom ihåg min vädjande bön på morgonen. *Naturligtvis* hade Herren besvarat min bön genom den kvinna som kallats att vaka över mig. Jag ville att någon skulle muntra upp mig på morgonen, men han visste att jag inte skulle vara redo att träffa en vän förrän senare på dagen — när jag hade lugnat ner mig tillräckligt för att kunna ta emot den tröst jag behövde, och för att kunna ge tröst åt någon som hade egna problem.

Herren kände mig och sände exakt det jag behövde exakt när jag behövde det. ■

Min bön i kreaturs-inhägnaden

Connie Crookston Forsgren

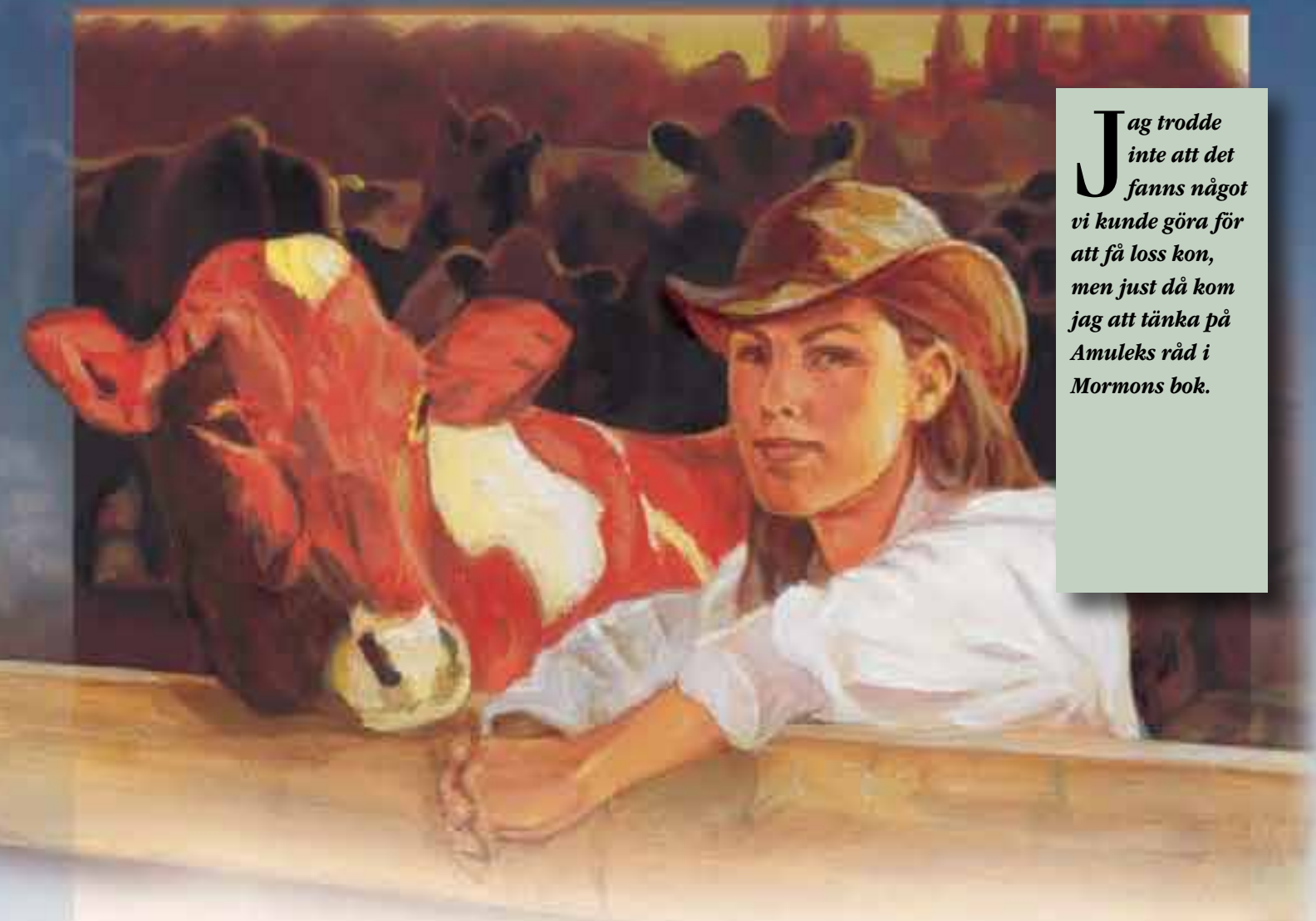
På grund av torka var min make John och jag tvungna att antingen sälja våra biffkor med förlust eller flytta dem från Melba Valley i sydvästra Idaho i USA. Som tur var fick John låta djuren gå på sommarbete vid en kusins gård i Prestonområdet, omkring 50 mil bort.

Vi ordnade så att alla 40 djuren kunde fraktas i en last men föraren

tyckte inte om att behöva köra på den knaggliga vägen som ledde till betesmarken och var 3 mil lång. Till vår besvikelse lastade han av dem i en kreatursinhägnad i närheten. Där stod vi. Det var sent på dagen. Vi hade 40 djur att transportera och inget sätt att göra det på.

John körde till en bonde i närheten, förklarade vårt problem och bad om hjälp. Några minuter senare följde biskop Steve Meeks och hans son med oss till inhägnaden för att se vad som kunde göras.

Djuren hade blivit oroliga. De såg en trasig del av staketet runt inhägnaden och sprang dit i jakt på frihet. Alla djuren hoppade över staketet in

Jag trodde inte att det fanns något vi kunde göra för att få loss kon, men just då kom jag att tänka på Amuleks råd i Mormons bok.

i en annan inhägnad — utom en ko. Hon lyckades nästan ta sig över men ett av bakbenen fastnade mellan två plankor i staketet. Hon blev hängande mitt på staketet. Ett av frambenen nådde knappt marken. Hon sparkade vilt med det andra bakbenet för att komma loss.

Vi skulle behöva en lyftare för att få loss kon. Om hon bröt ett ben skulle vi vara tvungna att avliva henne. Om vi förlorade en ko skulle det innebära en svår ekonomisk förlust.

Kon vägde över 400 kilo och vi kunde inte komma i närheten av henne, eller hjälpa henne om vi gjorde det. Det som hände på staketet gjorde resten av djuren nervösa.

Jag trodde inte att det fanns något vi kunde göra, men just då kom jag att tänka på Amuleks råd i Mormons bok: "Ropa till honom när ni är på era åkrar, ja, för alla era hjordar." (Alma 34:20) Jag gick iväg från de andra, knäböjde och bad av hela mitt hjärta. Som avslutning vädjade jag: "Himmelske Fader, var snäll och hjälp kon."

Jag gick tillbaka till inhägnaden, fortfarande med en bön på läpparna. Djuren hade lugnat ner sig något, även kon på staketet.

Plötsligt tog sig det största djuret bort från hjorden. Hon stod emot våra ansträngningar att hålla henne tillbaka och gick bort mot den dinglande kon. Hon sänkte huvudet, gick ner

på knä, tvingade sig under kon på staketet och kom sakta upp på benen. Hon lyfte upp den dinglande kon i luften och sänkte sedan ner henne. Kon hade kommit loss! En lyftmaskin skulle inte ha gjort det lika bra.

När korna sprang tillbaka till hjorden stirrade biskop Meeks misstroget på det han just hade bevittnat. Tårar strömmade nerför mina kinder och jag viskade: "Tack, himmelske Fader."

Alla som vet något om boskap kan tala om att kor inte kan resonera sig fram till något. Men det finns en förklaring till den här händelsen. Vår himmelske Fader hör och besvarar böner. Han besvarade min — i en kreatursinhägnad i Preston i Idaho. ■

Vedtravning i Kuopio

Briant Jenson

Sent på sommaren 1968 besökte min missionärskamrat äldste Ken Heaton och jag en familj där inte alla var medlemmar i Kuopio i Finland. Mamman och dottern var medlemmar i kyrkan men inte pappan.

På hustruns begäran höll vi lektionerna med henne och hennes dotter — tillräckligt högt för att maken skulle höra det från rummet intill. Vi försökte få honom att komma in till oss men han sade att han inte hade tid. Vid ett

tillfälle var hans ursäkt att han hade en del timmer på baksidan av huset som behövde huggas och travas för vintern.

"Om veden var huggen och travad, skulle du då låta oss undervisa dig?" frågade vi.

"Ja", svarade han. Men det fanns så mycket ved, tillade han, att det skulle ta lång tid för honom att bli klar med arbetet.

Flera dagar senare, när vi hade väntat på att pappan skulle åka till jobbet, kom min kamrat och jag tillbaka till huset. Med hustruns tillåtelse tillbringade vi hela dagen

med att hugga och trava ved. Vi var klara klockan fem, precis innan han skulle komma hem. Vi var ivriga att få se hans reaktion, men skyndade iväg innan han fick syn på oss. När vi hade cyklat hem och tvättat av oss återvände vi till huset vid sjutiden.

"Okej, veden är huggen!" sade vi. "Får vi undervisa dig nu?"

Han kunde bara le, nicka och följa med oss till vardagsrummet. Flera veckor senare, efter att ha lyssnat på missionärslektionerna, döptes och konfirmerades denne gode broder. ■

Veden är huggen!" sade vi.
"Får vi undervisa dig nu?"

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

Dessa undervisningsförslag kan användas såväl i klassrummet som i hemmet. Du kan anpassa dessa tankar till din familj eller klass.

"Oberoendets celestiala natur", s 15: Återge president Marion G Romneys berättelse om de lättlurade fiskmåsar. Varför kunde de inte fånga någon fisk? Förklara vad *oberoende* är och samtala om hur familjen kan bli mer oberoende. Läs de två sista styckena i artikeln. Sätt upp ett mål att hjälpa en granne med hjälp av familjemedlemmarnas olika starka sidor.

"Lev i tro, utan att se", s 22: Bind för ögonen på olika familjemedlemmar och ge dem små föremål som de ska identifiera. Samtala om hur de identifierade föremålen. Läs om syster Daggi och samtala om vad det

innebär att leva i tro, utan att se.

"Varför utför vi dop för de döda?"

s 32: Börja lektionen med att läsa första stycket i artikeln. Läs skriftställena som

nämns i artikeln tillsammans

med familjemedlemmarna.

Samtala om betydelsen av varje skriftställe och vad det har att göra med dop för de döda. Avsluta med rollspel om hur man berättar om principerna i artikeln för vänner och släktingar.

"Räddningstjänst", s 38: Återge artikeln för din familj. Bilda en egen beredskapskommitté i familjen. Ge varje familjemedlem en ansvarsuppgift. Samtala om olika nödsituationer som ni kan ställas inför. Planera vad ni kan göra för att förhindra eller förbereda er för dessa situationer. Sätt upp ett mål att ha en beredskapsplan och öva på att använda den.

ÄMNET I DET HÄR NUMRET

Numret anger första sidan av artikeln.

LS= Lilla stjärnan

Andligt oberoende, 15, 22	Normer, 36
Beredskap, 10, 20, 38	Nåd, 8
Besöksundervisning, 25, 26	Oberoende, 10, 15
Bön, 2, 31, 42, 44, 45, LS10, LS13	Omvändelse, 43
Dop för de döda, 32	Personlig tillväxt, 31
Ekonomi, 10	Profeter, LS2
Exempel, LS8, LS10	Prövningar, 8, 43
Familjen, 25, LS4	Smith, Joseph, LS6
Frälsningsplanen, 32	Stödja ledare, LS2
Hjälpföreningen, 26	Tempel, 32, LS4
Hopp, 43	Tempelarbete, 32
Kristi andra ankomst, 20	Tjänande, 15, 38, 47, LS6
Liknelser, 20	Tro, 2, 22
Matförråd, 10	Underverk, 22
Missionsarbete, 43, 47	Uppståndelse, 32
Mod, 36, LS8, LS14	Visdomsordet, 36, LS10
	Vänlighet, LS6, LS8
	Ödmjukhet, 8

"Dagen då jag försvarade Caleb",

s LS8: Be alla att säga något gott om varje person i familjen. Återge berättelsen om Caleb. Samtala om vad Luke gjorde och vad som hände tack vare hans mod. Be familjemedlemmarna berätta om ett tillfälle när de eller någon de känner försvarade någon annan. Sätt upp ett mål att försvara andra.

Hemeftermiddagar

En dag när jag var i kyrkan berättade en av systrarna för mig att hon kände sig ensam. Liksom hon var jag änka och bodde själv. Plötsligt fick jag en idé: Vi kunde träffas på måndagar och ha familjens hemafton! Vi kunde också inbuda andra systrar som bodde själva.

Jag hörde mig för och upptäckte att det fanns åtta kvinnor i församlingen som kanske ville vara med.

Sex var änkor, en var ensamstående och en hade en make som inte var medlem i kyrkan.

Med biskopens godkännande ordnade jag så att vi kunde ha "hemeftermiddagar" tillsammans. (Vi har dem tidigare på dagen eftersom de flesta av oss ser dåligt och inte tycker om att vara ute när det är mörkt.) Vi turas om att träffas hos varandra och hålla korta lektioner.

Det viktigaste resultatet av dessa träffar är en känsla av sann vänskap som binder oss samman i kärlek som systrar.

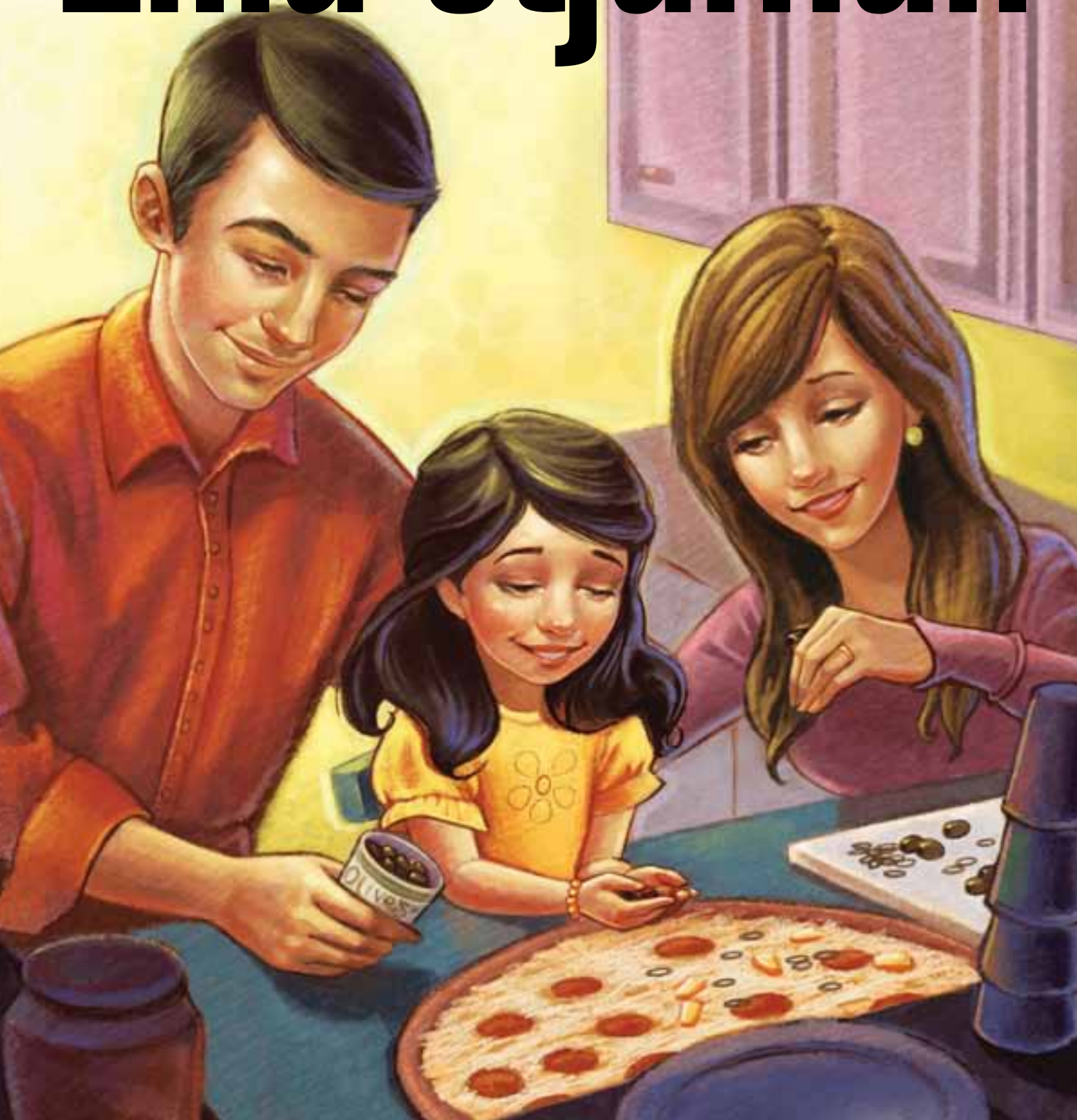
Vi ser alla ivrigt fram emot våra "hemeftermiddagar". Vi är glada att kunna studera evangeliet tillsammans och vi känner en härlig vänskap som stärker vår tro och vår kärlek till Herren Jesus Kristus.

Irma de Mackenna, Chile

ER BÄSTA HEMAFTON

Skicka in en beskrivning av er bästa hemafton till liahona@ldschurch.org.

Lilla stjärnan

Den SANNA KYRKAN

PRESIDENT HENRY B EYRING

förste rådgivare i första presidentskapet

Jag började få ett vittnesbörd redan i min barndom om att detta är den sanna kyrkan. Ett av mina första minnen handlar om ett konferensmöte. En man som jag inte kände talade. Jag visste bara att han hade sänts till vårt lilla distrikt på missionsfältet av någon som hade prästadömet. Jag minns inte vad han sade. Men jag fick ett mäktigt, säkert vittnesbörd innan jag var åtta år, ja, innan jag blev döpt, om att jag lyssnade på en Guds tjänare i Jesu Kristi sanna kyrka.

Som tonåring upplevde jag kraften i prästadömetns kvorum och hos en kärleksfull biskop. Jag minns och kan fortfarande känna tilliten som kom när jag satt i prästernas kvorum bredvid biskopen och visste att han hade nycklarna som sann domare i Israel.

Jag fick samma vittnesbörd tidigt i livet under två söndagar. I båda fallen var jag på ett möte när en stav organiserades. Till synes helt vanliga män som jag kände väl kallades som stavspresidenter. Jag höjde min hand under dessa möten och fick vittnesbördet att Gud hade kallat sina tjänare och att deras tjänande samt mitt stöd av dem skulle välsigna mig. Jag har känt detsamma otaliga gånger runtom i kyrkan.

Jag såg hur dessa stavspresidenter fick styrka och förmåga att utföra sina kallelser. Jag har sett samma

President Eyring berättar om hur han fick ett vittnesbörd om att kyrkan är sann.

under i president Monsons verksamhet när han kallades att presidera som profet och president för kyrkan och att utöva prästadömetns alla nycklar på jorden. Jag har sett honom få uppenbarelse och inspiration vilket bekräftar för mig att Gud hedrar dessa nycklar. Jag är ett ögonvittne.

Jag bär mitt högtidliga vittnesbörd för er om att detta är Jesu Kristi sanna och levande kyrka. Er himmelske Fader besvarar era innerliga böner så att ni själva kan veta det. ●

Från ett tal under generalkonferensen i april 2008.

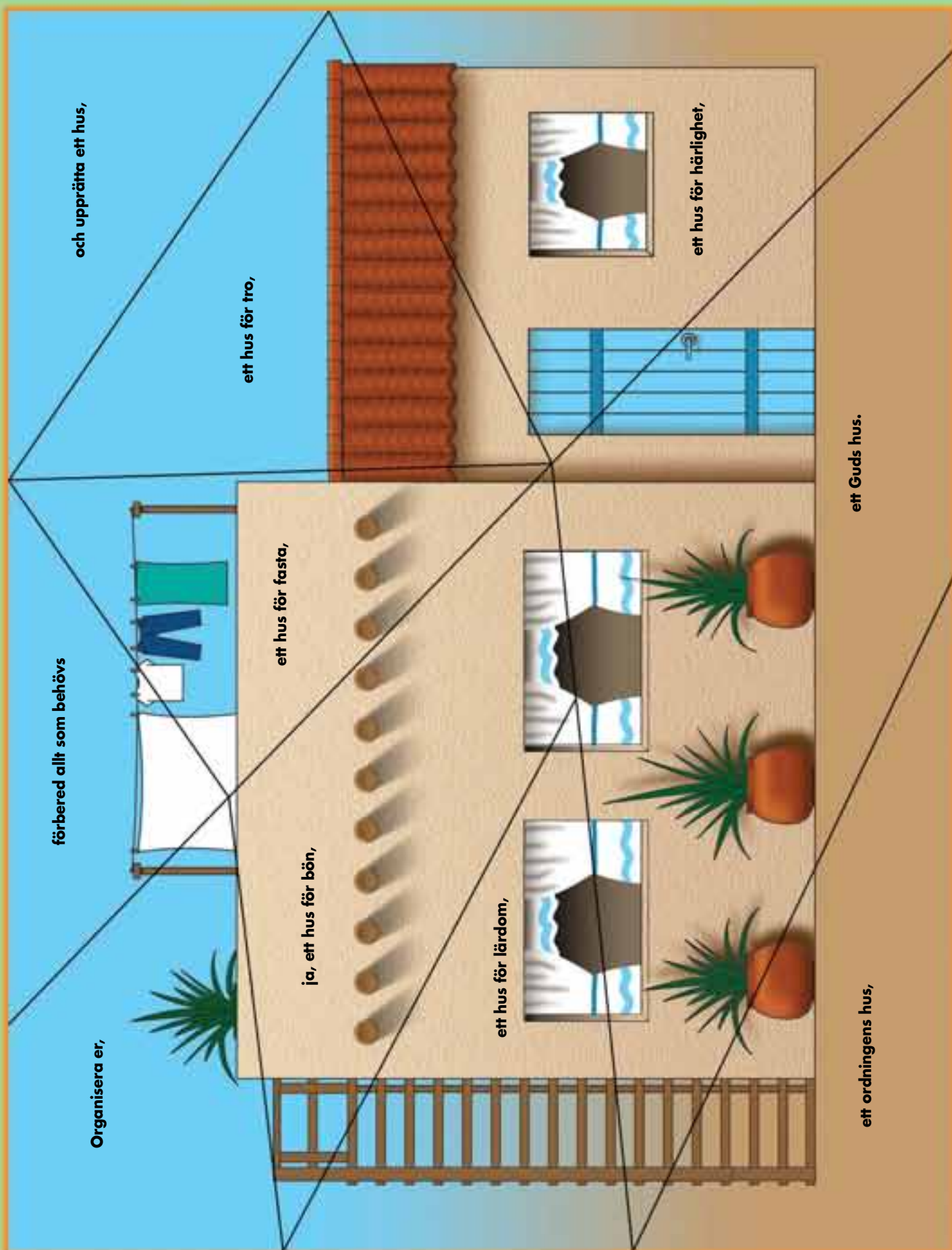
NÅGOT ATT TÄNKA PÅ

1. På familjens hemafton kan ni prata om upplevelser som du och din familj har haft som hjälper dig veta att kyrkan är sann. Rita sedan en bild av en av dessa upplevelser. Om du vill kan du visa bilden och bära ditt vittnesbörd.

2. Kan du nämna några ledare i kyrkan, till exempel hemlärare och biskopar eller grenspresidenter, som har hjälpt dig och din familj? Hur kan du visa din uppskattning för dem?

3. Tänk på hur det kändes när president Thomas S Monson inröstades som profet och president för kyrkan i generalkonferensen i april 2008. Rita en bild eller skriv i din dagbok om dina känslor.

Obs: Den här aktiviteten kan kopieras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på **Languages**.

"Mitt hus är ett ordningens hus"

CHERYL ESPLIN

"Organisera er, förbered allt som behövs och upprätta ett hus, ja, ett hus för bön, ett hus för fasta, ett hus för tro, ett hus för lärdom, ett hus för härlighet, ett ordningens hus, ett Guds hus." (L&F 88:119)

Herren sade: "Mitt hus är ett ordningens hus." (L&F 132:8) Templet är Herrens hus, men vårt hem kan också vara ett ordningens hus. Ett ordningens hus är ett hem där vi försöker göra så som Jesus har lärt oss. Det är ett hem där vi kan känna kärlek och frid.

Vår himmelske Fader har gett föräldrar ansvaret att undervisa och ta hand om sina barn med kärlek och vänlighet. Han har gett barnen ansvaret att lyda och hedra sina föräldrar. Vår himmelske Fader vill att alla medlemmar i familjen tillsammans ska arbeta på att göra hemmet till en glad, fridfull plats där Anden kan vara.

Äldste Glenn L Pace i de sjuttios kvorum berättade hur hans yngsta dotter hjälpte familjen att göra saker och ting på Herrens sätt. Han sade: "Det var hon som påminde oss om att ha familjebön. Det var hon som försökte få oss att tycka om familjens hemafton. Hon ordnade skattjakter. Hon fixade något gott att äta. Hon gjorde allt för att få familjen att tycka om familjens hemafton." ("Friend to Friend", *Friend*, feb 1997, s 7)

Aktivitet

Ta bort sidan LS4 från tidningen och klistra fast den på tjockt papper. Klipp ut pusselbitarna. Läs Läran och förbunden 88:119 och lägg sedan pusslet så att orden kommer i rätt ordning, så som de står i versen. När du är klar med pusslet läser du skriftstället högt flera gånger och försöker lära dig det utantill.

Fundera över vad du kan göra för att hjälpa familjen ha ett sådant hem som vår himmelske Fader vill att ni ska ha — ett hem där ni kan känna kärlek och frid, ett hem där ni kan känna hans ande.

Förslag till samlingsstunden

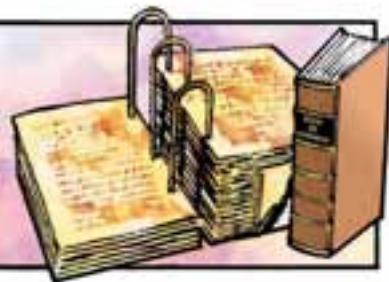
1. Inbjud en ledare i Primär att berätta om en tillfälle då hon lydde sina föräldrar. Be henne berätta om följderna. Låt ett barn slå upp Kol 3:20. Berätta att den här versen skrevs av Paulus som var en av Jesu Kristi apostlar. Innan ni läser versen tillsammans ber du barnen att leta efter svaren på följande frågor: Vilka talar Paulus till? Vad säger Paulus att de ska göra? Läs skriftstället och be barnen svara. Fråga sedan: Kan ni ge exempel på hur ni har blivit beskyddade och fått hjälp att göra det rätta när ni har lytt era föräldrar? Kasta en påse med bönor till olika barn och be dem berätta om något som deras föräldrar bett dem göra som de kunde lyda. Vittna om hur viktigt det är att vi lyder våra föräldrar.

2. Sångpresentation: "Min eviga familj." (Programförslag för samlingsstunderna och barnens medverkan på sakramentsmötet 2009) Låt barnen lyssna på musiken några gånger. Spela sedan musiken igen och låt barnen markera takten genom att slå lätt med en knuten hand mot den andra handflatan som om deras hand var en hammare och de var en snickare. Hitta bilder som representerar nyckelord i den första versen. (Se bildpaketet för Primär 1.) Tejpa eller limma fast varje bild på en kartong. Skriv nyckelordet på motsatt sida av kartongen. Lär först ut sången genom att visa nyckelorden. När barnen har lärt sig en rad sätter du upp kartongen som om du ska bygga ett hus av klossar. När barnen kan sjunga hela versen med hjälp av nyckelorden sätter du kartongerna i ordning på en rad med bilderna framåt. Sjung en rad i taget och låt barnen välja den bild som de tror motsvarar raden. Om det är rätt bild låter du ett barn sätta tillbaka kartongen så att de kan bygga ett hus som visar alla bilderna. Varje gång barnen sjunger "varje dag jag bygger ett hem" låter du barnen slå takten med sin knutna hand mot den andra. Lär ut den andra versen genom att klippa en bild av en familj till pusselbitar. På baksidan av varje bit skriver du ett nyckelord från varje rad i andra versen. Lär ut raden med hjälp av nyckelordet. När barnen kan raden sätter du upp pusselbiten på tavlan med bilden framåt. Gör samma sak med varje pusselbit tills de har lagt hela pusslet av familjen. Lär ut refrängen. ●

FRÅN PROFETEN JOSEPH SMITHS LIV

En vänlig man

En dag när det just hade regnat i den vackra staden Nauvoo var Margarette McIntire och hennes storebror Wallace på väg till skolan.

Skynda dig Wallace, annars blir vi sena.

Jag kommer.

Jag har fastnat med stövlarna, Margarette!

Jag också. Gyttjan är för djup.

Barnen kunde inte komma loss. De började gråta för de trodde att de skulle bli kvar där.

Vad är det här?

Broder Joseph!

Vi har fastnat.

Joseph drog upp de två barnen ur gyttnan.

Han torkade bort gyttnan från deras kängor.

Han torkade deras tårar.

Du är väldigt söt i dag, Margarette. Oroa dig inte för gyttnan — den går att ta bort.

Var inte ledsen, unge man. Du är en mycket bra storebror. Fortsätt att ta väl hand om din syster.

Margarette sade senare om händelsen: "Var det att undra på att jag älskade denne store, gode och ädle gudsman?"

Iväg med er till skolan nu.

Tack, broder Joseph.

Hej då!

DAGEN DÅ JAG FÖRSVARADE

CALEB

AMY S TATE

Baserad på en sann berättelse

"Kom ihåg ... den broderliga välviljan." (L&F 4:6)

Dagen började som alla andra skoldagar. Vår lärare fröken Blackstock skrev på tavlan och jag satt och dagdrömde i min bänk. Då kom rektorn in med en pojke som jag aldrig hade sett förut.

Rektorn viskade något till fröken Blackstock och alla blev tysta och försökte höra.

Pojken stod längst fram i klassrummet och de andra barnen stirrade på honom. Hans blekta, rutiga skjorta hängde löst. Byxorna hade hål på ena knät. Med nedsjunkna axlar körde han ner händerna djupt i fickorna och stirrade ner i golvet.

"Vi bör alltid tänka på hur andra känner det. Vi bör vara snälla mot alla, som Jesus var. Han älskar oss allihop. Det spelar ingen roll hur vi ser ut."

Cheryl C Lant, Primärföreningens generalpresident, "Frälsarens kärlek", Liahona, mar 2006, LS15.

När rektorn hade gått sade fröken Blackstock: "Barn, det här är Caleb Sanders. Han har just flyttat hit från Montana. Det är ganska långt härifrån! Caleb, du får sitta bredvid Luke."

Hon pekade på platsen bredvid mig och klassen tittade på medan Caleb nervöst gick ner mot bänken. När fröken Blackstock vände sig mot tavlan igen, började klassen tissla och tassla. Några av barnen sade elaka saker om Calebs kläder.

"Titta på de där konstiga kängorna", sade någon.

"Han kan klättra uppför Himalaya i dem!" sade en annan pojke.

Jag tittade på Caleb men han satt bara där och stirrade ner i sitt tomma anteckningsblock och höll hårt i sin penna. Jag vet att han måste ha hört dem för jag såg honom vrida sig fram och tillbaka på stolen. Sedan fnissade några av pojkarna så högt att fröken Blackstock slutade skriva.

"Jag kan se att alla är ivriga att prata med Caleb, så vi kan väl be honom komma fram hit och berätta lite om sig själv", sade hon.

Klassen blev tyst och stirrade på Caleb. Jag tyckte synd om honom. Pojken som satt bakom honom sparade till Calebs stol och sade med ett hånskratt: "Gå fram, bondlurk."

Caleb gick sakta fram till katedern. Hans hår hängde nerför ögonen och kängorna hasade mot golvet när han gick. De andra fnissade igen. Jag förstod att fröken Blackstock försökte hjälpa honom men jag var rädd att det skulle göra allt värre.

En pojke räckte upp handen och frågade: "Var bodde du i Montana, under en sten?"

Klassen brast ut i skratt.

Flickan i främsta raden frågade: "Klär sig alla i Montana som du?"

Jag kände att jag blev varm i ansiktet när ilskan vällde upp inom mig. Om ingen satte stopp för det här skulle Caleb förbli utstött hela skollåret. Men om jag tog hans sida kanske de andra skulle skratta åt mig också.

Då kom jag ihåg vad min styvmamma sade till mig när jag försökte komma med i fotbollslaget. Hon berättade för mig om David i Gamla testamentet. David var den yngsta av sina bröder, men Herren valde honom till att bli kung. Det hade ingen betydelse hur han såg ut. Ibland dömer människor andra efter utseendet, men Herren ser till hjärtat.

Jag insåg att Caleb behövde hjälp så jag räckte upp handen. Fröken Blackstock sade mitt namn. Caleb tittade inte upp. Han trodde nog att jag också skulle reta honom.

"Jag har hört att det finns några fina parker i Montana med bra vandringsleder. Berätta om dem", bad jag.

Klassen blev tyst. Jag kände att jag blev röd i ansiktet igen, men Caleb log. Jag såg att han var lättad över att få svara på en vänlig fråga. Han började prata lågmält.

Han berättade att hans familj hade bott på en stor bondgård i Montana och att han till och med hade haft en egen häst. Han berättade om sin favoritvandringsled i Glacier National Park och om när han såg en livs levande björn. Allteftersom han berättade mer och mer om sitt hem började de andra ställa frågor om björnen, vandringarna och bergsklättringen.

Efter skolan visste jag inte om någon skulle sitta bredvid mig på bussen. Jag höll hårt om ryggsäcken och stirrade ut genom bussfönstret. Plötsligt kände jag någon klappa mig på axeln. Det var Caleb.

"Får jag sitta här?" frågade han blygt.

"Javisst!" sade jag och makade mig åt sidan.

Jag skulle aldrig ha kunnat gissa hur den där dagen skulle sluta. Jag är glad att jag var modig nog att vara snäll mot Caleb. Nu har han många vänner — och jag är stolt över att vara en av dem. ●

Upplyft av bön

Barn i hela världen ber till vår himmelske Fader – precis som du! Den här månaden får du träffa Jared Azzarini från Porto Alegre i Brasilien.

Jared Azzarini, 10 år, var helt förkrossad när han såg sin tränare och sina lagkamrater gå ombord på flyget till Goiânia och Brasiliens nationella mästerskap i gymnastik, utan honom. Han hade bett så ivrigt han kunde för att personalen på flygplatsen skulle låta honom gå på planet så att han kunde tävla med sitt lag. Men de sade att han inte kunde åka utan att visa originalet av sin födelseattest. Allt han hade med sig var en kopia. Originalen fanns hemma.

Så medan hans lag förberedde sig för att försvara titeln för sin åldersgrupp som han hade hjälpt till att vinna året innan, åkte han hem med sin mamma.

Han tänkte på tränarens sista ord till honom: "Om inte du är

med på tävlingen kommer hela laget att förlora. Vi behöver dig."

Nästa flyg gick morgonen därpå. Det skulle ta honom till tävlingen, men bara precis i tid. Han skulle inte ha möjlighet att vänja sig vid redskapen.

"Mamma", sade han när de hade kommit hem, "du har sagt att när vi ber uppriktigt så besvarar Herren våra böner. Jag bad av hela mitt hjärta, men inget hände. Om jag inte kan åka förrän på flyget i morgon så har jag ingen chans."

Jareds mamma försäkrade honom om att "för Gud är allting möjligt". (Matt 19:26) Hon ringde flygplatsen. Inom en halvtimme ringde flygbolaget och frågade om Jared kunde komma till flygplatsen omedelbart. En plats hade blivit tillgänglig på ett flyg som skulle gå med en gång.

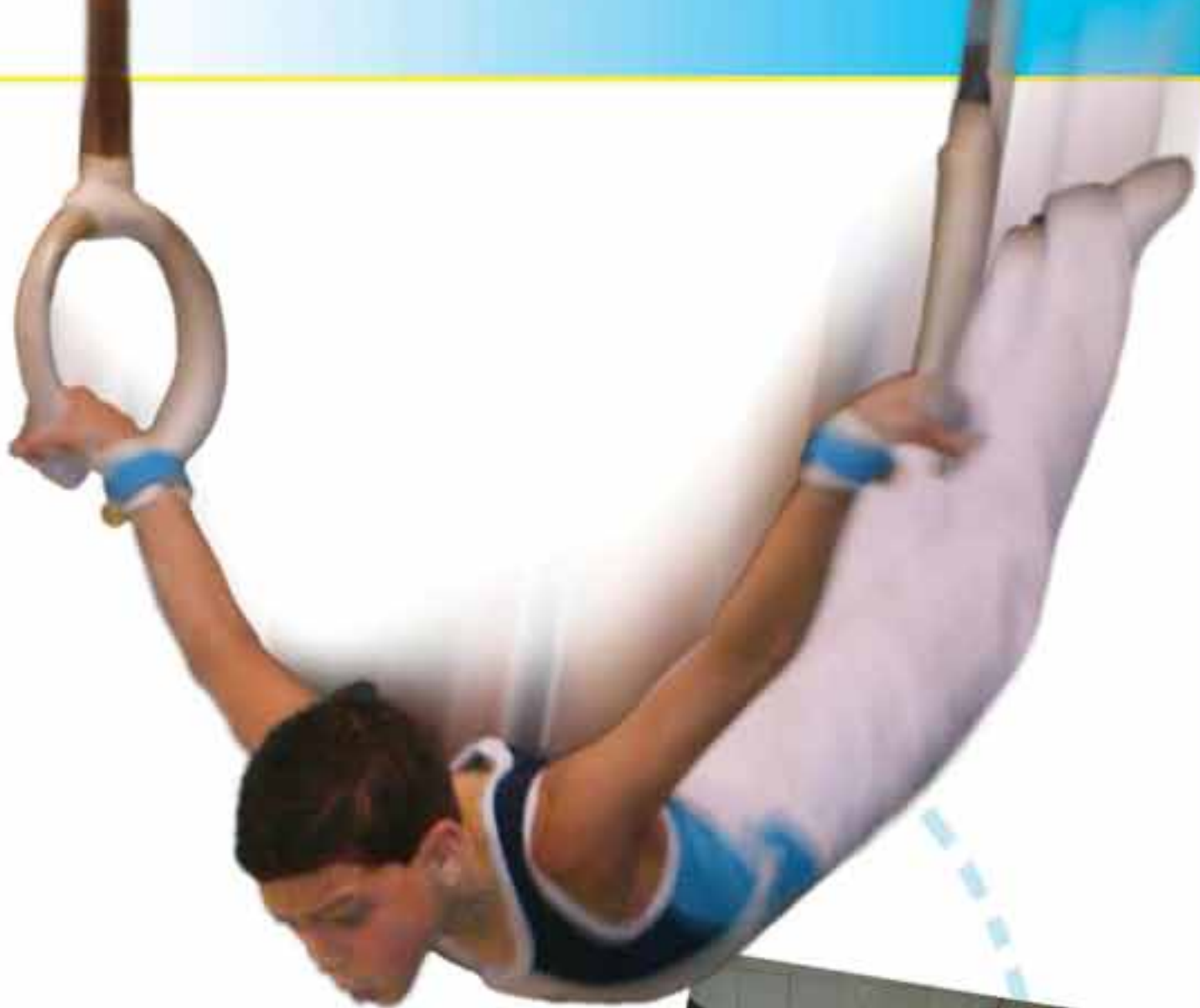
"Vår himmelske Fader *besvarar* verkligen våra böner!" tänkte Jared när han skyndade sig till sitt rum för att tacka sin himmelske Fader.

Jared, som tillhör Intercaps församling i Partenons stav i Porto Alegre i Brasilien, kom till tävlingen i tid för att nå tredje plats i de individuella grenarna och hjälpa sitt lag vinna mästerskapen för sin åldersgrupp igen.

Jared och gymnastik

När Jared var sex år anmälde hans mamma honom till den enda kursen som fanns för hans ålder vid det lokala universitetet: gymnastik. Instruktören förundrades över att Jared inte hade någon erfarenhet. Universitetets

tränare testade Jared och hjälpte honom komma på inträdesprov till en välkänd gymnastikklubb. Jared kom med i laget och fyra månader senare kom han på sjätte plats i ett statsmästerskap.

Hans mål är att en dag få tävla i OS. För att nå det målet tränar han fem timmar varje dag utom på söndagar.

Jared och Vidsordsordet

Jared försöker hålla sitt sinne och sin kropp rena och inte använda sådant som är skadligt för kroppen. Han vet att han måste ta väl hand om sin kropp om han ska bli en bra gymnast. Men målet att tävla i OS är inte det enda som får honom att vilja ta hand om sig själv. "Förutom att jag förstör min hälsa kommer jag inte att kunna komma tillbaka för att bo hos min himmelske Fader om jag inte håller Vidsordsordet. Vidsordsordet är ett bud", säger Jared.

Ett föredöme

Ingen av Jareds lagkamrater är medlem i kyrkan så han är noga med att vara ett gott föredöme och vara vänlig mot andra. Jared har inbjudit sina vänner att tillbringa helger med honom förut och har tagit med dem till kyrkan. Han har lånat ut vit skjorta och slips. "Jag försöker alltid vara redo att hjälpa", säger han. "Jag ber för mina lagkamrater som tävlar och lär dem också hur man ber."

Jared använder sin himmelske Faders och Jesu Kristi namn vördnadsfullt. Han svär inte och säger inga fula ord, och han försöker hjälpa andra att göra likadant. Han säger: "Mina lagkamrater vaktar på varandra så att de inte säger fula ord, i alla fall inte när jag är i närheten."

Jareds familj

Jared älskar sin familj. "Allt jag gör tillsammans med min familj är underbart", säger han. Jareds bror Sam är ett år äldre. De tycker om att göra saker tillsammans, särskilt att sjunga. De sjöng faktiskt under ett särskilt möte där talarna var Bonnie D Parkin, då Hjälpföreningens generalpresident, och Cheryl C Lant, Primärföreningens generalpresident. ●

Jareds favoriter

Primärsång: "Barnets bön" (*Barnens sångbok*, s 6-7)

Mat: Ris, svarta bönor och potatismos.

Jared säger: "Och som en god *gaucho* [en person från staten Rio Grande do Sul], tycker jag förstås om att grilla."

Sport: Gymnastik och fotboll

Hobby: Videospel

Skriftställe: Jakobs brev 1:5. Jared säger: "Jag tycker om berättelsen om Joseph Smiths liv."

Skolämnen: Naturvetenskap, historia och idrott

Husdjur: Två hundar och två katter

B R A S I L I E N

PARAGUAY

ARGENTINA

URUGUAY

● **Porto Alegre**

*"Den som följer mig skall inte vandra i mörkret
utan ha livets ljus." (Joh 8:12)*

Jag bad för pappa

REBECCA C, 10 ÅR, MED HJÄLP AV MAURIZIO E D BISI

Jag tillhör en familj på fem personer och vi går till kyrkan varje söndag, alla utom pappa. Han är inte medlem i kyrkan och det gör mig ledsen. Han är en mycket bra pappa och ibland är han med på fester eller utflykter som församlingen ordnar. Jag skulle tycka om ifall han alltid var med.

Mamma har lärt mig i Primär att vår himmelske Fader lyssnar på våra böner och vill hjälpa oss. Så jag bad en bön om att han skulle hjälpa pappa förstå hur mycket evangeliet betyder för vår familj.

En lördag skulle jag just titta på teve när något hände. Pappa kom och sade att

det fanns bättre saker jag kunde göra än att sitta framför teven. "Skulle du till exempel tycka om ifall jag läste en berättelse ur *Liahona* för dig?" sade han.

Han satte sig ner med mig och mina två småbröder och läste för oss. Jag vet inte hur pappa visste att de där berättelserna fanns i *Liahona*. Men jag vet att vår himmelske Fader hade lyssnat på mina böner och besvarat dem. Han hade rört vid pap-

pas hjärta så att han ville läsa något i kyrkans tidning.

Jag tackar min himmelske Fader för att han lyssnar på mina böner. ●

Mod att leva efter evangeliet

Från en intervju med äldste Erich W Kopischke i de sjuttios kvarum, förste rådgivare i presidentskapet för området Europa; av Hilary M Hendricks

"Var ... inte förskräckt ... ty HERREN, din Gud, är med dig." (Jos 1:9)

Min far Kurt var en liten pojke i Polen under andra världskriget. Han var ofta hungrig, frusen och rädd. Men så hände något underbart. Hans 10-årige vän Otto Dreger bad honom följa med till söndagsskolan tillsammans med andra medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. I söndagsskolan fick

Kurt och Otto lära sig att de var Guds barn. De sjöng sånger. De lärde sig be. Kurt tyckte om känslan han fick när han var i kyrkan: rofylld och glad. Han bad sina föräldrar och sin syster att följa med honom. Det dröjde inte länge förrän min pappa och hans familj döptes. Jesu Kristi evangelium hjälpte dem att vara modiga under svåra tider.

Pappa var mycket begåvad och ville studera på universitet. På den tiden bestämde regeringen där han bodde vilka som fick och inte fick gå på universitet. Regeringen ville inte att folket skulle tro på Gud. Pappa fick veta att han bara kunde gå på universitetet om han gick ur kyrkan och slutade prata om vår himmelske Fader och Jesus Kristus.

Pappa visste att han inte kunde ge upp sin tro. I stället bestämde han och min mamma Helga sig för att lämna

Vid tio års ålder.

hemmet. De tog ett tåg till Västtyskland och bad en bön om att de skulle få komma in i landet. Poliserna som gick igenom tågen vid gränsen kontrollerade inte kupén som mina föräldrar åkte i. Så de fick chansen att börja ett nytt liv i ett land där de kunde dyrka Gud. Två månader senare föddes jag.

Jag, liksom mina föräldrar, behövde vara modig för att kunna leva efter evangeliet. Jag tillbringade ett år som soldat i tyska armén. De flesta av soldaterna svor, rökte och gjorde annat som jag visste att jag inte borde göra. Jag kände mig ensam ibland men försökte alltid följa vår himmelske Faders normer. Mina officerare respekterade min hängivenhet och lät mig vara med på kyrkans aktiviteter.

Sista kvällen en soldat var i tjänst brukade han och hans vänner dricka en massa alkohol och ha en stökig fest. Jag funderade över och bad om vad jag skulle göra när min sista kväll kom. När kvällen var inne sade jag till soldaterna som var i min grupp: "Låt oss göra något som aldrig har gjorts tidigare." Vi tog på oss vår bästa uniform och gick för att ta farväl av våra arméledare. Vår major kunde knappt tro sina ögon. Jag kände att min himmelske Fader hade hjälpt mig hitta en lösning på mitt problem. När jag tittar tillbaka kan jag se att de

största välsignelserna i mitt liv har varit resultatet av att jag har följt profeternas råd och hållit Guds bud.

Ibland kanske dina vänner vill att du ska göra sådant som du vet inte är rätt. Glöm aldrig ditt löfte att leva efter din himmelske Faders normer. När du försöker följa hans bud välsignar han dig så att du vet vad du ska säga och göra. Han hjälper dig att inte vara rädd. Liksom pappas vän Otto kan du berätta för dina vänner vad du vet om vår himmelske Fader och hur du kan känna hans kärlek. Ditt mod att göra det som är rätt påverkar andra! ●

Tillsammans med sin bror och syster.

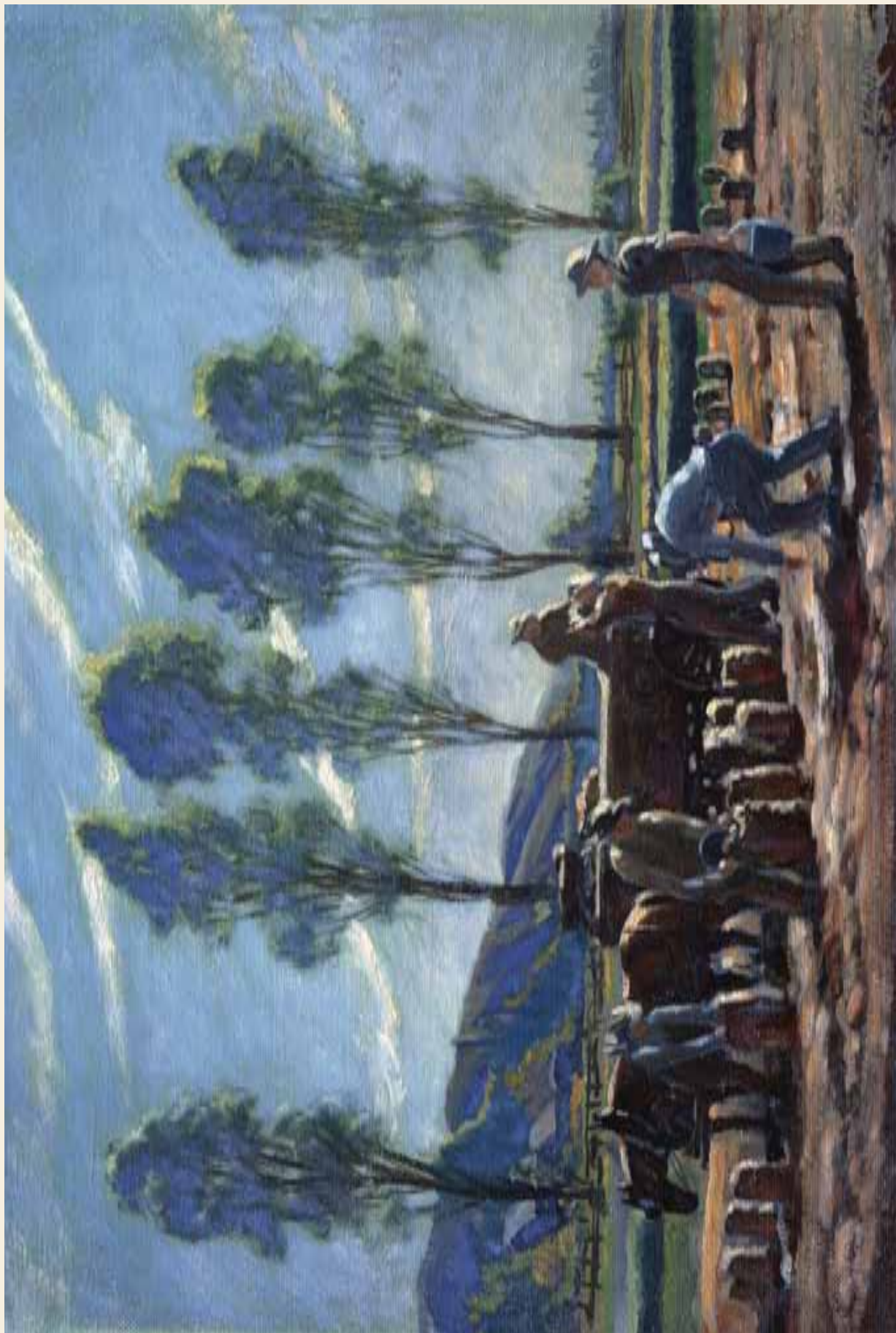
Äldste Kopischkes pass när han var fyra år.

FAMILJEMEDLEMMAR HAR VIKTIGA ANSVARSUPPGIFTER

”Organisera er, förbered allt som behövs och upprätta ett hus, ja, ett hus för bön, ett hus för fasta, ett hus för tro, ett hus för lärdom, ett hus för härlighet, ett ordningens hus, ett Guds hus.” (L&F 88:119)

Potatisplockning, av B Y Andelin

"Sex dagar skall du arbeta, men på sjunde dagen skall du vila." (2 Mos 34:21)

När vi följer kyrkans råd om hemförråd lär vi oss att "om ni är redo skall ni inte frukta". (L&F 38:30) När vi är bättre förberedda lär vi oss att "oberoende och självtillit är mycket viktiga nycklar till andlig tillväxt". Se president Marion G Romney, "Oberoendets celestiala natur", s 15; se också s 10, 20 och 22.

Kyrkonytt

FOTO CRAIG DIMOND

Mormon Helping Hands volontärer i Louisiana hjälper till att städa upp efter orkanen Katrina år 2005.

Mormon Helping Hands' första tio år

Kyrkans medlemmars tjänande över hela världen sker i många former, men under de senaste 10 åren har det tjänandet vanligtvis haft samma färg: gul.

Vare sig det gällt nödhjälp efter en naturkatastrof eller städning av någon park, så har kyrkans hjälpprogram Mormon Helping Hands med sina klargula västar eller T-shirtar blivit en välkommen signal om hjälp för behövande under det gångna årtiondet.

Mormon Helping Hands är ett kyrkans hjälpprogram under prästdömets ledning som tillsammans med kyrkans välfärdsprogram bidrar med hjälpinsatser och stödjer andra tjänandeprojekt världen runt.

Hur det började

Mormon Helping Hands startade 1998 och skapades som ett sätt för kyrkans medlemmar i Sydamerika att ta kontakt med och betjäna sina samhällen. Man började i Argentina, Paraguay, Uruguay och Chile, och kyrkans ledare bestämde en dag varje år när medlemmarna skulle ge av sin tid och arbeta på ett förberett tjänandeprojekt.

Under detta första officiella projekt samarbetade tiotusentals av kyrkans medlemmar i Sydamerika och deltog i ett multinationellt tjänandeprojekt. För att förbättra och försköna sina samhällen lade medlemmar ner tid på att reparera och måla

skolor och sjukhus och städa parker, gator och andra offentliga utrymmen.

En kort tid efter det första projektet spreds idén till Brasilien där tjänandet fortsatte och programmet började växa. År 2002 nämndes organisationen som en av de viktigaste frivilligorganisationerna i Brasilien, för allt det goda den gav folket.

Idag har miljontals timmar av tjänande donerats av hundratusentals volontärer över hela världen. Det som började som ett flernationsprojekt för tjänande i några sydamerikanska länder har blivit ett världsomfattande hjälparbete för nödlidande. Programmet fungerar för närvarande i Afrika, Asien, Europa, Latinamerika, Nordamerika och i Stillahavsområdet.

Hjälpverksamhet

Sedan orkanen Ike drabbat södra Förenta staterna 2008, organiserades arbetslag för att hjälpa till med upprensningen. Medlemmar i sydöstra Texas gick ihop och städade undan bråte från tomter och delade ut hygienpaket, städpaket och matpaket i områden som härjats av stormen. Från lokala biskopars förrådshus som var fyllda med mat, vatten, redskap och andra förnödenheter fördelades dessa resurser till behövande.

När översvämningar dödat ungefär 20 människor i mellanvästern i Förenta staterna och gjort tusentals hemlösa år 2008, satte medlemmar och missionärer på den gula T-shirten med "Mormon Helping Hands"-tryck och hjälpte till med att bygga provisoriska fördämningar och annat

hjälparbete. Cedar Rapids stav i Iowa upprättade ett hjälplager fyllt med skottkärror, spadar och arbetskläder som kyrkan skickat. Staven ingick i det område som drabbats hårdast av översvämningen och fick också pengar för att köpa in högtryckstvättar och generatorer. Samhället tog tacksamt emot hjälpinsatsen.

FOTO NORMON BURNINGHAM

”För det första får vi härigenom inre hjälp”, säger Mike Martin, dåvarande president för Pretoria stav i Sydafrika, efter 2007 års allafrikanska dag för Helping Hands. ”Vi knyter starkare band med varandra, vilket befrämjar enigheten. Men det är också härligt att vara ute i samhället, se några av de problem människor står inför och att göra en liten insats.”

Samhällsförbättring

Katastrofer ger ju tillfällen att tjäna, men det behövs inga katastrofer för att engagera medlemmarna i tjänandeprojekt i samhället. Arbetet för att förbättra omgivningarna ger kyrkans medlemmar tillfälle att ge av sin tid och sin förmåga för att välsigna behövande och visa att deras samhälle är viktigt för dem.

I november 2007 deltog över 100 000 afrikanska medlemmar i ett tjänandeprojekt för hela Afrika för att städa i sina samhällen. Arbetet innefattade städning och trädgårdsarbete på Red Cross War Memorial Children's Hospital (Röda korsets barnsjukhus) i Kapstaden, plantering av mer än 50 träd i Olivenhoutbosch i Sydafrika; lagning av väggropar och bortstädning av glas och annat skräp längs vägar i Kitale i Kenya samt reparationer av lekplatser.

När projektet var klart, sade Nikki Bishop, VD vid Red Cross War Memorial Children's Hospital, att ”det här kommer att betyda oerhört mycket för barn, föräldrar, personal och besökare. Vi är djupt tacksamma.

Unga kvinnor i Hongkong sätter samman hygienpaket till behövande.

Projektet har gått fantastiskt bra och förändrat hela sjukhuset. Jag är glad och upprymd.”

Stärker medlemmarna

En av de viktiga principer som Jesus Kristus lärde och som följdes av hans lärjungar är tjänandets princip: ”Och se, jag säger er detta för att ni skall kunna lära visdom, för att ni skall kunna förstå att när ni är i era medmänniskors tjänst, är ni endast i er Guds tjänst.” (Mosiah 2:17)

Mormon Helping Hands-projekten åstadkommer inte bara mycket gott för de behövande genom att medlemmarna ger av sin tid och sina talanger, utan de välsignar också dem som ger av sig själva. De hjälper medlemmarna bli mer uppmärksamma på andras behov. När medlemmarna följer Frälsarens exempel stärks deras vittnesbörd, och genom att tjäna andra svetsas medlemmarna samman.

Bygger broar

Tillsammans med samhällsledare, utbildningstjänstemän och privata företagare samarbetade ungefär 50 000 medlemmar och vänner i april 2005 med att förbättra förhållandena i 200 skolor i São Paulo, Brasilien. Måla dörrar, städa klassrum och laga skolbänkar var några sätt för volontärerna att hjälpa till i skolorna.

Sådant tjänande för många grupper av människor samman. Därigenom förbättrar de området och knyter vänskapsband. De relationer som utvecklas under tjänandet kan bygga broar av förståelse och stärka relationerna med ämbetsmän och samhälle.

Projekten för Mormon Helping Hands är inte avsedda som missionsaktiviteter. I stället är de avsedda som tillfällen att främja kristligt tjänande som annars inte skulle ske.

I september 2006 arbetade medlemmar i Bristol stav, England inom samhället för att förbättra en kommunal gård som hade svårigheter. På en dag arbetade medlemmarna

på en rullstolsramp, de målade, grävde, städade och tillverkade pedagogiska leksaker, fågelholkar och fågelbord till gården. Över 2 500 timmar av tjänande donerades, och förbättringen var märkbar. Samhällets borgmästare besökte gården, framförde sitt tack och berättade hur imponerad han var över det som åstadkommits.

Genom organisationen Mormon Helping Hands har kyrkans medlemmar över hela världen donerat timmar, förbättrat samhällen och fått nya vänner. Tjänandeprojekten har inte bara berört människors liv. De har också fördjupat de medverkandes tro och byggt broar inom samhällen och organisationer. ■

Äldste David A Bednar besöker de heliga i Cebu

Sista dagars heliga i de fem städerna i Cebu gladdes i augusti 2008, när äldste David A Bednar i de tolv apostlarnas kворum besökte

Filippinerna tillsammans med sin hustru, Susan Bednar. Mellan den 15 och 17 augusti 2008 talade äldste och syster Bednar till och besökte

de heliga och missionärerna under flera möten i Cebu. Äldste Bednar presiderade också över stavskonferensen för Cebu centrala stav i Filippinerna.

Unga ensamstående vuxna

Under ett flerstavsmöte för unga ensamstående vuxna betonade äldste Bednar vikten av meningsfull bön och personlig uppenbarelse. "Be i tro. Det kräver ansträngning, hängivenhet och ihärdighet. Tro på Kristus leder till rättfärdiga handlingar. Vi strävar framåt efter att ha bitt i tro när vi handlar efter det vi sagt till vår himmelske Fader."

Han sade också följande till de heliga: "Uppenbarelse är en verklighet och är tillgänglig för alla medlemmar i kyrkan som blivit döpta, konfirmerade och har fått uppmaningen att ta emot den Helige Anden. Den Helige Anden beskrivs i skrifterna som en tyst och stilla röst och kommunicerar oftast med oss på ett lågmält och subtilt sätt. Att låta den Helige Anden vara vår ledsagare är viktigt för vår andliga tillväxt och överlevnad i en allt mer ogudaktig värld."

Vuxna

Äldste Bednar undervisade medlemmarna om templet under lördagskvällens session av stavskonferensen i Cebu centrala stav. "Snart kommer det att finnas ett tempel som är närmare och mer tillgängligt för er. Se med iver fram emot de välsignelser som kommer till era familjer när ni ingår och håller heliga

FOTO RANDY TAN

Äldste David A Bednar hälsar på medlemmar i Cebu i Filippinerna.

tempelförbund. Förbered er med allvar och utnyttja varje tillfälle att besöka templet.”

Äldste Bednar förklarade att motståndaren oupphörligt försöker förgöra familjen och avhålla medlemmarna från att besöka templet. Äldste Bednar gav rådet: ”Inrätta ert hem med templet som förebild – gör det till ett hus för lärdom, ett hus för bön, ett hus för ordning.” (Se L&F 109:8.)

Hemmen bör vara platser för lärande – platser där inspirerade frågor besvaras med Andens hjälp, där Jesu Kristi evangelium lärs och efterlevs. ”Vårt hem kan vara en andlig tillflyktsort när det inrättas efter templet”, tillade äldste Bednar.

Ungdomar

Under ett möte för ungdomar inbjöd äldste Bednar dem att på rätt sätt förbereda sig för missionärstjänst med Herrens hjälp. ”Studera dagligen skrifterna och lyd alla Guds bud. När du lever efter evangeliet, kan du uppmuntra andra att göra detsamma”, sade han.

”Evangeliet ger svaren på varför vi är här och vart vi är på väg, vilket stärker oss och hjälper oss lyda buden”, förklarade han. ”När du vet och helt förstår att du är ett Guds barn, vill du inte överträda kyskhetslagen och andra bud ... När vi väljer att handla fel, har vi glömt vilka vi verkligen är. När du börjar förstå att du är en utvald Guds son eller dotter, kommer lydnaden naturligt.”

”Underskatta inte ungdomarnas

förmåga att förstå och efterleva evangeliet. De har andligt djup, andlig längtan och andliga önskningar”,

sade äldste Bednar till närvarande föräldrar och ledare i slutet av mötet. ■

Webben utökar distributionscentrens räckvidd

För många av kyrkans medlemmar som behöver viktigt kyrkomaterial såsom bilder, tempelkläder, skrifterna och andra sådana artiklar, kan det vara kostsamt och tidskrävande att komma till ett distributionscenter, trots att det finns många sådana centrer runtom i världen.

”Vi har fortfarande många, många medlemmar som är timtals från ett center, som kan få produkterna med några knapptryckningar – levererade direkt till dörren så att de inte behöver ta sig till ett distributionscenter”, säger Jim Christensen, produktutvecklingschef för kyrkans distributionstjänst.

LDSCatalog.com

Distributionstjänsten använder internet för att öka inköpsmöjligheterna för kyrkans medlemmar även om språk, valuta och läge hindrar en del från att använda internet-tjänsterna. Nationella distributionswebbsidor har skapats för att betjäna olika områden i hela världen.

Häribland finns en webbplats i Argentina, en plats baserad i Australien och en plats för medlemmar i USA och Kanada. En webbplats placerad i Tyskland och utformad för att betjäna större delen av

LDSCatalog.com gör kyrkans material tillgängligt för medlemmar över hela världen.

Europa är under utveckling. Andra webbplatser planeras för framtida utveckling.

Medlemmar kan gå in på alla de här platserna genom att gå till LDSCatalog.com och klicka på **Country Sites** överst på sidan.

Produkterna säljs online till samma priser som genom distributionscentrerna. Produkter beställda från USA-sidan till adresser i USA och Kanada sänds utan fraktkostnad. Material som beställs från nationella distributionswebbplatser fraktas från lokala distributionscentrer när så är möjligt för att inga ytterligare fraktkostnader ska tillkomma.

Webbplatsen ger ofta kunden

större valmöjligheter än ett distributionscenter. "Det är ett större urval", säger Steve Argyle, presentations-samordnare för distributionstjänsten. "Vid lokala distributionscentrer är ofta utrymmet begränsat. Online kan man få allt vi kan erbjuda."

Från kläder till studiematerial

På webbsidan kan kunderna köpa produkter eller få veta var de kan hitta mer information om det de söker.

Webbsidan har en avdelning med titeln "New Items", som visar nya produkter såsom bilder av nyligen invigda tempel, aktuella nummer av kyrkans tidskrifter och andra nya produkter.

Studiematerial kan för närvarande köpas via webbsidan på engelska, spanska och franska. Studiematerial om evangeliet, lektionsböcker, kataloger och andra resurser finns för hem, församlingar och grenar. Kyrkans enheter kan beställa studiematerial för alla biororganisationer för året från webbplatsen, tillsammans med visst material avsett för medlemmar med speciella behov såsom syn- eller hörselnedsättning eller andra handikapp.

Information om släktforskning samt material för släktforskningscentrer, folkräkningsinformation, tips om hur man kommer igång och andra resurser finns för dem som vill börja släktforska. Även nerladdning av mjukvaror kan fås via distributionstjänsten.

Bilder som finns i materialkatalogen kan sökas på titel eller konstnär,

vilket gör bilderna mer tillgängliga för medlemmar över hela världen.

Att hitta rätt väg

Broder Argyle säger att distributionstjänsten gör material tillgängliga för medlemmarna på olika sätt, till

exempel via telefon, fax och postorder. Webbsidorna är ännu ett sätt att uppnå det målet.

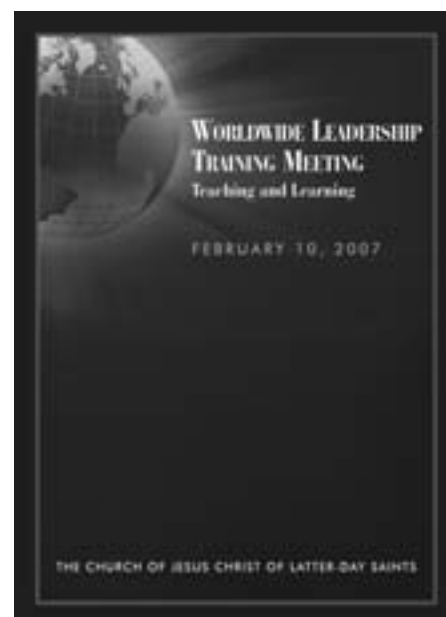
"Webbplatsen är bara en del av en plan som gör kyrkans material mer tillgängliga för alla kyrkans medlemmar", säger han. ■

Utbildningsmöten tillgängliga online

Första presidentskapet har tillkännagivit att inget världsomfattande ledarutbildningsmöte kommer att sändas 2009. I ett brev till prästadömsledare föreslås att ledarna tittar på tidigare utsändningar och använder dem för fortsatt utbildning alltefter enheternas behov.

Sändningarna från 2006, 2007 och 2008 finns online på många språk. Mötena sändes via kyrkans satellitsystem och finns i olika format. Möten före 2006 distribuerades tryckta i häften.

Utbildningsmötet 2008 med titeln *Bygg upp en rättfärdig avkomma* finns som text, ljud och video på 12 språk och som ljudfil på 61 språk. Utsändningen omfattade tal av president Thomas S Monson; president Boyd K Packer, president för de tolv apostlarnas kvorum; äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kvorum samt ett rundabordssamtal med äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum, äldste Holland; Julie B Beck, Hjälpföreningens generalpresident; Susan W Tanner, dåvarande generalpresident för Unga kvinnor samt

Världsomfattande ledarskapsmöten för 2006, 2007 och 2008 finns online på många språk.

Cheryl C Lant, Primärs generalpresident. Det ursprungliga utsändningsdatumet var den 9 februari 2008.

Utsändningen 2007 med titeln *Undervisning och inlärn timer* finns som text på 22 språk, som ljudfil på 10 av de språken samt som video med amerikanskt teckenspråk, engelska och spanska. Utsändningen omfattade tal av president Thomas S Monson, president Boyd K Packer,

äldste L Tom Perry i de tolv apost-larnas kворum samt äldste Jeffrey R Holland. Mötet hölls den 10 februari 2007.

Utsändningen 2006 med titeln *Stöd för familjen* finns som text på 38 språk, som ljudfil på 10 av de språken samt som video med amerikanskt teckenspråk, engelska och spanska. I utsändningen hörde

vi från president Thomas S Monson, äldste L Tom Perry och äldste David A Bednar i de tolv apostlarnas kворum samt Bonnie D Parkin, dåvarande generalpresident för Hjälpföreningen.

För att hitta online-material på LDS.org går du till **Gospel Library** och klickar på **Worldwide Leadership Training**. ■

TEMPELNYTT

Templet i Mexico City återinvigt

President Thomas S Monson återinvigde templet i Mexico City, Mexico den 16 november 2008, efter 19 månaders renovering. President Henry B Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, deltog också i återinvigningen.

Efter att ha varit i verksamhet utan avbrott i 25 år, stängdes templet den 31 mars 2007 för ombyggnad. I

oktober hade templet öppet hus för allmänheten. Guidade rundturer skedde mellan den 20 oktober och den 8 november 2008, utom söndagar. Sista dagars heliga från regionen deltog sedan i två invigningssessioner.

Templet betjänar ungefär 264 000 medlemmar boende i Mexico City och staterna Mexico, Guerrero, Guanajuato, Morelos, Baja California

Sur, Michoacán, Hidalgo, Puebla, Querétaro, och San Luis Potosí.

Templet i Mexico City var det första av tolv tempel som byggts i Mexico och invigdes ursprungligen den 2 december 1983.

Kyrkans historia i Mexico City går tillbaka till 1875, när president Brigham Young sände Daniel Jones med en liten grupp missionärer till Mexico City, där de delade ut broschyrer till flera mexikanska ledare. En av de här broschyrerna kom i händerna på Plotino Rhodacanaty, som senare blev kyrkans första medlem i Mexico. I november 1879 organiserades kyrkans första gren i Mexico City med broder Rhodacanaty som grenspresident.

För närvarande har kyrkan 212 stavar och omkring 1 120 000 medlemmar i hela landet. ■

Templet i Laie, Hawaii stänger för renovering

För att återställa templets ursprungliga skönhet och för modernisering stängdes templet i Laie, Hawaii den 29 december 2008

Templet i Mexico City

Templet i Laie, Hawaii

för renovering. Renoveringen väntas ta ungefär 18 månader, och templet kommer att återinvigas när projektet är klart.

Medlemmar i Laies tempeldistrikt hänvisas till templet i Kona, Hawaii. Templet i Laie invigdes först av president Heber J Grant 1919 och återinvigdes 1978 efter renovering och utbyggnad. ■

Londontemplet firar 50-årsjubileum

Över 500 medlemmar träffades den 7 september 2008 till ett särskilt möte för att fira 50-årsminnet av invigningen av Londontemplet av president David O McKay (1873–1970).

Äldste Patrick Kearon, områdes-sjuttio, presiderade över mötet. Sju

tidigare tempelpresidenter var också närvarande.

Graham Dunn, nuvarande tempelskrivare och andre rådgivare i stavs-presidentskapet i Crawley, citerade profeten Joseph Smith: "För några kan det tyckas som om det är en mycket djärv lära vi talar om – en makt som upptecknar eller binder på jorden och binder i himlen. Men i alla världsåldrar, närhelst Herren genom verklig uppenbarelse har givit en prästadörets tidsutdelning till någon eller några personer, har alltid denna makt givits." (L&F 128:9)

Nuvarande tempelpresidenten Michael Fagg nämnde den inverkan templet har i samhället och vittnade om att "templet verkligen är Herrens hus och att han inbjuder oss att möta honom där".

I brasaftonen deltog ledare från både West Sussex och East Sussex

Templet i London

landstingsråd tillsammans med Lord och Lady Teviot, som båda är mycket engagerade i släktforskning. Lady Teviot är ordförande i Federation of Family History Societies.

En specialutställning ordnades i foajén i möteshuset med arkivfoton från byggandet och invigningen av templet. Fotona var också tryckta i ett program som gavs till alla närvarande. ■

VÄRLDEN I KORTHET

Namnändring för kyrkans museum

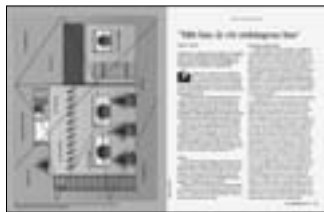
Som anpassning till andra av kyrkans institutioner, däribland det nya Church History Library som är under uppförande, byter Museum of Church History and Art i Salt Lake City namn till Church History Museum. I museet presenteras kyrkans historia med permanenta utställningar och separata, tillfälliga utställningar på valda teman. Man kan delta i guidade rundturer eller gå runt på egen hand. Museet är öppet måndagar till lördagar. Fritt inträde.

Brittisk släktforskare föreläser i Salt Lake City

Den framstående brittiske släktforskaren Colin R Chapman föreläste i släkthistoriska biblioteket i Salt Lake City i oktober 2008 om ämnena "Var dina förfäder verkligen gifta?" och "Forskning i äldre brittiska folkräkningar, 1086 till 1841". Chapman har deltagit i grundandet av sex brittiska släktforskningssällskap och har skrivit 14 släktforskningsböcker. Han deltog i utvecklandet av trebokstavskoden Chapman County Code, som blivit internationell standard i släktforskningen.

Online-stöd till släktforskningshandledare

Som hjälp till släktforskningshandledare utvecklar Släkthistoriska avdelningen nya hjälpmedel och tjänster online. Aktuell utbildning och nya system, tjänster och produkter görs tillgängliga. Information, uppdateringar och nyttiga tips ska regelbundet sändas via e-post till registrerade användare. Handledare kan registrera sig på <http://consultant.familysearch.org> med sitt enhetsnummer och medlemsnummer. ■

Fler förslag till samlingsstunden, mars 2009

Här följer fler förslag som Primärföreningens ledare kan använda tillsammans med samlingsstunden i det här numret av *Liabona*. För lektionen, anvisningarna och aktiviteten som bör samman med dessa förslag, se "Mitt hus är ett ordningens hus" på sidorna LS4 och LS5 i *Lilla Stjärnan* i det här numret.

1. Visa bilder som föreställer en fars olika ansvar (undervisa barnen på familjens hemafton, tjäna i kyrkan, försörja familjen, ha roligt tillsammans med familjen, arbeta på att förbättra hemmet osv). För att visa att fäder har många plikter låter du barnen tala om vad pappan gör på varje bild. Undervisa om och diskutera en fars ansvar enligt stycke 7 i "Familjen: Ett tillkännagivande för världen". (*Liabona*, okt 2004, s 49) Sjung andra versen av "Familjen är från Gud". (*Liabona*, okt 2008, s LS12–LS13)

Låt barnen rollspela medan du

berättar om Nephi. Betona hans fars, Lehis, påverkan och roll. (Se 1 Nephi 1; 2.) Gör i förväg i ordning namnlappar som barnen kan ha på sig när de föreställer personer i berättelsen. Engagera så många barn som möjligt. Bär vittnesbörd om att ett av faderns viktigaste ansvar är att leda familjen. Uppmuntra barnen att skriva en lapp där de uttrycker sin kärlek till sin far och sedan ge den till honom.

2. Låt flera äldre barn komma till Primär beredda att sjunga en sång eller psalm om mödrar eller familjer. Varje gång de kommer till ordet *mor*, låter du pianisten göra paus så att barnen som sjunger kan viska "mor" i örat på olika barn. Efter sången kan de barnen viska det till barnen på båda sidor om sig. Be barnen räcka upp handen om de vet vad samlingsstunden handlar om. Undervisa om moderns ansvar enligt "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", stycke 7. Hjälp barnen förstå att "vårda sig om" betyder att "hjälpa att växa och utvecklas". Skriv i förväg på lappar något som en mor gör för att vårda sig om sin familj. Lägg lapparna i en behållare. (Exempel: lyssna, laga mat, vaggas ett barn, ge en kram, läsa för ett barn osv.) Låt barnen turas om att välja en lapp och med gester framställa handlingen medan de andra gissar vad det är. Sjung tredje versen av "Familjen är från Gud".

(*Liabona*, okt 2008, s LS12–LS13) Bär vittnesbörd om mödrars inflytande.

3. Lek följande gissningslek. Gör lappar med "farfar", "morfar", "farmor", "mormor", "farbror", "morbror", "faster", "moster" och "kusin". Välj ett större barn att bära en lapp på ryggen. Visa lappen för barnen, utom för det barnet. Tala om för barnet att lappen anger en släkting. Låt barnen ge ledtrådar så att barnet kan gissa vilken lapp han eller hon har. (Exempel: Jag bor i din farmors hus. Eller: Jag är din farmors son. Eller: Jag är din mammas bror.) Upprepa för varje lapp.

Lär dem att far- och morföräldrar, fastrar, mosttrar, farbröder, morbröder och kusiner är våra släktingar och att vår himmelske Fader vill att vi ska stödja och hjälpa varandra. Låt barnen tänka på tillfällen när någon släkting hjälpte eller stödde deras familj. Be barnen tänka på någon släkting som de kan hjälpa på något sätt. Hjälp dem göra en påsdocka som föreställer den här personen. (Se "Dockor" i *Undervisning: den högsta kallelsen*, s 164.) Låt barnen sjunga en sång eller psalm om familjen, där de använder dockorna. Be några barn visa sina dockor och berätta vad de kan göra för att hjälpa den personen. Låt barnen ta hem dockan som påminnelse om att tala med föräldrarna om vad de kan göra för att hjälpa den släktingen. ■

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESPRESIDENTSKAPET

Välkomna alla

Gérald Caussé

På sista tiden har jag genom min kallelse som sjuttio fått möjlighet att resa till ett antal europeiska länder. Det är en sak som fascinerar mig. Varje gång jag är med på ett möte i kyrkan, var det än är, känner jag mig genast hemma, som om jag var med min familj. Språken kanske varierar, ansikten och kulturer likaså, men Anden är densamma överallt. De läror och principer som lärs ut är identiska och vittnesbörden likartade. Denna enhetlighet är ett nutida underverk i en tid när det återställda evangeliet finns i över hundra tjugo länder i världen.

Men vissa av oss kan ibland känna att vi inte är en del av denna stora familj. En dag berättade en nydöpt syster för mig om sin misströstan. "Jag älskar kyrkan, men det känns egentligen inte som om jag är en del av gruppen. När jag är i kyrkan får jag intryck av att alla medlemmarna är så perfekta. Jag ser familjer med många barn. De verkar vara lyckliga. De gör allt på rätt sätt. Jag är en fränskild kvinna som kämpar med personliga problem varje dag."

Hennes ord gjorde mig ledsen. Det är sant att sista dagars heliga är glada över att kunna leva efter evangeliet. Som kung Benjamin sade: "[De] som håller Guds bud ... är välsignade i allt, både timligt och andligt."¹ Men ingen medlem i kyrkan är fullkomlig. Var och en av oss försöker ändra på sina brister och förbättra sig dag för dag.

Var och en av oss kämpar för att klara av livets svårigheter, vare sig de är materiella, fysiska, familjerelaterade eller andliga.

Denna så enhetliga kyrkfamilj är i själva verket ett riktigt kalejdoskop. I varje församling och gren finns människor med många olika ursprung och personliga situationer. Kyrkans medlemmar skiljer sig också åt när det gäller bakgrund, styrkan i deras vittnesbörd och hur de omvändes.

Det är därför en stor utmaning att få alla att känna sig välkomna och fullständigt integrerade i kyrkan.

I sitt brev till korintierna jämförde Paulus kyrkan med Kristi kropp. Kroppen har många delar, var och en med en särskild funktion. Fastän dessa delar är olika förenas de när de formar en harmonisk och funktionell kropp. I *en* Ande har vi alla blivit döpta för att höra till *en* kropp ... Kroppen består ju inte av en enda lem utan av många."²

Paulus säger också något viktigt om de medlemmar som anses vara de svagaste: "De av kroppens lemmar som vi anser svagast [är] så mycket mer nödvändiga.

Och de lemmar i kroppen som vi anser värda mindre heder, klär vi med så mycket större heder."³

För att få en enhetlig kropp är det alltså viktigt att ge särskild uppmärksamhet åt behövande medlemmar.

Jesus undervisade om detta på ett magnifikt sätt när han var hembjuden till Matteus och satt vid ett bord tillsammans med "publikaner" och "syndare". När fariséerna anklagade

Gérald Caussé

honom för att umgås med ovärdiga människor var hans svar otvetydigt: "Det är inte de friska som behöver läkare utan de sjuka ... Ty jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare [till omvändelse]."⁴

När Jesus och Paulus talar om sjuka och svaga så beskriver de alla medlemmar i kyrkan. Var och en av oss har starka och svaga sidor. Vi kan alla, när som helst, uppleva svåra perioder och behöva hjälp.

Enighet är en grundläggande princip i evangeliet. I sin översteprästerliga förbön bad Jesus till Fadern med följande ord: "Att de skall vara ett, liksom vi är ett."⁵ Men vi får inte missta oss när det gäller det rätta sättet att uppnå denna enighet. Den uppnås inte genom att vi isolerar oss från de medlemmar som tillfälligt verkar vara

annorlunda eller svaga och bara håller oss till dem som är som vi. Tvärtom. Enighet uppnås när man tjänar just de personer som har särskilda behov. Behövande medlemmar utgör inget hot mot enigheten i kyrkan. De är till välsignelse för kyrkan och ger oss möjlighet att tjäna vår nästa och därigenom stärka vår andliga enighet.

Paulus fortsätter sin analogi om Kristi kropp enligt följande: "För att det inte skall uppstå splittring i kroppen, utan lemmarna ha samma omsorg om varandra. Om en lem lider, så lider alla lemmarna med den."⁶

Låt oss alltså inte försvara eller skydda vår lilla grupp medlemmar som har känt varandra i årtal och är nöjda med att bara umgås med

varandra. Låt oss i stället sträcka oss ut mot dem som känner sig isolerade och mot dem som kommer på besök till våra möteshus. Låt oss välkomna dem med tacksamhet och utan fördomar. Låt oss ta tillfället i akt att tjäna och älska andra, ett tillfälle att stärka vår enighet och vår andlighet.

Jag ber att varje medlem i kyrkan och varje besökare ska ta emot Paulus inbjudan: "Alltså är ni inte längre gäster och främlingar utan medborgare tillsammans med de heliga och tillhör Guds familj."⁷ ■

SLUTNOTER

1. Mosiah 2:41.
2. 1 Kor 12:13–14.
3. 1 Kor 12:22–23.
4. Matt 9:12–13.
5. Joh 17:22.
6. 1 Kor 12:25–26.
7. Ef 2:19.

Resa till templet i Preston – en inspiration till mission

Michael Edlund, Johan Wern och Jonathan Kärn

Unga mäns ledare i Handens församling kom på idén att vi skulle resa till Preston, England för att besöka templet och framförallt MTC (Missionary Training Center), som förberedelse för våra egna missionärer. Målet med resan var även att stärka gemenskapen och ha roligt tillsammans. Vi var 8 unga män, 3 ledare och en förälder som reste.

I början av året samlades ledare och föräldrar för att diskutera hur vi skulle kunna genomföra resan rent ekonomiskt. Lösningen blev att vi unga män skulle jobba ihop pengarna under hela våren, framförallt genom att hjälpa medlemmarna i

församlingen. Varje person vi hjälpt fick sedan själv bestämma hur mycket de tyckte arbetet var värt. Vi jobbade nästan varje tisdag, och till slut hade vi fått ihop pengarna och kunde åka till England. Här är några exempel på vad vi gjorde på våra tisdagskvällar och vissa helger: Vi tvättade och bytte däck på nästan alla församlingens medlemmars bilar, och vi hjälpte till i trädgårdar genom att klippa gräs, kratta löv, forma häckar och rensa rabatter med mera.

För att kunna åka till Preston skulle vi även förbereda oss andligt, vilket kanske var den viktigaste delen. Vi skulle bland annat studera skrifterna

och förbereda vissa lektioner ur boken *Predika mitt evangelium*. Vi blev även uppmuntrade att klippa oss innan resan så vi såg ut som missionärer, vilket de flesta faktiskt gjorde.

Onsdagen den 13 augusti 2008 samlades vi nära Handen centrum där vi hade en bön innan vi åkte iväg mot flygplatsen. Resan gick bra och vi landade vid "John Lennon Airport" utanför Liverpool. Första kvällen hann vi bara äta och åka till gästhemmet för att sova.

Vi steg upp klockan sju nästa dag för att studera skrifterna. Dagarna här skulle likna en riktig mission så mycket som möjligt, så varje morgon började med 30 minuters personliga studier i Mormons bok och sedan hade vi 30 minuters gemensamma studier där alla fick berätta vad de läst och lärt sig. Det var inte lätt att hålla sig vaken, men när man gjort det några dagar blev det en vana. Om någon somnade blev "straffet" att han var tvungen att stå upp och läsa.

Denna dag åkte vi till norra Europas största nöjesfält, "Pleasure Beach" i Blackpool. På kvällen hade vi gemensam samling. Varje kväll fick två unga män undervisa oss andra en lektion från *Vägledning för missionärer* – *Predika mitt evangelium*. Innan vi reste till England hade alla fått var sitt kapitel att förbereda.

Efter morgonstudierna på fredagen klädde vi oss i finkläder för att besöka templet. Templet ligger på samma område, bara 200 meter bort från gästhemmet och MTC. Efter den korta promenaden såg vi ett mycket

Unga män från Handens församling med sina ledare framför templet i Preston. Fr.v. Ola Kärn (Unga mäns president), Johan Wern, David Hedemark, Henrik Olsson, Oliver Öqvist, Daniel Midelf (ledare), Jonathan Kärn, Simon Olsson (ledare), Mikael Edlund, Jonathan Olergård och Mattias Bertilsson.

större tempel än det i Västerhaninge och det var mäktigt. Innan vi gick in stod vi ett par minuter utanför för att titta på det fina tempelområdet. På båda sidor om byggnaden var det en lång, slät, grön gräsmatta med färgglada rabatter. Vi kom in i entrén och hälsades välkomna. Vi fick sedan följa med några våningar ner till doprummet. Dopfunten var större än Sveriges och doprummet var också mycket större. Ifrån korridoren kunde man se oxarna som höll upp dopfunten.

På eftermiddagen passade vi på att spela både rugby och fotboll. I sista matchen mot ledarna lyckades de till slut turligt nog vinna. Innan vi gick och la oss hade vi som vanligt en samling med lektioner från *Predika mitt evangelium*.

På lördagen, efter våra morgonstudier, skulle vi äntligen få träffa missionärerna från MTC. Missionärerna kom från Danmark, Tyskland, Sydafrika, USA och England. De hade bara varit ute en vecka på MTC och det var första gången de skulle träna på andra än missionärer.

Vi ställde upp oss ensamma eller två och två mellan MTC och gästhemmet. Missionärerna skulle träna på oss hur man tar kontakt och börjar prata med främlingar. De kom fram och började prata med oss och sedan bytte vi så vi fick låtsas vara missionärer och träna på dem. Efter att ha varit ute ett tag gick vi in och fortsatte. Då skulle vi undervisa på engelska – med en massa konstiga kyrkord! Vi delade upp oss fyra och

fyra, först tränade de på oss och sedan fick vi träna på dem. Vi fick lära oss hur man undervisar, hur man ställer bra frågor och hur man bär sitt vittnesbörd efter varje princip. Det var en bra upplevelse och är skönt att ha testat. Allt avslutades med ett vittnesbördsmöte.

På söndagen, efter studier och frukost, begav vi oss till kyrkan. Kyrkan i Preston var mycket snyggt

inredd. På sakramentsmötet var det svårt att uppfatta vad alla sade, i Preston har de en annorlunda engelsk dialekt. Det fanns inte så många unga män och unga kvinnor i Preston, men alla tyckte det var väldigt roligt att vi var där.

Efter kyrkan åkte vi på en historisk tur. Det finns mycket kyrkhistoria i de här delarna av England. Bland annat besökte vi huset som de första missionärerna bodde i och där de haft många andliga erfarenheter. Vi gick till torget där missionärerna höll sina första torgmöten, vi var vid vattnet där de första dopen utfördes på de engelska öarna. Vi besökte även huset där president Hinckley bodde som missionär. Det var där han fick brevet där hans pappa skrev till honom att sluta beklaga sig och börja jobba istället.

Ett av målen med resan var även att vi skulle lära känna varandra bättre, och det var temat den här kvällen.

Vi fick berätta vad vi verkligen tycker om varandra. Det var mycket speciellt och vi kunde alla känna Anden.

På måndag morgon hade vi vår morgonsamling som avslutades med att vi gjorde som alla missionärer gör varje vecka – skriver brev hem till familjen. Där fick vi berätta vad vi fått uppleva och vad vi gjort under veckan. Sedan åkte vi in till Manchester, till det största shopping-centret vi någonsin sett.

Innan hemresan, på flygplatsen, bestämde sig ledarna för att vi måste pröva att äta "fish and chips" – den obligatoriska missionärsmaten. Det slutade med att vi blev sena och fick springa till "gaten". När vi kom fram fick alla gå på, utom tre stycken, det var tydligen något fel på biljetterna och nästa flyg skulle gå först två dagar senare. Det verkade omöjligt att lösa men efter en lång diskussion bland personalen kom plötsligt chefen ut och sa att alla fick åka med flyget, trots felaktiga biljetter. På flyget berättade en av ledarna att de inte varit oroliga, de visste att vi skulle komma med. De hade bett en bön och känt en bekräftelse att Herren skulle lösa det. Vi kunde inget annat än vara tacksamma för det. Vi var inte ensamma där, Kristus skulle inte lämna oss.

Resan till Preston var en otrolig upplevelse, som vi alla unga män i Handen kommer att komma ihåg, även om 50 år. Det var en stark inspiration till mission, och det har stärkt oss alla. ■

Trollhättedagen

Ida Månhammar, Kungsbacka församling

Trollhätteborna kan verkligen planera en stavsaktivitet! De har lyckats ännu en gång. Vädret kom som på beställning och maten var supergod.

När alla församlingarna hade anlänt var det inskrivning och lunch som gällde. Längre matkö har jag nog aldrig sett innan. Det gick sakta men säkert och alla fick till slut sin portion med kycklingsallad. Därefter var det dags för utomhusaktiviteterna. Ungdomarna delade in sig i lag om 8 personer, alla grupperna skulle innehålla 2 personer från varje åldersgrupp, alltså 2 tjejer och killar från 12-14 år samt 2

tjejer och killar från 15-17 år.

Nu var det dags att gå till respektive grupps första startstation, det fanns 13 olika stationer, flaskblåsningen tyckte jag var väldigt intressant. Här gällde det att skapa de rätta tonerna med hjälp av tomflaskor som man efter hand skulle fylla med vatten för att skapa en viss melodi. En annan station var att ta sig igenom en hinderbana "militärstyle", över och under föremål samt hala underlag och trånga utrymmen. Här gällde det att laget var ytterst samspelt. Vi fick även testa våra smaklökar och gissa innehållet på ett antal burkar med förbundna ögon.

Efter flera goda insatser och en hel del skoj var lagen åter samlade

Många olika aktiviteter fanns på UM-UK-dagen i Trollhättan, bland annat en hinderbana med cykel och bår.

FOTO DAG STULÉN

och vi begav oss i samlad trupp till Trollhättans kapell. Där var det middag och det bjöds på nygräddade pizzor. När vi var mätta och belåtna var det dags att ge sig ut på dansgolvet. Förutom pardans och musiknummer inne i danslokalen fanns det dansmattor i separata rum, dansövning för 12-13-åringarna och en kiosk med snacks och dricka hela kvällen.

Bättre än så här kan man nog inte sammanfatta den här dagen. Jag tyckte den här aktiviteten för unga män och kvinnor var kalasbra från början till slut. Det finns så många fina exempel bland kyrkans ungdomar så man blir helt fascinerad. Jag är glad och tacksam över att få vara en del av den gemenskap vi har i Göteborgs stav och för evangeliet som vi delar. ■

Carpe Diem

Fredrik Cederberg, Hägerstens församling

”Carpe Diem” är en lite förlängd helg med aktiviteter från början till slut för ensamstående i åldern 25-45 år. Människor från våra nordiska länder, Tyskland, Holland, England och Australien anlände till denna välplanerade aktivitetshelg som hölls mellan den 26 och 28 september 2008. Att ta sig till Nicksta camping kunde kräva att en del behövde resa långt in på natten, men intresset var stort och viljan var stark att vara med under denna fantastiska helg. Välarrangerade aktiviteter fanns i så stor mängd under lördagen att man

”Carpe Diem” en välarrangerad helg för ensamstående från många olika länder.

var tvungen att välja och på kvällarna kunde man njuta av dans och umgänge.

Söndagens möte med stavs-presidentskapets rådgivare och Hjälpföreningens president i staven gav styrka till var och en av oss. Det bars därefter fina vittnesbörd av

flera av deltagarna, alla kraftfullt om evangeliets sanning, trots att livet inte alltid går på räls. Syster Palm berättade att hon nu var beseglad i templet till sin make. Det gav oss kraft då hon sa: ”Om det kan hända med mig så kan det hända för dig.” ■

Mönsterdag för Unga kvinnor i Stockholms stav

Carina Bäck, Unga kvinnor i Stockholms stav

I mitten av oktober 2008 samlades Unga kvinnor i Stockholms stav till en Mönsterdag i Täby kapell. Temat för dagen var att utveckla sina talanger. De områden som var aktuella denna dag var främst de konstnärliga.

Programmet bestod av olika workshops, två med tema musik, en med origami och en om ”styling”. Dessutom hann flickorna med knytbatik under dagen.

En uppskattad programpunkt var

Mönsterdag för Unga kvinnor i Stockholms stav där de bland annat var med på en "målarverkstad".

Anna Linda Karlssons "styling". Syster Karlsson, som arbetar som stylist, undervisade om det eviga samband som finns mellan vår ande och vår kropp, hur viktigt det är att både insidan och utsidan av kroppen är i balans och om orsaken till att vi har klädnormer i vår kyrka. Anna Linda anknöt till illustrativa exempel i vår omvärld, till nutida skönhetsideal och hur modet hela tiden förändras.

Ett annat uppskattat inslag var Marita Möllers "målarverkstad". Flickorna illustrerade den kända sången "Änglamark" av Evert Taube. Varje flicka fick en versrad som just hennes målning skulle illustrera. Marita tog en bild med sin digitalkamera på varje

målning som hon lade in i datorn. Bilderna visades sedan upp som ett bildspel på avslutningen via en projektor samtidigt som sången spelades upp, det blev en väldigt fin upplevelse. ■

Templet hjälper oss förstå äktenskapets betydelse

Birgitta Wennerlund

I dag, när starka krafter arbetar för att bryta ner familjen och ifrågasätta den traditionella synen på äktenskapet, står templet som tända fyrar att leda män och kvinnor till himlens hamn.

President Hans Hjort Nielsen och hans hustru Ellen Haibrock, som kallats att verka som förste rådgivare i presidentskapet respektive assisterande värdinna i templet i Köpenhamn, uppmanar äkta och blivande makar att komma till templet och lära mer om den betydelse äktenskapet har i Herrens frälsningsplan.

"Det kan ta lång tid att förstå detaljerna i de förbund vi ingår i templet", säger president Hjort Nielsen. "Och om vi inte kommer dit regelbundet, kan det vara lätt att glömma vad äktenskapet går ut på."

Syster Haibrock är familjeterapeut och strax före kallelsen till templet tillträdde hon uppgiften som ordförande i den regionala kommittén för kyrkans familjeservice i Danmark, ett program som utgör en del av kyrkans välfärdsprogram. De erfarenheter hon fått under sitt arbete gör att hon inte nog kan betona vikten av att lära sig förstå äktenskapets betydelse i Herrens plan för sina barn här på jorden.

"Om fler förstod Herrens natur, Herrens plan och varför vi är här, skulle det inte finnas så många problem i familjer och äktenskap.

När vi hör tempelförbunden", fortsätter syster Haibrock, "går tankarna till oss själva. Vi utvärderar var vi står, stärks i vår beslutsamhet och får nya krafter. Vi har ett ansvar att lyckas!"

Många års erfarenheter i templet

För president Hjort Nielsen och syster Haibrock har templet alltid haft en central plats.

”Det har varit vårt andra hem! Ända sedan 1966, året efter vi gifte oss, har vi verkat som tempeltjänare – i Schweiz, i Stockholm och i Köpenhamn. Det har varit till stor hjälp i vår egen familj och har påverkat oss starkt i släktforskningsarbetet”, säger syster Haibrock.

De gläder sig nu åt att få tjäna tillsammans med svenska och danska syskon under tre år. De ser att många uppoffringar görs och känner stor respekt för tempeltjänare som åker 15 mil till templet två, tre och även fyra gånger i månaden.

”Självklart skulle vi gärna se att ännu fler kommer till vårt tempel”, säger president Hjort Nielsen, ”men det är inte templets uppgift att mana medlemmarna att komma hit – det

är biskoparnas och stavspresidenternas uppgift. Vår uppgift är att ta emot dem som kommer och hjälpa dem att få så goda upplevelser att de vill komma tillbaka så snart som möjligt.”

Hjälps åt att klara det som förväntas

Syster Haibrock har diskbråck och får ofta kramper i benen när hon kommer hem efter ett arbetsskift i templet. Men hon pratar inte gärna om sin dåliga rygg, i stället framhåller hon att det finns många andra som har problem, särskilt de som har kommit lite till åren.

”Det gör mig mycket tacksam och ödmjuk när jag ser tempeltjänare och ställföreträdare komma och fullgöra sitt ansvar, trots sina

skavanker. Vi hjälper varandra att klara av det som förväntas av oss, och det skapar en härlig gemenskap!”

Inställningen att vi kan hjälpas åt har president Hjort Nielsen och syster Haibrock också i hemmet i Köpenhamn. En son och svärdotter bor i samma hus som de och har just fått sitt första barn. En annan son har köpt ett hus bredvid, och har fått löfte om hjälp med renoveringen av sin pappa. Ytterligare en son och en dotter hör till familjen. ”Dessutom har vi ett celestialt barn i himlen”, säger syster Haibrock.

Namnet Haibrock har hon efter sin fars farmor.

”Det är ett sällsynt danskt namn. Eftersom det inte fanns några fler söner lovade min far sin farmor att föra det vidare, och det vill vi också göra i vår familj.” ■

SM i fotboll på Gubbängsfältet

Ulrika Olsson och Kristian Hahne, Stockholms stav

I augusti 2008 hade Stockholms stav anordnat en fotbollsturnering för Stockholms stav och Stockholms södra stav.

Dagen inleddes med en gemensam seminarie- och institutträff under ledning av Louis Herrey. Det var en bra ”kick-off” inför det nya läsåret och det var en riktigt god stämning bland de förväntansfulla ungdomarna.

Vädret var fantastiskt den här lördagen på Gubbängsfältet lite utanför

FOTO HANS NIELSEN

”Kom, kom, Guds folk, till templet! Där kan vi hjälpa varandra och hämta styrka när livet är svårt”, säger president Hans Hjort Nielsen och syster Ellen Haibrock, som verkar i templet i Köpenhamn.

Vinnarna i seniorklassen Norrköping.

Stockholm. Det var många sugna fotbollsspelare så vi fick ihop två grupper, åtta lag i seniorgruppen och fem lag i juniorgruppen. Fotbollsturneringen var anordnad för unga män, unga kvinnor och för unga vuxna, det var en härlig blandning.

Herrfinalen blev en spännande tillställning mellan Norrköping och Handen och var vid full tid fortfarande mållös. Norrköping visade dock var skåpet skulle stå och med en enorm energi och stark hejklack slutade matchen 2-0 efter förlängning. I anmälningsskedet utlovade Norrköpingslaget att man skulle återupprätta hedern för Norrköping som fotbollstad och de lyckades med detta!

Juniorfinalen blev om möjligt ännu mer spännande. Örebro och Hägersten skulle efter seriespelet göra upp om vem som skulle vinna den första upplagan av SM i fotboll.

Örebro tog täten med ett ledningsmål. I matchens sista minut kvitterade dock Hägersten och även denna match fick gå till förlängning. Inte heller här kunde lagen skiljas åt utan det fick avgöras genom straffläggning. Genom en enorm reflexräddning av Carl Ronström i Hägerstens mål kunde matchen komma till ett avgörande. Stockholms södra stav tog hem ännu en seger denna vackra sommardag.

En extra eloge ska vi också passa på att ge till Stockholms stavs presidentskap som deltog mangrant i sällskap med flera högråd och en assistent. Det räckte inte mer än till några matcher i grundserien den här gången men frågan var om något lag slet så hårt i sina matcher som detta lag.

På kvällen avrundade ungdomarna med middag och dans i Gubbängens kapell. Det var en

härlig stämning även under denna del av aktiviteten och alla i fotbollskommittén gladdes åt att allt flöt på så bra under dagen.

Många var glada åt tillfället att under lyckliga omständigheter spela fotboll tillsammans och fotbollskommittén är redan i full gång med nästa års upplaga av SM i fotboll. Turneringen prä-

glades av en god sportsmannaanda och trots att alla kämpade hårt för sitt lag så känner vi igen oss i orden: "Och det hände sig att det inte fanns några stridigheter *på någon av planerna* tack vare Guds kärlek som bodde i *spelarnas* hjärtan." (Jfr 4 Nephi 1:15) ■

Lokala nyheter

Artiklar och foton till de lokala sidorna är alltid välkomna.

Alla artiklar redigeras. Artiklar och foton publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet. Skriftligt fototillstånd från fotografen måste alltid bifogas!

Skickas till:

Eivor Hagman,
Medusagatan 2 A,
553 38 Jönköping

Email:

eivorhagman@hotmail.com
Tel. 036-719663 ■